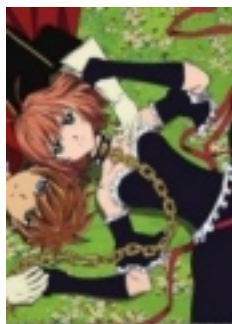

Yêu Nhầm Nữ Bang Chủ Siêu Quậy

Contents

Yêu Nhầm Nữ Bang Chủ Siêu Quậy	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13	44
14. Chương 14	51
15. Chương 15	55
16. Chương 16	58
17. Chương 17	62
18. Chương 18	66
19. Chương 19	72
20. Chương 20	78
21. Chương 21	84
22. Chương 22	89
23. Chương 23	96
24. Chương 24	104
25. Chương 25	110
26. Chương 26	115
27. Chương 27	121
28. Chương 28	126
29. Chương 29	132
30. Chương 30	138
31. Chương 31	145

Yêu Nhầm Nữ Bang Chủ Siêu Quậy

Giới thiệu

Học đường, hài hước, hơi bạo lực và quậy phá “tí xiu” ,. . . . 1. Lý Khánh Hà (Halee): nó 17 tuổi cao

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nham-nu-bang-chu-sieu-quay>

1. Chương 1

*Đài Loan 17 năm sau:

Chúng ta thăm nơi nào trước đây, có nhiều thay đổi quá ta. Hay là mình đến Paradise School xem sao..... Chắc là tụi nó đã đến trường rồi đây! Xe buýt hai tầng này, ai muốn lên thì lên nhanh kéo hết ghế nha! Let's go!

Woa! Paradise School được tu sửa lại rồi nè, đẹp quá chừng luôn. Dọc hai bên lối vào trường được trồng cây xanh nên mát mẻ quá! Ý, ông cụ đang chống gậy ngồi trên băng đá nhìn quen quen nhỉ? Đúng rồi! Là thầy hiệu trưởng. Nhưng mà thầy đã thay đổi hơi nhiều sau 17 năm mọi người nhỉ? Thầy đã có tuổi, tóc thầy bạc hết rồi nhưng trông thầy vẫn còn minh mẫn lắm! Sao trông thầy lại u sầu thế kia?

Chúng ta tiến vào tham quan lớp học nào! Oa có thang máy này! Hệ thống cửa ra vào tự động nữa! Nhìn hiện đại quá đi! Đúng là trường đẳng cấp của tập đoàn Hắc Long có khác ha..... Nhiều lớp quá biết tụi nó học lớp nào đây.. Hình như nghe đồn là tụi nó học lớp 11A đây! Đến đó xem có gì đặc biệt hong nào!

Đến rồi này! Trông lớp học này sạch sẽ quá nhỉ? Sàn nhà có thể soi gương được luôn đây! Hình như là tiết Văn thì phải, hèn gì học sinh lấy tấm tre chơi trò chống mắt lên kia! Một số là học sinh gương mẫu nên học rất chăm, số còn lại thì liêu xiêu ngáp lên ngáp xuống nhưng vẫn giữ vững tư thế chăm chú lắng nghe. Đúng là lớp chuyên có khác! Khoan khoan đã! Phía cuối lớp có ba đứa đang rất bận rộn kìa mọi người!

Trong khi cả lớp đang tập trung nghe tụng...nhằm nghe giảng thì tụi nó mỗi người một kiểu. Nó đang say giấc nồng, ngủ chảy cả nước dãi. Bên trái là cô bạn Roy đang đeo headphone vặn volume hết cỡ, hai tay thì di chuyển liên tục trên màn hình điện thoại. À thì ra là đua xe í mờ. Còn bên phải là Hani Baby đang thích thú soi gương. Tay trái cô nhóc cầm lược, tay phải thì cầm cây son số lượng có hạn. Cô cứ ngắm mình trong gương mãi không thấy chán, lâu lâu còn lẩm nhẩm tự khen mình đẹp.

- Ê Halee ! Dậy đi! “Chuyên gia gây mê” đang nhìn cậu kìa! - Hani khều khều vai nó nói khẽ.

Nó đang mớ ngủ, giơ tay lên hươ hươ loạn xạ:

- Kệ...mợ....ổng....Khò...z....zz.zz!

“Bật”

“Véo”

“Bóp”

Chắc các bạn đang thắc mắc không biết đó là tiếng động gì đúng không? “Bật” là tiếng hộp phấn được cầm lên. “Véo” là tiếng hộp phấn đang chuyển động 50kilô gió/giờ trong không trung và quỹ đạo là đường

thăng đang hướng về phía cuối lớp. “Bốp” là tiếng hộp phấn hạ cánh một cách hết sức nhẹ nhàng lên đầu đối tượng. Nó bị phá giấc ngủ nên đứng dậy quát làm cả lớp xém té ghế hội đồng:

- ME KIẾP THẲNG NÀO CON NÀO DÁM CHỌI BÀ THẾ HẢ???

Cả lớp xanh mặt mảy vì “khủng long bạo chúa” đã bị đánh thức. Nào mọi người cùng niệm phật thôi!

- Là tôi đây!

Một giọng nói hơi bị điềm tĩnh vang lên. Khi đã nhận thức được mình đang đối thoại với một nhân vật tầm cỡ trong giới giang hồ, bỗng mặt nó hóa thiên thần:

- Dạ! Thì ra là thầy ạ! Hihi..... Thế mà em tưởng thằng nào con nào hết thương bố nó rồi chứ! Hihi....hihi

Mặt ông thầy bắt đầu nổi gân máu vì tức giận, nhưng do đang đứng trước mặt học trò nên ông cố gắng kiềm chế:

- Trong giờ học ai cho em ngủ? - thầy cố gắng nói bằng giọng dịu dàng hết sức có thể.

Mắt nó long lanh:

- Dạ thầy thông cảm cho em! Em cũng hong muốn như vậy đâu! Hức...hức...híc.. - nó khóc rầm rứt làm ông thầy chạnh lòng.

- Em nói tiếp đi.

- Dạ thầy biết không? Hôm qua em nghe nhỏ bạn nói Conan ra đĩa mới....híc....híc....Thế là em chạy đi mua ngay...hức...hức....Đêm qua thằng Conan nó cứ điều tra wài mà hong chịu phá án...hức...Làm em xem đến 1h sáng luôn...Chuyện nó lâm li bi đát vậy đó thầy!...hức.

Nó kéo váy nhằm kéo áo của Hani lên mà chùi nước mắt nước mũi tèm lem. Ông thầy quá nhập tâm nên gỡ kính ra mà thương xót cho nó. Cả lớp bắt đầu bụm miệng run bần bật vì ông thầy đã bị lọt vào bẫy khổ nhục kế của Halee sư tử.

- Tội nghiệp em quá! Ủa? Mà em vừa nói...nói...Em...em...đúng là....- giọng của ông thầy thay đổi đột ngột vì biết mình vừa bị hố nặng.

- Em sao thầy? Em đẹp quá phải hong? Hihi.... - nó cười toe toét.

- EM THẬT LÀ QUÁ QUẤT! RA CỦA QUỲ GỐI CHO TÔI! - ông thầy hét lên.

- Ấy ấy thầy đừng nóng! Mặt thầy bình thường đã giống Tôn Ngộ Không rồi giận lên nữa nó thành Tề Thiên Đại Thánh mất! Em đi liền nè thầy! - nó cười ngậy ngô trêu ông thầy.

Cả lớp cười ầm lên làm ông thầy què thẩu trời. Nó thì quỳ trước cửa cười như con điên, ông thầy què quá nên giận cá chém thớt. Ông chỉ vào Hani:

- Em kia! Trông giờ học mà trây trây trét trét gì đó! Ra ngoài!

Hani đi ra mặt rưng rưng, hai tay vịn một bên lượt một bên gương:

- Em có làm gì đâu chứ? Hic...hic...

- Haha...Bị phạt chung kia! - nó cười ngả nghiêng chọc què Hani, nhìn nó chẳng khác nào mấy đứa trốn viện.

Hani hậm hực quỳ gối xuống bên cạnh nó, thiết tình nhìn nó cười mà muốn tát cho nó một phát hết sức. Ông cũng không bỏ qua cho Roy:

- Còn em kia nữa! Trong giờ học mà chơi game hả? Lại còn gác chân lên bàn nữa! Ra ngoài luôn!

Roy điềm tĩnh cất điện thoại vào túi đứng lên, bỗng cô chỉ về phía cửa mà hét lên:

- ẤY NGƯỜI CỦA SỞ THÚ ĐẾN KÌA!!

- Đâu? Đâu? - ông thầy hoảng hồn nhìn ra cửa.

- HAHAAHAHAHHHHHAAAAA..... - Cả lớp cười lên và ông đã biết mình bị gạt.

- Ủa bộ thầy sợ bị người của sở thú bắt lắm à? - Roy vừa hỏi vừa đi ra cửa vừa hồn nhiên hỏi thầy.

- Haha...tức cười quá!.....hahaha... - cả lớp cười sòng chết.

Haizzz.....Tội nghiệp thầy quá! Hồi sáng đi dạy quên sút kem choosng nhục mất rồi. Ông quơ vội cái cặp chạy cái vèo ra cửa không quên quăng lại một câu:

- Lu...bakachi!!!!

Nó cười ngất ngây như một con diên còn cả lớp thì vỗ tay rần rần nháo nhào lên tán thưởng thành tích của tụi nó. Thực ra lớp này học khá giỏi chỉ là trá hình thôi còn thực ra toàn là cô hồn cát đản hông à!

- Được nghỉ tiết Văn rồi! Sướng dã man con ngan! - Hani cầm gương cười tươi.

- Ờ mà phải công nhận nha! Ông luyện “tẩy não chân kinh” hay sao á! Mỗi lần học xong tiết Văn tên ba má tui cũng quên mất tiêu! - một cậu bạn nhí nhố lên tiếng.

Cả lớp đóng cửa lại và bắt đầu om sòm lên. Nhóm thì mở sòng bạc (oh my god), nhóm thì mở nhạc sàn lên lắc như diên. Cũng may đây là trường cách âm, không thì lên bàn thờ cả lũ. Nó leo lên bàn ngồi trông hơi bị khí thế:

- Tiết sao là tiết gì? - nó đang đưa hai chân điệu bộ thanh thản mà hỏi Hani.

- Hình như là tiết Toán! - cô vừa nói vừa lấy tay chỉnh chỉnh lại tóc.

- Cái bà xấu xí làm chuyện để ý đó hả? Hôm nay bà ta sẽ biết tay tớ!

Nó tiến đến bàn của Jin (cậu bạn nhí nhố ban nãy).

- Ê cậu làm xong chưa?

- Tưởng gì chứ xong lâu rồi nè! - Jin vừa nói vừa mở cặp lấy chiến lợi phẩm.

Nó nhận lấy ngắm nghía, xem xét rồi hỏi:

- Nguyên lí hoạt động như thế nào?

- À do tự chế nên tính sát thương không cao lắm, tầm chừng 0,03% thôi! Chủ yếu mang tính chất hù dọa và gây rối loạn! Đơn giản lắm! Chỉ cần kéo trúng ngòi sẽ thấy kết quả! Hehe...

- Thử luôn bây giờ không? - nó cười nham hiểm nhìn Jin.

- Ok.

Cả hai tiến đến phía cửa ra vào hí hí hoáy hoáy gì đó.....

”15 phút sau:

- Xong rồi đúng không? - nó đứng dậy phỉ hai tay.

- Ờ như thế là coi như hoàn tất! Ta về chỗ thôi, còn xem kịch hay nữa chứ! - Jin trở về chỗ ngồi.

Nó vừa vào chỗ thì Hani hỏi tới tấp:

- Ê cái đó là cái gì vậy? Bộ có trò mới hả? Có vui không? Cho mình tham gia nữa nha!

- Từ từ thôi, mặt dính đầy nước mưa rồi nè! - nó lấy tay xua xua.

- Chứ sao? Kể nghe coi!

- Nhìn đi rồi biết! - nó hướng mắt ra cửa.

Bên ngoài, cô giáo của chúng ta đang “hồn nhiên” xách cặp tiến thẳng về phía lớp 11A mà không biết mình sắp chạm mặt tử thần.

“Sao hôm nay lớp 11A nó yên ắng quá vậy ta? Lại còn đóng cửa nữa chứ! Nghi quá!”

Bà cô cảnh giác đứng trầm ngâm trước cửa hồi lâu. Bà leo lên ghế liếc và khe cửa bên trên.

“Không có xô nước, không có bột mì, không vật thể lạ.”

Bà cúi xuống nhìn vào khe cửa bên dưới (cô giáo mà y như FBI).

“Không có vỏ chuối, cũng không có chuột chết!”

Bà đứng thẳng lên chỉnh sửa quần áo cười rạng rỡ:

- Tốt! Trên dưới gì cũng an toàn! Vào thôi!

Bà đưa tay vặn nắm đấm cửa, thời gian như bị tua chậm gấp 5 lần. Bên trong 30 thành viên của lớp ngừng mọi hoạt động, ổn định chỗ ngồi hướng mắt ra cửa. Jin nuốt nước bọt cái ực, nó mím chặt môi. Nắm đấm cửa có chiều hướng chuyển động. Jin đếm ngược:

- 3

- 2

-1

- TẮT CẢ BỊT TAI LẠI! - Nó hét lên.

“Cạch”

“ĐỪNG...ĐỪNG...ĐỪNG...”

Hàng loạt tiếng nổ vang lên, âm thanh vang vọng cả lớp học. Khoảng 1 phút sau đó, tất cả mở mắt quan sát tình hình. Phía sau đám khói mịt trời là một sinh vật lạ đang ngồi bịt tai trong góc. Nó tròn xoe mắt. Người đó bỗng ngước lên.

- HAHHAHA.....HAHAHA..hAHAHAHAHA.....- Cả lớp cười như chưa từng được cười.

Cười cũng phải thôi! Nếu ở giữa thế kỉ 21, người tối cổ xuất hiện trước mặt bạn thì bạn có cười hay không? Vâng! Hai từ “te tua” là hai từ ngữ chính xác nhất để tả về cô giáo của chúng ta lúc này. Đầu tóc cô bới xới, mặt mày thì lấm lem, quần áo thì thôi khỏi nói các bạn tự hình dung. Cô chờ người:

- Trời ơi! Mất gần 2 tiếng đồng hồ để make up vậy mà.....- bà quay sang trừng mắt với tụi nó - Các em thật quá đáng, tôi sẽ.....đi méc hiệu trưởng cho coi....huhuhu... - bà chạy vụt đi chỉ để lại làn khói tàn dư của pháo ở trên người.

Cả lớp cười đến đau cả bụng, cười chảy cả nước mắt. Nó và Jin đập tay nhau:

- Cậu giỏi lắm! Kết quả quá mỹ mãn! Haha....

- Chuyện nhỏ! Haha tức cười quá! - Jin ôm cả bụng.

*Jin: học sinh giỏi hóa nhưng cũng có máu điên trong người, khá là quậy phá. Hay chế tạo ra mấy thứ công cụ phục vụ công cuộc quậy phá của tụi nó.

Buổi học trôi qua êm xuôi (êm quá) nên tụi nó được về sớm. Bọn nó thong thả tản bộ trên sân trường. Nó là người đi chính giữa tóc dài đến tận thắt lưng màu nâu đỏ để mái ngố. Hani đi bên trái, mái tóc nâu dài ngang vai uốn thành nhiều lọn nhỏ trông rất giống công chúa. Người còn lại là Roy tóc đỏ dài, phần mái cột phồng lên trông rất cá tính. Cả ba mặc đồng phục theo kiểu riêng. Áo vest ngoài xoắn tay không thêm cài lấy một cái nút. Áo sơ mi bên trong thì bỏ cúc trên, cà vạt thì thắt lỏng lẻo cho có lệ thôi. Bên dưới là váy sọc caro ngắn ngang nửa đùi (ngắn quá). Mang boots đen cao gót đến gối. Nói chung là cá tính vô đối và đó là bộ dạng thường ngày đến trường. Nó đi rất là chậm rãi và thong thả, đang ngon trốn thì tụi nó chạm mặt phe của Cherry. Nó bị cản đường nên đâm ra bực tức:

- Chó khôn chó cản đường!

- Mày nói chuyện với đàn chị thế đấy hả con kia! (Cherry không biết trường này là của nhà nó và điều đó nó cũng giữ bí mật luôn. Nó muốn quậy bằng thực lực ấy mà!)

- Không nói nhiều với những kẻ không biết điều! - nó lạnh giọng.

- Ai là người không biết điều vậy? Mày à? Con nhỏ xấu xí! - nhỏ bạn của Cherry lên tiếng xỉ vả nó.

- Đừng xem tao là một cái gương mà tùy tiện soi cái mặt mày vào đó! Ok? - nó cười cợt làm con nhỏ bạn của Cherry tức muốn học máu.

- Mày...mày... - nhỏ bạn Cherry định xông tới thì Cherry ngăn lại.

- Kệ nó đi! Nó không xinh bằng mình nên chữa gương mặt ấy mà! - Cherry cười đều nhìn nó - Sao? Thấy tao nói đúng chứ?

- Phải! Tao không xinh.....nhưng tao đủ trình để dạy dỗ những đứa không biết xấu hổ như mày đấy!

“Bốp”

Nó vung tay tát vào mặt Cherry làm cô té xuống đất, chảy cả máu miệng.

Hai đứa bạn của Cherry đứng ra xa, bạn tốt là đây. Roy và Hani nhếch mép. Nó ngồi xuống bên cạnh cười đều nhìn Cherry:

- Sao? Tỉnh ra chưa?

- Mày dám láo với tao à? - Cherry ôm má.

- Ừ thì tao láo nhưng tao biết điều, còn đỡ hơn mày....cái thứ nói nhiều mà không biết nhục....hahaha....- nó cùng hai đứa bạn cười lớn.

Cherry nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống, nó phải phải tay nhăn nhó mặt mày:

- Ui! Kem phấn gì mà cả tạ thế này! Bắn hết cả tay!

Đợi tụi nó đi khuất, đám bạn của Cherry lúc này mới chạy lại đỡ lấy cô. Cô đưa tay quệt máu mà lầm bầm:

- Con khốn! Mày đợi đấy!

*Cherry: Học trên nó một lớp, nhan sắc là nhờ dao kéo mà có nhưng suốt ngày cứ chảnh chọe khoe khoang. Gia đình khá giả hay kiếm chuyện với tụi nó vì ganh tị. Hơi bị thủ đoạn à nha.

Tụi nó vừa đi vừa cười ha hả. Nó hỏi:

- Tối nay đi đâu chơi không?

- Đến bar của tụi mình nhá! - Hani nói.

- Ok. - nó đáp.

- Tối nay tớ có độ! Mấy cậu đi đi nha! - Roy vừa chơi game vừa nói.

- Đứa nào dám thách đấu với cậu vậy? - nó hỏi.

- Muốn biết thì đi theo tớ! - Roy cười bí ẩn.

2. Chương 2

*7:00 pm tại nhà nó:

Tụi nó bước xuống lầu, cả ba bắt đầu diện những bộ đồ đúng phong cách sống về đêm. Roy mặc quần jean rách lỗ chỗ, áo thun ba lỗ màu trắng và cái áo khoát nửa người màu đen bóng. Vẫn style tóc mái cột phồng nhưng phần đuôi đã được cột cao lên. Kèm theo là đôi bông tai chữ O to dùng để trang trí. Chân Roy đi bốt và tay thì ôm cái mũ bảo hiểm.

Hani mặc quần jean, áo thun đơn giản. Cô cột thân áo lên rồi đi giày thể thao trông rất nhí nhảnh. Tay cô đeo đủ mọi loại dây, sáng lấp lánh. Đúng là tiểu thư của tập đoàn đá quý có khác.

Nó mặc áo sơ mi nhưng lại cột lên thật cao gần đến ngực (mọi người nghĩ sao nếu ông Dragon Lee - ba của nó thấy cảnh này?) để lộ vòng hai vừa trắng vừa chuẩn. Quần jean dài và đi giày thể thao.

Tụi nó đã chuẩn bị xong và sắp đến chỗ hẹn. Roy chạy mô tô còn nó và Hani thì lái Limo đến điểm hẹn. Khoảng 5 phút sau, xe dừng lại tại một bãi đất trống. Có rất nhiều người đang hiện diện tại nơi đây, một

đám thanh niên nam nữ lộn xộn đang đứng hò hét. Họ ăn mặc khá là phong cách, tuổi không vượt quá 20. Một tên tóc đỏ tiến về phía nó, họ bắt tay nhau:

- Chào Bang Chủ Black Dragon!

- Chào anh! Hôm nay anh muốn chơi kiểu gì đây?

- Em thắng thắng lắm! Luật cũ! Ta nhập cuộc thôi! - tên đó nhếch miệng.

Một tên con trai ẩn nút, nhạc bắt đầu nổi lên. Nó ngồi lên mũi xe để theo dõi. Hai chiếc xe mô tô dắt đến vạch xuất phát đặt ngang nhau. Roy và Ghost lên xe đội mũ bảo hiểm vào.

- Đích đến là bãi đất đằng kia, ai lấy được cờ vô địch thì người đó thắng! - Một tên khác cầm cờ phát phát tuyên bố luật chơi.

“Brừm...brừm...”

Cả hai nổ máy rồ ga cùng một lúc.

“Khoảng 300m.....cũng không xa lắm!” Roy nghĩ thầm, cười đầy ẩn ý.

Một tên bước đến giữa hai xe, chìa cây súng lên trời. Tay còn lại hấn cầm cờ phát phát:

- 1....2....

“Brừm.....brừm....brừm.....”

Tiếng ga xe càng ngày càng dữ dội, nó như muốn thúc giục thời gian trôi nhanh hơn.

“Dùng”

Hai chiếc xe lao đi với tốc độ khủng khiếp hòa vào màn đêm. Tiếng la hét, cổ vũ làm cho cuộc đua càng thêm hấp dẫn. Hani bước đến bên cạnh nó:

- Cậu nghĩ Roy sẽ thắng chứ?

- Tất nhiên! Roy không thua bao giờ đâu! - Vẻ mặt nó hết sức lạnh lùng và mắt thì đang hướng về cuộc đua.

Roy giữ chặt tay lái và tăng tốc lên hết cỡ. Tên đó cứ mãi lạng lách, đánh võng trước mặt nó. Roy lấy làm khó chịu vượt lên trên, đích đến không còn xa nữa, ngay trước mắt kia thôi. Roy giơ tay chụp lấy cây cờ, phần thắng đã thuộc về cô. Bất ngờ chiếc xe của Ghost lao đến phía trước ôm cua sát rạt mặt đất nhằm chặn xe của Roy. Tên này định chơi xấu cho hả tức đây mà.

Roy cắn chặt môi: “Liều một phen vậy!”

Roy rồ ga lao đến, Ghost cười thầm vì phen này Roy không chết cũng tàn phế. Chiếc xe của Roy khi vừa chuẩn bị vấp phải xe của Ghost thì đột ngột bay lên không trung. Khi đã bay qua khỏi chiếc xe của tên đó thì xe của cô đáp đất an toàn trước gương mặt đang há hốc của Ghost. Cô ngừng xe nhìn tên đó giễu cợt, tay giơ cao cây cờ:

- Đáng lẽ ra em sẽ chết theo đúng ý anh nhưng xin lỗi anh nha!....Vì em là Roy!

Roy nhếch mép rồi lao xe đi về vị trí xuất phát. Tiếng hò hét một lần nữa lại vang lên khi đã xác định được kẻ chiến thắng. Ba đứa tụi nó đập tay nhau ăn mừng, ai cũng cười tít cả mắt. Ghost xuống xe tiến về phía tụi nó, nó xuống xe đối diện với hân.

- Chia buồn cùng anh nha, Loser!

- Tụi em khá lắm! Đúng như thỏa thuận, đây là tiền của em! - vừa nói vừa đưa ra trước mặt nó một xấp tiền đo dày cộm.

- Cám ơn ông anh! - nó nhận lấy xấp tiền rồi quay lưng.

Hani bước đến quàng vai Ghost, cô nở nụ cười chết người đặt lên má Ghost một nụ hôn nhẹ, cô thì thầm:

- Bye cưng nha! Hẹn gặp lại!

Cả ba lên xe phóng đi, nó vừa lái xe vừa hỏi:

- Làm gì với 20 ngàn đô này đây?

- Đến bar khao anh em chứ còn gì nữa! - Hani trả lời.

Nó tăng tốc và đích đến là Bar Black Dragon.

Một tên bảo vệ hốt ha hốt hải chạy vào:

- Bang Chủ đến rồi!

Cả bar nháo nhào lên, Duy quản lý bảo:

- Mọi người cứ làm như mọi khi là được rồi!

Lập tức mọi người chia ra hai bên. Tụi nó vừa bước vào lập tức mọi người đồng thanh:

- KÍNH CHÀO BANG CHỦ!!!

Nó hiên ngang đi qua những người đang cúi đầu trước nó. Tụi nó tiến đến cái bàn trịnh trọng ở trung tâm quán bar, nó ra lệnh:

- Mọi người cứ tiếp tục đi!

Tất cả tản ra và tiếp tục uống rượu hò hét. Nó nhìn xung quanh rồi cất tiếng gọi:

- Anh Duy!

Lập tức quản lý tiến lại gần nó mà cúi đầu:

- Dạ thưa Bang Chủ!

- Đạo này có ai đến làm loạn không anh?

- Dạ không ạ!

- Anh nói với mọi người hôm nay em khao hết nha!

- Dạ vâng!

- À anh gọi Nari đến đây giúp em!

- Dạ!

Nó, Roy và Hani nâng ly ăn mừng chiến thắng. Phía xa có một cô gái trang điểm thật đậm, ăn mặc hơi bị sexy, trên cổ mang tai nghe tiến đến bàn của tụi nó.

- Gì nữa đây ku? - cô gái đó ngồi xuống cạnh nó.

- Uống với tụi này một ly đi! - nó rót rượu cho Nari - Sao sáng nay nghỉ học?

- Hôm qua sốt nên không đi! Có phi vụ gì lớn à? - Nari vừa uống vừa hỏi.

Tụi nó kể lại chuyện sáng nay trong lớp học, cả bọn cười nói rất vui vẻ.

*Hồ Ngọc Nhã Lâm (Nari): 17 tuổi, cao 1m66.

Lớp trưởng lớp nó, hay bao che những lúc nó tàn phá tài sản nhà trường nên nó rất quý cô và cả đám trở thành bạn thân. Mọi người đừng thấy Nari trang điểm, ăn mặc hở hang thì nói cô là gái hư nhé! Cô là con gái của một nhà ngoại giao nổi tiếng, gia đình rất giàu có. Ba mẹ đang định cư ở nước ngoài nên cô sống một mình trong căn biệt thự ba mẹ tặng. Cô xinh đẹp, trong sáng, học rất giỏi nhưng có điều tính cách rất lạnh lùng. Do bị nó bám theo đòi làm bạn riết chịu không nổi nên cô đã đồng ý. Cô là tiểu thư con nhà lành mà lại đi đam mê một công việc.....phải nói sao nhỉ? Nói chung cô đã thực hiện được ước mơ và hiện đang làm ở bar Black Dragon của nó.

3. Chương 3

*Ở một nơi khác cách đó khá xa và hiện đang là ban ngày:

Một người đàn ông tầm 40 tuổi đang ngồi đọc báo trên sofa. Ông khoát lên người bộ vest đen trông rất uy quyền và đầu đó ta có thể cảm nhận được luồng sát khí đến lạnh người đang len lỏi quanh người ông. Tuy vậy nhưng trông ông rất trẻ và phong độ nhiều hơn so với tuổi. Gương mặt lạnh lùng và đôi mắt nhìn thấu tâm can người khác qua bao nhiêu năm vẫn không hề thay đổi. Một người cận vệ khác tiến vào kính cẩn cúi đầu:

- Thưa Bang Chủ! Tôi đã tìm được cậu chủ rồi ạ!

Ông vẫn không rời mắt khỏi tờ báo, chỉ đáp ngắn gọn:

- Đưa nó vào đây!

- Dạ vâng!

Người cận vệ lui ra và không bao lâu sau lại có thêm một số người khác vào. Hai người cận vệ to con đang cố hết sức giữ chặt tay một tên nhóc tầm 17 tuổi đang vùng vẫy ở giữa. Anh ta không ngừng la mắng:

- Buông tôi ra! Lũ khốn này! Buông ra!

Tiếng chửi bới dần kết thúc khi anh ta được đưa đến trước mặt người đàn ông.

- Hai người ra ngoài đi! - giọng nói ấy lại một lần nữa vang lên và một trang báo khác được lật sang.

Lập tức hai người kia lui ra ngoài để lại anh ta với vẻ mặt hằn học, tay chân chỉnh sửa lại quần áo.

- Con đi đâu mấy ngày hôm nay? - ông vừa đọc báo vừa hỏi.

- Con đi chơi với bạn! - Anh trả lời hết sức là nhẹ nhàng và xem như chẳng có gì quan trọng.

- Lý do con bị thôi học? - giọng nói lạnh tanh lại vang lên.

- Mới đây ba đã biết rồi hả? Nhanh vậy! Hi...- anh cười nhẹ trông rất thản nhiên.

- Trả lời ba ngay! - ông bỏ tờ báo xuống đưa ánh mắt nghiêm nghị nhìn đứa con trai.

- Dạ con với mấy đứa bạn thực hành hóa học, không may nó nổ, thế là sập luôn ba phòng học. Chỉ có vậy thôi mà cha già hiệu trưởng lại đuổi con. - anh nhún vai.

- Ba nghĩ không đơn giản chỉ là thực hành hóa học, con lại bày trò quậy phá đúng chứ? - ông nhìn con bằng ánh mắt dò xét.

- Thì...thì tại con buồn nên kiếm chuyện chơi thôi mà ba! - anh ngồi xuống đối diện với ông.

- Sao con hư hỏng vậy hả? Con sợ nhà mình chưa đủ nổi tiếng à? Con xem đi!

Ông nhẹ nhàng đẩy tờ báo sang cho anh. Cái bản mặt anh được in to đùng ở trang đầu kèm theo dòng chữ: "Cậu chủ tập đoàn Hắc Long có số lần chuyển trường kỷ lục 32 lần/năm".

- Ba xem hình con đẹp trai chưa này? Hihi.... (bó tay)

- Con với cái toàn là quậy với phá! Suốt ngày long bong lêu lổng rồi mang hậu quả về nhà! Hừ....

- Chuyện này đối với chúng ta chẳng phải như cơm bữa rồi sao?

Giọng một người phụ nữ cất lên nhẹ nhàng, bóng dáng bà đang di chuyển xuống cầu thang. Mái tóc nâu đỏ uốn nhẹ bay bồng bềnh trong gió. Tuy đã 37 nhưng bà vẫn rất trẻ đẹp.

- Mẹ! - anh gọi.

Người phụ nữ tiến tới ngồi xuống bên cạnh người đàn ông.

- Con lại gây chuyện nữa đúng chứ? - bà hỏi.

- Chuyện có lớn gì đâu! Chỉ là một chút thiệt hại nhỏ xíu thôi mà! - anh bĩu môi.

- Mẹ mà là thầy hiệu trưởng, mẹ nhất định bắt con xây lại phòng học.
- Mẹ không bệnh con thì thôi, còn hùa với ba trách con nữa!
- Mà con định làm truyền nhân của Binladen à? Sao lại dám cho nổ bom trong trường học hả?
- Con thấy trường cũ rồi nên tạo điều kiện cho họ xây mới ấy mà! Y như cách mẹ chỉ luôn ấy!
- Quái lạ! Nếu thế thì phải sập cả trường chứ? - bà đưa tay vuốt cằm khó hiểu.
- Oái mẹ....

Hai mẹ con biết mình đã quá “hồn nhiên” phun ra đủ thứ chuyện. Lập tức họ như bị đốt cháy bởi ánh nhìn của người đàn ông ngồi bên cạnh.

- Tôi chết rồi! - ông gần từng chữ rồi đi lên lầu.

Hai mẹ con cười trừ mong sẽ bảo toàn được tính mạng. Ông đi được nửa đường thì quay lại:

- Ba cấm con không được bước ra khỏi cửa, tịch thu thẻ tính dụng và mọi loại giấy tờ, tháng này cắt tiền chi tiêu!!!!

Mặt anh không còn một giọt máu nghe mà như bị dội bom vào não.

- Ba!.....

Ông không thèm quay lại và đi thẳng lên lầu. Anh vò đầu bứt tay khổ sở:

- Trời ơi là trời! Đến là khổ!
- Chia buồn cùng con nha, con trai cưng của mẹ! - bà cũng lặng lẽ đứng lên.
- Mẹ.....

Đáp lại chỉ là tiếng bước chân bà bỏ chạy lên lầu (hic tg bó tay với Tiểu Vy).

*Lý Khánh Luân (Vinlee): 17t cao 1m83 là anh em song sinh với Halee. Ngoại hình chuẩn như vi khuẩn, đẹp trai thì thôi khỏi bàn. Chuyển trường liên tục vì tội phá làng phá xóm. Hiện đang sống ở Mỹ.

*Cách đó vài căn nhà:

- Trời ơi là trời! Nó lại gây sự đánh nhau nữa rồi kìa! Đúng là hết nói nổi mà! - tiếng ba của Ken mắng vang vọng khắp phòng, có thể nói cơn giận của ông đã giạt đến cấp 6, cấp 7. Ken chỉ biết cúi đầu tránh né những trận “mưa nước bọt” do người cha yêu quá...nhằm yêu quý ban tặng.
- Lúc anh dạy võ cho nó anh không lường trước chuyện này à? - một giọng nói hết sức tỉnh bơ vang lên. Vâng! Còn ai ngoài mẹ của Ken nữa chứ, trẻ đẹp không kém gì mẹ của Vinlee đâu nhé. Chuyện! Chủ tịch tập đoàn mỹ phẩm mà lì.
- Đâu phải một mình anh dạy cho nó đâu! Chẳng phải lúc đó em cũng dạy hay sao? - ba Ken cảm thấy bất bình nên phân bua.
- Rồi bây giờ muốn sao? - mẹ Ken nghiêng từng chữ, đưa gương mặt không thể nào khả ái hơn được nữa nhìn ba Ken làm ông toát mồ hôi lạnh.
- Xem như anh chưa nói gì đi nha! Hi...hi...
- Ba mẹ thôi đi mà! Con có bị trầy xước miếng nào đâu! - Ken ngắt lời.
- Thì có ai lo cho con đâu! Lo là lo cho con người ta bị con đánh kìa! (sặc...) - mẹ của Ken rất xứng với danh hiệu “Bình Tĩnh Đại sư”.
- Trời ơi! Mẹ đừng có lo! Thực sự bây giờ con không biết mấy thằng đó sống chết ra sao nhưng con chắc chắn là tại nó đang bất tỉnh! - không thể nào “hồn nhiên” hơn được nữa.
- Nói mẹ nghe lý do tại sao con đánh người ta? - mẹ Ken xuống giọng dò hỏi.
- À....ờ....thì...tại.... - Ken ấp úng.

- NÓI NHANH! - ba Ken quát làm anh giật mình.

- Thì tại tội nó không đẹp trai bằng con, đã vậy còn lết ra đường cho con thấy mặt, vậy là quá đủ tội để bị đánh rồi! (lý do có một sự chính đáng nhẹ).

- WHAATTT???? - ba mẹ Ken đồng thanh.

Ken nhe răng cười vô tội nhưng vô tình đã kích trúng ngòi của hai quả bom trước mặt.

- TRỜI ƠI LÀ TRỜI! - ba mẹ Ken hét làm cho căn biệt thự à mà không cả khu biệt thự muốn giải tỏa. Còn Ken chắc phải đi khám tai mũi họng.

- Mẹ đúng là hết nói nổi con rồi, càng lớn càng hư hỏng! Từ đây về sau không bênh vực con nữa! - mẹ Ken tuyệt tình phán thẳng vào mặt con trai.

- Từ đây về sau cấm con ra khỏi nhà, không được dùng mô tô, cắt luôn cả tiền chi tiêu, đóng tất cả các tài khoản,...v.v...xem con có chừa tật cơn đồ hay không! - ba Ken tức giận.

- Thôi mà ba mẹ! Con xin hứa đây là lần đầu cũng như lần thứ nhất mà! Con hứa đấy! - Ken xuống nước năn nỉ, lay lay tay ba mẹ.

- Lập tức thi hành! CẤM CẤ! - lệnh của mẹ Ken chấn sống mới dám cãi. Hic!

*Dương Chí Ân (Ken) : 17 tuổi, cao 1m85 là bạn thân từ nhỏ của anh em nó. Sở hữu gương mặt đẹp như sao Hàn, body thì thoải mái. Thông thạo tất cả các loại võ. Gia đình có cổ phần trong tập đoàn Hắc Long. Mẹ là chủ tịch hãng mỹ phẩm Trương thị và đang sống ở Mỹ (biết ba mẹ Ken là ai rồi nhé!)

*Cùng khu nhà của Ken và Vinlee có một căn biệt thự cũng đang đội bom, xả đạn hết sức kịch liệt:

- HAI CHA CON ÔNG CHẤN SỐNG RỒI À? DÁM TRỐN TÔI ĐẾN QUÁN BAR HẢ? CHẾT ĐI!!!

“Rầm...rầm...ầm...xoảng” (tiếng tử ngã và đồ thủy tinh vỡ đó ạ)

Vâng! Đồ phụ nhân đang tận dụng những thứ có sẵn xung quanh mình để ném, ném bằng tất cả niềm tin và hy vọng. Còn phía bên kia tường là hai kẻ đang dùng các tư thế tuyệt đẹp của võ thuật để tránh and né.

- Thấy tui hong có võ rồi làm tới hả? Chết đi! Chết đi! - mỗi từ chết đi đồng nghĩa với việc có một vật sắp được ném và sắp bị vỡ.

“Xoảng...xoảng..”

- Mẹ ơi! Đừng ném nữa! Hiểu lầm thôi mà! - Jee lên tiếng vang xin trong khi đang cố gắng tránh những vật thể bay trong không trung.

- Đúng đó bà xã! Nghe anh giải thích đi mà! - người đàn ông điển trai không khác gì mấy với đứa con cũng đang năn nỉ vợ.

- Chờ đấy! Hôm nay tôi sẽ hóa kiếp cho cha con ông!

“Vú.....bóp”

- Ui da! - Jee ngồi phịch xuống đất đưa tay ôm đầu.

Lập tức mẹ Jee bay đến bên cạnh xuýt xoa:

- Con trai, con có sao không? Mẹ xin lỗi!

Ba Jee lết lại gần thì bị mẹ Jee tung ột đập ngã chổng cẳng.

- Tránh ra! Đừng đụng vào con tôi!

- Anh cũng có phần trong việc tạo ra nó mà, bà xã đừng giận nữa! - ông năn nỉ tập 2.

- Con đau quá mẹ ơi! Chắc con vỡ não rồi!

- Đâu để mẹ coi! - bà xem xét chỗ đau của Jee - Con gạt mẹ sao? Hừ....

- Mẹ cho con xin lỗi đi mà!

- Con mới 17 tuổi đầu mà lại ra vào quán bar như cơm bữa là sao hả? Quen hết người này đến người kia nữa! Con là đồ hư hỏng! - bà giận dỗi.

- Quán bar là do ba xây nên con đến ủng hộ thôi mà! Oái...ừm..ừm - Jee bắt ngờ bị ba bịt miệng.

- Con nó nói nhầm ấy mà! Hi... - ông cười cười, tay vẫn giữ chặt miệng Jee.

- Hai...hai người...đúng là quá đáng mà! - bà tức giận bỏ lên lầu.

- Bà xã/mẹ..... - hai người gọi một lượt nhưng không ai nhìn. Ba Jee lập tức chạy theo chỉ còn mình Jee ngồi đó.

“Bye bye never say goodbye.....”

Jee bắt máy:

- Alô!

-.....

- Ok! Anh đến với cưng ngay!

Jee vừa mang giày vào thì:

- Con còn dám đi hả? - mẹ Jee đứng trên cầu thang.

- Con đi tí thôi mà mẹ! - Jee cười.

- Con mà đi thì đừng về nữa! - mẹ Jee quả quyết.

- Mẹ.... - Jee năn nỉ.

- Không nói nhiều, ở nhà ẹ! Từ nay con không được đi đâu nếu không được phép của mẹ nghe rõ chưa?

- Daaaaaaaa..... - Jee ngân dài câu trả lời rồi trở vào trong nhà. Mẹ Jee trở lên lầu không quên lườm Jee một cái muốn rách mặt.

*Đỗ Tử Minh (Jee): 17 tuổi cao 1m80, là bạn thân từ nhỏ của anh em nó luôn. Đẹp trai hết chỗ nói, siêu baby luôn. Rất rành về vi tính. Hay lăng nhăng và cũng thích quậy phá. Ba cũng là cổ đông của tập đoàn Hắc Long. Mẹ là chủ tịch của hãng vi tính phần mềm CC. Đang sống ở Mỹ và cùng khu nhà với hai tên kia.

*Tối hôm đó tại nhà Vinlee:

- Trời ơi! Chắc chết quá! - Vinlee nằm sải lai trên ghế sofa than thở.

- Ở đó mà than với thở, tụi tao phải chui lỗ chó qua nhà mấy đây này! - Ken ném gối vào Vinlee.

- Ờ mà tự nhiên hong cho đi đâu hết trơn hết trọi! Chán vãi! - Jee ngửa đầu ra phía sau chán nản.

- Ba mẹ mấy đâu? - Ken hỏi Vinlee.

- Đi sang Anh kí hợp đồng rồi!

- Thằng này ngu! Sao hong đi chơi mà ở nhà? - Ken mắng.

- Ngu mợ mấy! Nhà tao bây giờ ruồi còn bay hong loạt hướng chỉ tao! Ba tao cho lực lượng mạnh nhất canh gác cái nhà này rồi đấy! - Vinlee phân trần.

- Hèn gì lúc nãy trong quá trình chui lỗ chó vô nhà mấy, tao thấy mấy tên cận vệ lạ hoắc không! - Jee nói.

- Nghĩ cách gì đi chứ tao sắp chịu hết nổi rồi! Nhốt ở nhà kiểu này chắc tao thành công chúa ngủ trong rừng quá! - Vinlee úp mặt vào gối.

- Thôi đi ba! Mấy là bạo chúa chứ công chúa con khỉ gì! Hay là gọi điện thoại cho Aiden xem nó có cách gì hong! - Jee nêu ý kiến.

- Ờ há! Vậy mà nghĩ hong ra! Tao gọi ngay! - Vinlee mắt sáng rỡ gọi ngay cho Aiden, anh bật loa và chế độ video call rồi để điện thoại xuống bàn.

- Alô! Gì đó mấy thằng cô hồn?
- Ê mày đang ở đâu đấy? - Ken hỏi.
- Tao về Đài Loan được hai ngày rồi! - Aiden trả lời.
- ***???????? - cả ba đồng thanh hét vào điện thoại.
- Cái gì vậy? Tụi bây bị chó cắn tập thể hay sao vậy? La như vậy màng nhĩ nào chịu nổi. - Aiden nhăn nhó.
- Đang lúc nước sôi lửa bỏng mày qua Đài Loan kiểm mợ mày à? -Ken cần nhân.
- Đúng đấy! Mày có đi thì cũng phải đợi tụi tao cho phép chứ? - Jee cũng hòa theo.
- Mày là cái thứ vô lương tâm, phản bạn..... - Vinlee cũng mắng xối xả.

Aiden há hốc mồm, mặt đơ ra vì không biết nguyên nhân mình bị chửi. Ken, Jee và Vinlee thay nhau chửi bới trong điện thoại.

- IM COI! Bộ tao qua Đài Loan ảnh hưởng gì đến kinh tế nhà ba đứa bây à? Sao? Hắc Long phá sản rồi hả? Hay là hãng vi tính CC bị virus xoi hết rồi? Còn hãng mỹ phẩm Trương Thị đổ nợ bỏ xứ đi rồi HẢ????????? - Aiden chửi lại một tràng làm ba anh cứng họng. Như nhận ra này giờ mình chửi Aiden hơi quá đáng, ba anh cười xuề xòa.
 - Xin lỗi bạn Aiden! Hi hi sao nóng thế? - Vinlee cười cầu hòa.
 - Tụi này lỡ lời mà! - Ken cũng xuống giọng.
 - Bỏ qua ha! Tao biết mày bao dung lắm mà! - Jee năn nỉ.
 - Bao dung khác với khùng! Ok? Kệ mợ tụi bây! Hứ! - Aiden chửi xong thì cúp máy luôn.
 - Tự nhiên ngu dã man! Chưa kịp hỏi nó cái gì hết! - Vinlee chống cằm rầu rĩ.
 - Ê hay là tụi mình trốn qua Đài Loan đoàn tụ với thằng Aiden luôn nhá! - cái đầu của Jee phát huy tác dụng.
 - Ờ há đúng rồi! - Vinlee và Ken đồng thanh.
- Cả ba tùm đầu lại bàn kế hoạch bỏ trốn hết sức tỉ mỉ. Đơn giản vì ba của họ đều là Hắc đạo nên họ phải thật thận trọng. Nhất là ba của Vinlee - ông Dragon Lee là Bang Chủ đời thứ 4 của Hắc Long Bang.
- Ok quyết định vậy đi! Tối mai bắt đầu hành động nhé!
 - Cố lên!

Cả ba đập tay nhau rồi ai về nhà nấy chuẩn bị.

*Trịnh Tuấn Huy (Aiden): hấn đấy mọi người!

17 tuổi cao 1m85 là bạn của anh nó. Đẹp trai nhất nhóm, kute và baby nhất nhóm luôn. Là con trai độc nhất của nhà tỉ phú giàu thứ hai thế giới (chém như vậy có hơi quá không nhỉ? M.n bỏ qua nhé!). Tính tình kiêu ngạo, nóng tánh, dễ quánh người vô tội.

4. Chương 4

*9:00 am tại Paradise School:

- Khò...khò...z....zz..z - nó ngủ như chưa từng được ngủ.

Roy và Hani vẫn vậy, ai làm việc nấy. Thầy Văn của chúng ta đang giảng bài một cách say mê thì phát giác ra điều gì đó.

- HALEE! - ông hét lên làm nó chơi với.
 - Hớ...hớ...gì? Chuyện gì? - nó lơ mơ bật dậy nhìn tới nhìn lui.
 - Em lại ngủ trong giờ học nữa à? - ông đẩy gọng kính lên, đưa đôi mắt sắc như dao nhìn nó.
 - Dạ đầu có đau thầy! Hihi.... - nó chống chế.
 - Nãy giờ em có nghe tôi giảng gì không?
 - Dạ có chứ! Thầy đang giảng về vụ án mạng trong lâu đài Dracula phải hong ạ? Hơ.... - nó biết mình lỡ lời nên bịt miệng lại, cười ngớ không tả nổi.
 - Em...em...
 - Em sao thầy? Em đẹp quá phải hong? Xời chuyện đó ai cũng biết mà....
 - Bây giờ tôi hỏi em một câu, nếu em trả lời không được thì ra sân quỳ gối cho tôi! - ông giở cái vẽ mặt nham hiểm ra.
 - Đừng mà thầy! Nặng lắm! Đen da em tội nghiệp! Hic...hic...
 - Hong nói nhiều! Em hãy nêu chân lý về sự đoàn kết và sự chia rẽ cho tôi!
- Cái đầu nó bắt đầu hoạt động hết công suất, nó cười rất là tự tin. Cả lớp bắt đầu nhao nhao lên nhắc bài cho nó. Nari thấy nó cười tươi thì đã yên tâm vì chắc nó biết câu trả lời rồi. Ông thầy nhìn cái lớp om sòm như cái chợ chồm hổm thì hấn giọng:
- E hèm....Cấm nhắc bài dưới mọi hình thức! - ông quay sang nó cười gian- Sao? Trả lời hong được thì ra sân quỳ gối hén!
 - Em biết rồi! Dạ thưa thầy, đoàn kết là chết hết! Chia rẽ là sống khỏe ạ! Hihi.....- nó xoắn một tràng.

“Rầm”

Cả lớp xui tập thể. Nụ cười hồn nhiên của nó tắt lịm và thay vào đó là cái mặt đơ như trái bơ. Nari lắc đầu ngao ngán, úp mặt xuống bàn. Thầy Văn cười:

- Em giỏi quá! Chúc mừng em! Câu trả lời của em sai rồi, sân trường đang mở rộng vòng tay chào đón em đấy!

Nó như bị đẩy xuống 18 tầng địa ngục. Nhưng nó nhanh chóng lấy lại nụ cười tinh ranh:

- Dạ! Bye thầy em đi nha! Mọi người ở lại học vui vẻ ha!

Ông thầy và mấy đứa cùng lớp rùng mình vì cái nụ cười của nó. Jin lắc đầu:

- Và ngày tận thế cách ta không xa nữa!

Khoảng 15 phút sau, trường học trở nên hỗn loạn vì một có một hiện tượng lạ ở dưới sân trường. Nó đang nằm trên ghế dài. Bên cạnh là chiếc bàn nhỏ đang đặt một ly nước cam và chồng truyện conan. Phía trên đầu là chiếc dù to tướng che bóng mát rượi. Nó đeo kính mát bằng to, tai đeo headphone, miệng nhai bánh nhóp nhép, tay thì thỉnh thoảng lật từng trang truyện. Trông bộ dạng rất ư là thanh thần cứ như đang nghỉ mát ấy. Sau lưng thì vài anh áo đen đứng canh gác thui. Học sinh các lớp túa ra ban công, đứng kín mít. Mấy nam sinh lớp trên thì toàn là fan của nó còn mấy nhóc lớp nhỏ thì ngưỡng mộ sư tử Halee- nữ hoàng siêu quậy của trường ấy mà. Thế là không lớp học nào ổn định chỉ vì cái mục tiêu nằm dưới sân, nó định làm gương ấy bé “tập sự” đây mà.

*Tại phòng hiệu trưởng:

- Tiểu thư lại gây chuyện nữa rồi hả? - hiệu trưởng vừa lau mồ hôi vừa hỏi trợ lý. Thiệt tình hết ba mẹ nó quậy bây giờ tới nó khùng bố. Không biết khi nào ông mới được về hưu đây.
- Dạ! Nghe nói là bị thầy Văn phạt vì tội ngủ trong giờ học ạ! - trợ lý của hiệu trưởng kính cẩn báo cáo.
- Kêu thầy Văn lên gặp tôi ngay lập tức! - hiệu trưởng ra lệnh.

- Dạ vâng!

Trợ lí đáp xong thì cũng ra ngoài. Sau khi thầy uốn trở ra khỏi phòng hiệu trưởng thì đem cái mặt xám ngoét tiến đến chỗ của nó.

- Dạ thưa “chị”! Em mời “chị” vào lớp học tuổp ạ! - mặt thầy trông rất là tức cười.

Nó làm ra vẻ hài lòng, ngúng nguẩy bước đi trong ánh mắt thán phục của mấy ngàn học sinh. Mấy học sinh cả nam lẫn nữ đều há hốc mồm:

- Trời ơi! Em ngưỡng mộ chị quá!

- Halee của lòng anh! Em oai quá!

- Kể từ hôm nay chị là thần tượng của em! Chị Halee!

*Tại biệt thự của Aiden:

- Chán quá! Chán quá nè trời ơi! Làm gì đây? - hấn nằm trên giường lăn qua lăn lại.

- Cậu chủ đi tham quan Đài Loan đi! Vui lắm đó ạ! - cô người hầu đang dọn dẹp gần đó lên tiếng.

- Ồ há! Sao mình hong nghĩ ra ta? (tại ngu mà)

Hấn bay vào phòng vệ sinh. 10 phút sau trở ra trông bộ dạng hot boy thứ thiệt. Cô người hầu nhìn muốn rớt luôn hai con mắt, cảm thì sắp rụng đất. Hấn lên chiếc siêu xe do ba hấn tặng phóng đi hòa vào dòng người tấp nập.

Quay lại với nó, do bị lên tăng xông nên thầy Văn phải vào bệnh viện gấp để thăm bác sĩ. Lớp nó được nghỉ sớm và hiện giờ nó đang cùng hai con bạn dung dăng dung dẻ tản bộ đến trung tâm mua sắm. Đang đi thì nó va nhẹ vào một người.

- Ô xin lỗi chị có sao không ạ? - nó lịch sự hỏi han người đối diện.

Cô gái đó và hai con bạn mặc đồng phục nữ sinh trường Star, trông cô ta có vẻ như muốn kiếm chuyện:

- Xin lỗi là xong hả? - cô hếch mặt lên quát.

- Đúng đó! Mày có mắt để trang trí à con kia? - nhỏ bạn cô ta quát lên.

Hai nhỏ bạn của cô chỉ chỉ vào đồng phục của tụi nó rồi cười cợt:

- Ê trông cách nó mặt đồng phục của Paradise School kia!

- Ồ còn đồ mà cũng được vào trường quốc tế cơ đấy! Haha....

- Ăn mặc chả tuân thủ quy định tí tẹo gì! Ha..ha...

- Chắc là đứt lót tiền chứ gì nữa.....

Nó lấy tay phủi phủi bộ đồng phục rồi khoanh tay, đôi mắt lại bắt đầu trở nên lạnh lùng:

- Tao ghét nhất cái thể loại bàn tán về tao! Lịch sự thì không có.....chỉ được cái máu chó là không ai sánh bằng..... - nó nhếch mép.

Ba con nhỏ kia ngưng cười, con nhỏ đầu đàn quát lên:

- Mày biết tao là ai không hả????

Roy cười nửa miệng:

- Đừng hỏi tao mày là ai.....mà hãy về nhà hỏi má của mày!

Tụi nó cười làm mặt ba con kia mặt biến sắc, con nhỏ bên cạnh nói:

- Ba của chị Jen là giám đốc của chi nhánh Hắc Long đấy! Mày đúng là không biết trời cao đất dày!

- Ngày vẫn đẹp và trời vẫn xanh.....Nhưng sao tao thấy vẫn còn có một số đứa làm tanh xã hội thể này! - Hani bĩu môi vì cái lũ trước mặt quá ngu ngốc lại còn khoe khoang.

- Mày....mày....- con nhỏ kia tức ói máu mà chẳng dám làm gì cô.

- Ba mày làm ở chi nhánh Hắc Long sao? Vậy chúc mừng nha! Ngày mai ba mày bị đuổi việc đấy! Ha..ha...ha
- nó cùng hai đứa bạn cười lớn rồi bước qua ba cái mặt ngơ ngác như con tê giác.

Tụi nó đang tiến vào trung tâm mua sắm của thành phố - một chi nhánh của tập đoàn Hắc Long. Mỗi lần nó vào đây thì y như rằng sẽ có những màn quậy phá mà mọi người khó có thể quên được. Có lần nó bị mấy chị nhân viên nhắc nhở, thế là nó photo ảnh từng người rồi dán khắp trung tâm với dòng chữ đính kèm: "Một nụ hôn sẽ được hỗ trợ lương thực trong vòng một năm". Thế là mấy chị nhân viên bị rượt đuổi, sẵn bắt dưới nhiều hình thức nên đâm ra sợ nghỉ việc luôn. Còn mấy lần nó muốn được mua sắm một mình, nó đốt giấy rồi đưa lại gần chuông báo động. Thế là tiếng chuông reo lên, mọi người đạp lên nhau mà chạy. Cảnh tượng rất ư là náo nhiệt, vui vẻ còn nó thì ung dung lựa đồ mua sắm.

Nó vừa bước vào cổng thì hai bảo vệ đã nuốt nước bọt cái ực. Mấy anh chị nhân viên thì mặt mày biến sắc, giọng run run chào nó:

- Chào tiểu thư!

Nó vẫn hồn nhiên bước thẳng lên lầu. Cùng lúc đó hấn đang bước vào cổng, mấy người xung quanh mắt lồi hết cỡ.

- Trời ơi! Ăn cái giống gì mà đẹp trai dã man vậy??????

- Menly quá! Hic...

- Sao Hân qua Đài Loan à????

Hấn nhếch miệng, chuyện này hấn đã quen rồi. Hấn đưa tay lên vuốt tóc rồi gỡ bỏ cái kính mát hàng hiệu làm bọn con gái xiu rầm rầm. Nó đang ở tầng trên nghe xôn xao nên bước đến lan can để xem, nó đơ mặt ra vài phút rồi phán:

- Dở hơi!

Bó tay! Nó miễn dịch với trai đẹp rồi chắc. Hấn hiên ngang bước đi trong ánh mắt thèm thuồng, điên cuồng của mấy đứa con gái. Hấn đưa tay lựa lựa rồi thở dài:

- Đồ ở đây cũng thường thôi! Mua về làm giẻ lau cũng được đấy chứ nhỉ? (hàng đẳng cấp quốc tế đấy anh ơi!)

Nó nghe xôn xao thì nổi máu xung thiên. Dám chê đồ nhà nó hả? Đúng là hết thương má rồi! Nó hùng hổ thì Roy và Hani giữ lại.

- Để cho tở!

Hani tiến về phía hấn, mọi người vẫn đứng dõng theo hấn.

- Chào anh! Em có thể giúp gì được cho anh không ạ?

Hấn nở nụ cười sát gáy ra nhìn Hani:

- À chào người đẹp! Anh định mua vài món trang sức ấy mà! Vòng đeo cổ chẳng hạn....

Nó và Roy dõng theo Hani từ trên lầu, Hani quay sang chị nhân viên gần đó mà cất giọng ngọt ngào:

- Chị mang xích chó ra đây giúp em ạ! - Hani quay sang nhếch mép với hấn.

- Cô...cô...đang nói gì đó hả? - hấn trừng mắt với Hani.

- Có một cô gái tên Halee kêu tôi đến đây dạy dỗ anh đấy! Phải tìm loại xích nào thật chắc để xích anh lại để tránh anh ra đường khua môi múa mép! Đồ kiêu ngạo! Bước vào địa bàn của người khác mà dám chê nhà chê họ à? Đồ ở đây làm giẻ lau nhà anh sao? Lau mặt anh còn chưa có vé đấy nhá!

- Cô em đừng nói là đang gây sự chú ý với anh đó nhé! Anh biết là anh đẹp, anh hấp dẫn nhưng cũng đừng gây ấn tượng mạnh với anh vậy chứ! - hấn cười đá đểu Hani.

Hani cũng đâu phải tay vừa, gì chứ cái chuyện đấu khẩu thì cô cũng ngang ngửa với nó rồi:

- Vàng với đũa đua nhau lên giá.....chứ cái mặt anh có lên đâu mà chảnh dữ vậy hả?
- Cô...cô...- hần xách cổ áo Hani lên, cô vẫn không hề sợ hần mà cổ vênh mặt trừng mắt với hần.

“Bốp”

- Ui da! - hần buông Hani ra mà xoa xoa cái đầu.

À thì ra có một chiếc dép rơi trúng đầu hần ấy mà. Nhưng không có cái gì là tự nhiên hết, chiếc dép đó không thể tự rơi được. Roy từ trên lầu đi xuống trông cô rất điềm tĩnh:

- Hình như dép không chỉ dùng để mang.....mà còn dùng để phang những kẻ ngang tàn và chảnh chó nữa thì phải!
- Cô...cô là cô chọi tôi sao? - hần chỉ vào mặt Roy.
- Không! Halee chọi đấy chứ! - Roy nhún vai vô tội.
- Halee là đứa nào? - hần quát.
- Tôi không biết! - Roy lắc đầu.

Hần thấy đồng phục của tụi nó thì biết thể nào con Halee gì đó chắc là học chung. Hần tức muốn trào máu họng còn nó thì đứng trên lầu cười như điên. Công nhận cái thứ kiêu ngạo bị trừng phạt trông mặt vui vãi.

- Cô nói với con nhỏ Halee gì đấy tôi sẽ tìm nó tính sổ món nợ hôm nay! Cứ đợi đó! - hần nói xong thì hậm hực bỏ đi.

Mọi người rùng mình rồi tản ra, đúng là kẻ tám lạng người nửa cân. Mấy anh chị nhân viên hú hồn vì nó đã không ra tay, nếu không chắc trung tâm mua sắm này sẽ thành bãi rác mất. Nó bước xuống đập tay hai con bạn sau khi hần đã đi khuất. Về phần hần vừa đi vừa lăm bằm rửa nó còn vẻ mặt thì đang tìm đại một cái gì đó để trút giận:

- Halee! Halee! Tôi sẽ xé xác cô ra! Dám kiếm chuyện làm tôi mất mặt hả? Cô đợi đó! Tôi sẽ trả thù!!! Grừ.....

5. Chương 5

*3:00 sáng tại biệt thự Hắc Long:

- Tụi bây chuẩn bị xong hết chưa? - Vinlee nói khê trong điện thoại.
- Rồi! Chỉ đợi lệnh hành động thôi! - Ken đáp.
- Vậy lát gặp ở đầu đường nhé! - Jee nói xong thì tắt máy.

Cả ba đeo balô vào người rồi dùng dây leo xuống đất, dù gì thì họ cũng có gốc gác là xã hội đen mà, mấy chuyện này thì đâu có khó. Coi bộ công đoạn này khá dễ dàng nhỉ nhưng mà để vượt qua đám cận vệ của ba họ thì không dễ chút nào. Vinlee vừa chạy vừa lặn lộn dưới đất để tránh tầm mắt của mấy tên lính gác. Jee thì phải vất óc giải mã các hệ thống bảo mật của cánh cổng do người mẹ yêu quý đã thiết lập. Còn Ken thì nhào vào đập nhau với đám vệ sĩ túi bụi. Cả ba bị rượt chạy cong ***. Hì hực gần một tiếng đồng hồ, cả ba gặp nhau thở như....cái gì mấy bạn tự hiểu, mồ hôi thì nhễ nhại.

- Mau...chạy thôi! Hừ...bọn chúng...sắp...sắp...đuổi kịp rồi! - Vinlee nói không ra hơi.

Cả ba lên taxi phóng đi, bỏ lại đám cận vệ đằng sau la hét í ới.

Cuối cùng cũng đến sân bay, trời chỉ mới tờ mờ sáng nên sân bay rất thưa thớt. Cả ba lấy lại phong độ hiên ngang bước đi làm mấy chị nhân viên tỉnh cả ngủ. Chị soát vé thì cứ trơ mặt ra nhìn quên mất công việc của mình.

- Bà chị làm ơn nhanh dùm! - Vinlee nóng nảy.

Chị soát vé hơi “quê” nên cho họ vào luôn. Cả ba ngồi trên máy bay lòng nhẹ nhõm hẳn.

- Hơn 6:00 sáng rồi đây! Bây giờ ở Đài Loan không biết mấy giờ rồi ha? - Ken hỏi.

- Để xem chắc là chênh lệch cũng hơi nhiều đây! Tính từ giờ máy bay cất cánh thì ta sẽ đến Đài Loan lúc 4:00 sáng. - Jee vừa bấm máy tính vừa nói.

- Oái! - Ken bật dậy.

- Gì vậy ba? - Vinlee và Jee đồng thanh.

- Hồi nãy tao quên “chôm” tiền rồi! Thẻ tính dụng thì ba tao giữ, bây giờ tiền đâu mà xài đây!

- Xời ơi tưởng gì! Hả? Cái gì? Chết rồi! - Vinlee lập tức thay đổi thái độ.

Hai anh cuống cuống lên la oai oái. Ken u sầu thiếu não:

- Tao biết mày cùng chung số phận với tao mà!

Vinlee nhìn sang Jee:

- Rồi sao nãy giờ hong nói tiếng nào vậy thằng mặt lừa?

- Chuyện đó có gì đâu mà khó! Hai đứa bây còn giữ cái thẻ tín dụng nào không? Thẻ rỗng cũng được miễn sao tụi bây nhớ mật mã! - Jee nói.

- Chi vậy? - Ken vừa đưa vừa hỏi.

- Đói bụng rồi à? - Vinlee cũng móc đại một cái thẻ ra.

- Hai thằng bây sửa đủ chưa? Có cầm họng lại hong? - Jee trừng mắt nhận lấy hai cái thẻ - Đọc tên thằng cha của hai đứa bây mau!

- Lý Khánh Long!

- Dương Chí Phong!

- Há há ghép lại đẹp lắm á! Phong Long!!!! - Jee cười ngả nghiêng.

“Bốp”

- Tập trung chuyên môn đi thằng khùng! - Ken tán một phát làm Jee muốn té ghế.

- Bao nhiêu?

- Là sao? - Ken với Vinlee đồng thanh..

- Hai thằng bây muốn bao nhiêu tiền?

- Trước mắt thì 2 triệu đô được rồi! - Vinlee nói.

- Xong rồi! Tiền nè hai thằng mặt ngựa! - Jee ném lại hai cái thẻ.

- Mày làm gì nãy giờ vậy?

- Hack tài khoản lấy tiền chứ gì? Hỏi câu ngu vãi! - Jee ngả người ra sau ghế.

“Hơn 10 năm rồi mình hong có về Đài Loan! Không biết.....cô ấy có còn nhớ mình không nữa!” Jee suy nghĩ vu vơ.

*Đài Loan 4:00 sáng:

- Trời ơi là trời! Con nhóc chết tiệt sao không chịu bắt máy vậy nè? - Vinlee nhìn điện thoại chửi xối xả.

- Đành chịu thôi! Ai bảo tụi mình hoạt động về đêm thế này! - Ken ngả đầu ra sau ghế mệt mỏi.

Chả là ba anh đã xuống máy bay và đang ngồi ở hàng ghế chờ ấy mà.

- Nhóc không tới đón thì tại mình tự về chứ sao! - Jee cầm chai nước hớp một ngụm thản nhiên đáp.

Vinlee và Ken đồng loạt quay sang nhìn Jee, sau 10 phút nhìn anh thì:

- Thằng khùng! - đồng thanh.

- Khùng bà già hai đứa bây! Không đi thì tao đi! - Jee mang balô bỏ đi một nước.

Vinlee và Ken ngơ ngác nhìn nhau rồi đứng dậy đi theo. Cả ba bắt taxi rồi lên đường, Jee nói gì đó với tài xế nhưng không cho hai người kia nghe.

*10' sau.....

- Trời! Nhà của tao nè! Lâu quá hong về nên quên mất!

- Có 10 năm chứ nhiều đâu mà lâu! - Jee nói.

- Mà sao mày biết đường về đây? - Ken hỏi.

- Kệ cha tao! Mày chữi tao khùng mà hỏi làm gì?

- Sao tao thấy canh gác nghiêm ngặt quá vậy? Kiểu này sao vào được? - Vinlee chỉ về phía ngôi nhà.

Cả ba đang đứng bên góc đường đối diện với nhà của nó, trời vẫn còn tối đen như mực. Biệt thự Hắc Long này trên dưới chỉ khoảng 300 cận vệ của nó thôi.

- Phèn này không đấu không được rồi!

Cả ba nhìn nhau rồi gật đầu. Jee dùng máy tính mở cổng, Vinlee và Ken thủ thế chuẩn bị xông vào. Hy vọng là có thể đánh thức nó dậy, nếu không thì cốt ai nấy hốt. Hic....

“Tít...tít....tít”

Cổng vừa mở ra thì hơn mười tên to con bước đến chặn ngay cửa, một tên lên tiếng:

- Các người là ai mà dám xông vào đây?

- Tôi muốn gặp cô chủ của mấy người!

- Xin lỗi! Hiện giờ cô ấy đang ngủ, với lại Bang Chủ Hắc Long Bang không phải ai muốn gặp là gặp.

- Không cho thì bọn ta tự vào! Rồi các người sẽ phải hối hận! - Ken quát rồi xông vào.

Cả đám bay vào xấp lá cà....

“Bình...bình...bốp”

“Rầm...ầm...ầm”

“Véo...bốp....bình”

Nó đang ngon giấc thì bị những tiếng động lạ làm tỉnh giấc. Nó nhắm mắt mà miệng thì lè nhè:

- Tiếng ì vậy a? Nhà ình có trộm à! Ôi ệ! Khò....zz....z (Tiếng gì vậy ta? Nhà mình có trộm à? Thôi kệ!)

Khổ vậy đó, nói riết hết giống tiếng người luôn. Nó gục đầu xuống ngủ tiếp. Có lẽ là do trong người có tí men nên nó ngủ không biết trời đất gì hết. Tại nó vừa từ bar về lúc 1:00 sáng ấy mà.

“Ầm...ầm”

“Bốp.....bốp”

- Ôi ơi! Ngủ ết được lun nè ơi! (Trời ơi! Ngủ hết được lun nè trời!)

Nó lằm nhằm rồi ôm cái gối bước ra chỗ cầu thang mắt nhắm mắt mở. Cả ba đang vật lộn với đám cận vệ nhìn thấy nó thì mừng hết lớn, nó nhắm mắt mà lải nhải:

- Lấy cái ì thì lấy lẹ rồi đi dùm đi...trời ơi! Còn nếu hong đủ thì đi thẳng zô cái phòng trong góc của con Hani ấy, mã số kết sắc là 300xxx. Zậy đi nha, tui vô ngủ tiếp à! Đừng làm ồn nữa dùm một cái! - Nó nhắm mắt ôm cái gối đi zô phòng làm ba anh thộn mặt ra luôn.

Vinlee cất tiếng gọi nó:

- HA.....ừm...ừm..

Chưa gọi được thì bị một tên bịt miệng lại, họ lao vào choảng nhau tiếp.

“Phen này nhóc hại tụi anh rồi! Hic”

20’ sau....

Hơn 200 tên đã bị knock out, về phần ba anh thì cũng rã rời, toi bồi.

- Một...một chưa? - Vinlee vừa thở vừa hỏi.

- Con...ngươi...mà...chứ đâu phải...trâu bò... đâu mà hong biết một... hừ! - Jee thở dốc.

Hai bên sáp vào nhau và mọi chuyện lại tiếp tục.

“Viu...bốp”

- Dép nè! Ăn đi con! - Jee chọi nguyên chiếc dép vào mặt tên cận vệ.

- OÁI! Buông tóc tao ra! - một tên cận vệ hét lên khi bị Vinlee nắm đầu.

- Trời ơi! Leo xuống khỏi lưng tao ngay! Nhóc con! - Ken leo lên lưng một tên cận vệ làm hấn la í ới.

Hic....Bó tay...Hot boy với xã hội đen mà đánh nhau thế đấy! Y như mấy bà ngoài chợ.

- NGỪNG TAY LẠI!!!! - một giọng nữ hét lên.

Lập tức tất cả đứng hình, cảnh tượng thì thôi đẹp khỏi chê. Tên này túm tóc tên kia, người này đè đầu người kia. Một cô gái tóc đỏ xoắn thành nhiều lọn nhỏ, cô mặc áo thun và quần đùi khoanh tay đứng trên cầu thang.

Jee há hốc mồm: “Quá đẹp! Quá quyến rũ!”

- Lãnh địa Hắc Long Bang mà dám làm loạn à? Nhìn coi cái nhà còn giống cái gì hay không? - cô vừa quát vừa đi xuống cầu thang.

- Xin lỗi tiểu thư! - tất cả cận vệ đồng loạt cúi đầu.

Hani quay sang ba tên đang nằm những cái dáng í ẹ trên sàn nhà:

- Còn ba người là con cái nhà ai vậy?

- Không nhận ra anh hả? Anh trai của tụi em nè! - Vinlee chỉ tay vào mặt mình.

- Ta phang chiếc dép vào mồm bây giờ! Ta là con một làm gì có thằng anh nào! - Hani liếc xéo.

- Vậy có quen thằng nào tên Lý Khánh Luân hong?

- Có! Nhưng chẳng lẽ anh là....

- Nó đó! - Vinlee cười nhăn nhăn.

-Trời ơi thì ra là anh hả? Lâu rồi không gặp em nhớ anh lắm á! - cô nhào đến ôm cổ anh mừng rớt rít.

- Còn anh chắc là..... - cô quay sang Ken - Anh Ken đúng hong?

Cô cũng nhào đến ôm Ken làm anh suýt nghẹt họng, cô câu tay hai anh cười cười nói nói mà không thèm ngó ngang gì tới Jee. Cô nhìn Jee rồi gãi đầu:

- Anh này là....

Jee nhào đến hun vào má cô làm cô giật giật người.

“Bốp”

Dép đi trong nhà của Hani văng vào mặt Jee không thương tiếc.

- Dâm tặc!!! - cô lấy tay chùi chùi chỗ vừa bị hun, người nóng bừng bừng.

- Thôi để em dẫn hai anh lên phòng nghỉ ngơi nha! - Cô kéo tay hai anh lôi đi bỏ lại Jee với bộ mặt rất ư là đáng thương.

“Vẫn còn giận mình sao?” Jee cười một mình.

10 năm trước.....

- Trả cái gương lại cho em! - cô bé gái xinh xắn mếu máo như muốn khóc.

- Lêu lêu! Không trả đâu! - một cậu bé cười tươi chọc ghẹo.

Cả hai rượt đuổi nhau trong vườn, cô mệt nên khóc òa lên:

- Hức...hức trả đây! Hu....hu....

- Không trả! Không trả! Là không trả! - cậu bé chạy vụt vào nhà.

*30' sau:

- Aaaaaaaa.....aaaaaaa!

Một người phụ nữ hốt hải chạy xuống lầu:

- Chuyện gì vậy Tử Minh?

- Ai? Ai làm chuyện này? - cậu bé chỉ vào cái máy tính của mình.

- Mẹ đâu có biết! - Người phụ nữ lắc đầu.

- Đáng đời!!!! - tiếng của một bé gái vang lên và bóng dáng ấy đang bước xuống lầu. Tay phải cầm lược, tay trái cầm gương.

- Em dám trét bánh kem vô máy của anh hả? - Cậu bé lớn tiếng.

- Em ăn hong hết nên mời máy tính của anh chứ bộ! - cô bé cười lém lỉnh.

- Thôi được rồi! Con đừng chọc em nữa thì nó sẽ không phá con. Con cứ như vậy Hani sẽ không qua đây chơi nữa đâu. - mẹ cậu bé lên tiếng rồi bỏ lên lầu.

- Đồ phá phách!

- Đồ xấu xa, khó ưa! Plèzzzzz..... - cô bé le lưỡi lêu lêu.

Hai đứa nhóc cứ mỗi lần chơi với nhau là lại chọc ghẹo, gây nhau om sòm. Nhưng không lâu sau, gia đình cậu bé chuyển sang Mỹ sinh sống. Cậu bé đi không nói một lời, bỏ lại cô bé bơ vơ không ai để gây nhau nữa.

- Tử Minh đáng ghét! Anh bỏ em lại một mình, em ghét anh! Hic...hic...huhu... - Cô bé bật khóc sụt sướt.

Cả ba chàng nhận được phòng thì lăn ra ngủ như chết. Hani cũng quay về phòng leo lên giường, cô khẽ nở nụ cười rồi kéo chăn lên chìm vào giấc ngủ.

6. Chương 6

Có ai nhớ đến hai cuộc chiến tranh thế giới trong lịch sử đã làm thiệt hại rất nhiều về vật chất và tinh thần của các nước tham chiến không nhỉ?

Và trong chap này đây các bạn sẽ được biết đến cuộc chiến tranh thế giới thứ III. Nhưng cuộc chiến tranh này khác ở chỗ người trong cuộc không phải chịu bất cứ thiệt hại gì cả. Vậy thì ai là người gánh chịu những hậu quả đó? Mọi người đọc sẽ rõ.....

*10h sáng tại nhà nó:

Do hôm nay là chủ nhật nên tụi nó thức dậy rất trễ. Bây giờ mình qua phòng của Roy trước hén mọi người. Để xem.....

Hơ, Roy ngủ một mình mà, sao bây giờ trên giường lại có 4 cái chân. Nguy rồi! Có biến rồi! Cô đang mặt áp mặt với tên nào thế kia, trông dáng ngủ này cực giống vợ chồng luôn ấy. Trời! Tên kia không mặc áo....Tội lỗi tội lỗi..... Nhưng mà cũng phải nói body tên này đẹp dã man. Rắc chắc, mạnh mẽ, cơ bụng sáu múi hần hoi đấy!

Làn mi của Roy khẽ run lên, cô rời khỏi người tên kia từ từ vươn vai rồi dụi mắt.

- Áaaaaaaaaa.....

- Aaaaaaaaaaaaa!

“Bốp.....phịch”

- Ui da!

Tình hình là bây giờ Roy vừa tặng cho cái kẻ nằm chung giường với mình một cú đập té giường. Cô không ngừng ném gỏi vào Ken:

- Biến thái nè! Ăn trộm mà ngủ quên nè! Đồ biến thái chết đi!!!!!!

- Cô là đồ biến thái thì có! Vô phòng con trai mà còn lớn tiếng nữa à?

- ÁAAAAAA! Tức chết mà! Banh con mắt ra mà nhìn xem! Đây là phòng của ai hả???????

Ken dáo dác nhìn xung quanh, mặt anh bắt đầu biến sắc vì bị hổ nặng:

- Xin lỗi! Tôi nhầm...hihi

Mới sáng sớm mà có thằng con trai lạ hoắc nằm chung giường với mình thì đổ ai bình tĩnh nổi. Roy cắn môi, mắt long lên sòng sọc vì tức giận, tay bắt đầu siết lại thành nắm đấm. Luôn sát khí bốc lên ngùn ngụt trong phòng khiến Ken ớn lạnh:

- O...tôi...tôi...xin phép....ra ngoài trước nhé! - Anh vừa nói vừa lui ra phía cửa.

- Muốn đi à? Không dễ vậy đâu!

“Bốp”

“Xoảng”

“Rầm”

Ken đã anh dũng ngã xuống đất, bên cạnh là cái lọ hoa vỡ tan tành. Mọi người biết nguyên nhân rồi chứ? Dương Chí Ân hưởng dương 17 tuổi.....Hic đừng nên đùa với con gái!

- Biến thái hả? Cho người chết!

Roy đi thẳng vào nhà vệ sinh không thèm nhìn Ken lấy một cái.

Đến phòng Hani nào....

Chị ấy vẫn còn đang ngủ rất say, trông chị ấy ngủ dễ thương quá đi mất! Cứ như là công chúa ấy nhỉ.....

“Cốc....cốc...cốc”

Tiếng gõ cửa vang lên từng hồi làm Hani giật mình. Cô dụi mắt, vươn vai làm vài động tác cho tỉnh táo rồi tiến về phía cánh cửa.

“Cạch”

- Ai đó? - Hani hỏi.

“Chụt”

- Good morning Hani! - Jee cười toe toét sau nụ hôn.

Hani mắt căng hết cơ đứng hình luôn. Mới sáng sớm mà... Trong khi Jee đang cười hết sức hồn nhiên thì Hani từ từ khom người xuống cầm lấy chiếc dép đang mang trong chân.

“Vụt”

- Hihi...hụt rồi! - Jee hí hửng vì đã né được chiếc dép.

“Bốp”

- Hụt một chiếc còn một chiếc mà! Hứ! Háo sắc!

“Rầm” Hani đóng cửa bỏ lại Jee với nguyên chiếc dép dính trên mặt. Hic khổ thân anh!

Hai anh em nhà nó sáng sớm đã phải bận rộn. Nó thì lo nấu bữa sáng còn anh nó thì phải băng bó cho Ken và Jee (nhà nó không có người giúp việc hay quản gia gì đâu nhá).

Ngồi vào bàn ăn sáng, không khí vô cùng nặng nề. Ken thì quần băng nguyên cái đầu còn Jee thì cục u bự tổ chẳng. Đã thế còn phải ngồi đối diện với hai cặp mắt ăn tươi nuốt sống nữa. Roy thì lườm Ken muốn rách mặt còn Hani thì liếc Jee đủ kiểu. Trông mặt hai anh nó thấy mà tội nghiệp, cứ cúi đầu mãi. Nó và anh nó thì nói cười riu rít, cả hai cười nói với nhau không ngớt. Vinlee nhìn 4 cái mặt khác người lên tiếng:

- Xem ra tao là người lành lặn nhất nhỉ?

- Mày thấy bạn bè như vậy mà còn nói nữa hả thằng kia? - Ken lườm.

- Ai bảo mày xón xác vào phòng con gái người ta làm gì?

- Tại tao cứ tưởng đang ở nhà nên ra khỏi nhà vệ sinh là quẹo phải sẽ tới phòng của tao!

- Đáng đời! - Vinlee bưng ly sữa lên uống một cách thản nhiên.

Jee mắng:

- Đúng là cái thằng mất nhân tính!

- Đỡ hơn mày cái thằng mất nết! Bạ ai cũng hôn, ăn dép là đáng lắm! - Vinlee mắng lại.

- Thôi! Mọi người lo ăn đi! Không là em dẹp hết bây giờ đây! - nó nói.

Nhờ vậy cả bọn mới chịu im không thì chắc cãi tới sáng mai luôn cũng không chừng.

Ăn xong, Hani rửa chén còn mọi người thì ra ngoài phòng khách xem tivi. Jee đi vào nơi Hani đang rửa:

- Đưa đây anh rửa giúp cho!

- Đi ra cho tui nhờ! Thiết tình không thích gặp mặt anh chút nào hết!

- Vật thì ra ngoài đi là sẽ không gặp nữa! - Jee giật lấy cái đĩa trên tay Hani.

- Không cần! Trả đây! - Hani giật lại.

Cả hai cứ thế mà cãi vã om sòm lên vang đến tận phòng khách. Nó lắc đầu:

- Không biết hai người đó định cãi nhau đến bao giờ?

- Hình như không chỉ ở nhà bếp cãi nhau! - Vinlee dòm qua hai bên. Hóa ra hai anh em đang ngồi giữa Ken và Roy. Cả hai đang tranh nhau cái điều khiển tivi.

“Chú”

- Tôi muốn xem đô vật! - Ken bật sang kênh đô vật.

“Chú”

- Tôi muốn xem đua xe! - Roy giành lại cái điều khiển và chuyển sang kênh đua xe.

- Trả đây!

- Nhà tôi thì mắc gì tôi phải trả?

Cả hai cứ giành qua, giật lại làm hai anh em nó muốn chóng mặt. Mọi âm thanh hỗn hợp vang lên.

- Tên khốn này! Trả cái điều khiển cho tôi!
- Cô quá đáng vừa thôi! Tôi muốn coi đồ vật mà!
- Anh biến đi cho đẹp trời! Tôi không cần anh rửa chén giúp đâu!
- Em đưa đây và ra ngoài mau!

-.....

-.....

“ Xoảng....xoảng”

“Bốp”

Hàng loạt chiếc đĩa đã tiếp xúc với nền đất và vỡ tan tành, banh chành. Bên cạnh đó, cái điều khiển tivi cũng văng vào tường không thương tiếc.

- Trời ơi! Nhà của tôi! - Nó ôm đầu thiểu não.
- Có khi nào mình sai lầm khi quyết định ở đây không nhỉ? - Vinlee cũng u sầu không kém.

7. Chương 7

Cuộc chiến tranh không dừng lại ở đó. Nó vẫn sẽ tiếp diễn nếu chưa gây những thiệt hại đúng mức chiến tranh thế giới và nhất là chưa có người phải chịu thiệt hại một cách vô tội.

*Trưa hôm ấy:

Hani đang ngồi trên chiếc xích đu ngoài vườn ung dung đọc sách, thế nhưng cái điện thoại bên cạnh lại reo ầm ỹ phá vỡ bầu không khí yên tĩnh đó. Âm báo tin nhắn cứ đổ chuông liên tục, thế nhưng cô không hề quan tâm mà tiếp tục thư thả lật từng trang sách. Jee đang đứng bên cạnh nên nhiều chuyện:

- Ai vậy em? Sao em không xem tin nhắn?
- Mấy tên ăn no rừng mỡ không có chuyện làm ấy mà!! Phiền chết đi được! - cô lấy tay quạt quạt - Ái chà khát nước quá!

Jee hăng hái:

- Để anh đi lấy nước cho em uống nha!
- Thôi khỏi! Cảm ơn!

Cô nói ngắn gọn rồi cầm cuốn sách đi vào nhà. Jee định bước theo nhưng anh lại nghe tiếng âm báo tin nhắn, thì ra là Hani bỏ quên điện thoại. Anh thấy cái tên Đồ Phiền Phức trên màn hình điện thoại thì đâm ra tò mò. Anh mở ra xem thử và đọc được dòng tin nhắn có thể cho là nham nhở, nhăng nhích:

- Hani à! Khi em đọc tin nhắn này em nợ anh cuộc hẹn. Xóa tin nhắn này em nợ anh cuộc tình. Lưu tin nhắn này em nợ anh nụ hôn. Trả lời anh em nợ anh tất cả. Còn nếu em không trả lời thì em đã.....yêu anh!

Jee chưng hửng:

- Thằng khốn nào thế này?

Anh nhếch mép cười rồi lấy điện thoại mình ra bấm trả lời:

- Thằng khốn! Tao là người yêu của Hani đây! Khi mày đọc tin nhắn này mày nợ tao cuộc hẹn tôi nay. Xóa tin nhắn này mày nợ tao 100 cú đấm. Lưu tin nhắn này mày phải nhận 200 cú đá. Mày mà trả lời, tao ầy ăn tất cả còn nếu không trả lời tao thì tối nay tao đến đốt nhà mày.

Sau khi cái tin nhắn đó được gửi đi thì không có bất cứ tin nhắn nào gửi lại nữa, cái điện thoại được trả lại sự yên lặng đúng có. Hani cầm ly nước trong nhà chạy ra:

- Quên mất cái điện thoại!

Nhưng khi vừa thấy Jee cầm cái điện thoại của , cô liền bị đứng hình. Jee cười toe toét:

- Anh giải quyết mấy thằng dở hơi đó giúp em rồi này! Anh đã thông báo với tụi nó anh chính là bạn trai của em, từ đây em khỏi sợ bị làm phiền nữa!

Từng đám khói nhẹ nhàng, nhẹ nhàng bốc lên. Không gian bỗng yên ắng lạ thường và nghe đâu đó và tiếng nuốt nước bọt của Jee.

“Bốp”

- Đúng là ngu dốt + nhiệt tình đâm ra phá hoại mà! - Hani lấy lại cái điện thoại rồi bỏ vào nhà sau khi đã tặng cho Jee một cái bặt tay.

Jee thì lầm lũi bước theo sau lưng Hani. Lúc ấy, nó và Vinlee đang pha đồ uống dưới bếp. Roy và Ken thì ngồi ở bàn ăn đợi có người pha sẵn cho uống. Cả hai cứ vì chuyện con kiến vừa bò ngang mà gây nhau tóe lửa:

- Tôi nói nó là con kiến đực mà! Sao anh không chịu nghe vậy hả?

- Tôi nói nó là kiến cái đấy! Cô không thấy nó ngừng lại nhìn tôi một cái rồi mới đi sao?

Do Roy và Ken lúc nhỏ ít chơi với nhau nên đâm ra hơi xa lạ mọi người nhỉ? Nó nhìn Vinlee lắc đầu ngán ngẩm.

Jee bước đến ngồi vào bàn ăn, Ken nhìn Jee rồi lên tiếng:

- Sao đỏ mặt vậy cha? Vừa trải qua chuyện gì dữ dội lắm à? *cười gian*

Giọng Hani vang lên mỉa mai:

- ĐỎ MẶT là do ĐẶT MỎ vào chuyện người khác nên bị ăn tát đấy!

- À thì ra là vậy! - tất cả đồng thanh.

- Có chuyện gì vậy Hani? - nó hỏi.

Hani tức tối trừng mắt nhìn Jee:

- Nhắc đến là phát bực! Những thằng theo đuổi tớ bên trường Sun bị hấn cắt đuôi hết rồi, từ đây về sau sẽ không khai thác thông tin gì được nữa.

Sun là một trường trung học trong khu vực. Nghe nói họ vừa lập một băng nhóm trong thế giới ngầm. Hani được giao nhiệm vụ tiếp cận và làm quen với mấy tên đàn anh trong nhóm để khai thác thông tin.

- Anh xin lỗi mà! - Jee xụ mặt.

Nó thấy vậy nên lên tiếng:

- Thôi bỏ đi! Người trong bang đã san bằng băng nhóm đó từ lâu rồi! Những thằng đó không còn giá trị lợi dụng nữa đâu!

Hani không nói được gì nữa, cô nhìn sang Jee như muốn nói gì nhưng rồi lại bỏ lên lầu.

- Em cai quản Hắc Long Bang bên này tốt chứ? - Vinlee hỏi nó.

- Tất cả rất ổn anh ạ! Em nghe mẹ nói anh chiến tranh với ba đúng không?

- Anh không chịu nổi nữa rồi! Em đừng nói với ba là anh ở đây nha!

- Dạ em đã nói với mẹ rồi! - nó cười tinh nghịch.

- Cái gì? Con nhỏ này!

Vinlee cốc đầu nó, nó cười tươi đưa ánh mắt ầm ập nhìn anh trai. Trong khi hai anh em người ta đang tình cảm tha thiết thì:

- Đấy con kiến lúc này quay lại kìa! Anh không tin thì hỏi nó đi!

- Cô được lắm! - quay sang con kiến - Ê kiến! Đây là đực hay cái vậy?

- Trả lời đi chứ con kiến đáng ghét! - Roy đập bàn.

Hai người này nó...hâm hâm sao ấy. Con kiến nó biết nói tiếng người chắc nó sẽ chửi hai đứa này khùng mất. Thế là con kiến buồn bã lê bước qua khỏi mặt hai tên dở hơi.

- Nó sợ cô nên không trả lời đấy!

- Chẳng phải taji mặt anh xúc phạm người nhìn quá sao?

Thế là những tiếng cãi vã bắt đầu vang lên.

*Chiều đến:

Nó đang ngồi ở phòng khách sơn móng tay, Roy ngồi cạnh nó chơi game. Vinlee và Ken thì ở trên phòng hú hí gì đó. Bỗng Jee từ trên lầu chạy xuống:

- Hallee ơi!

- Dạ? - nó ngược lên.

- Em cho anh mượn máy tính xách tay tí nha. Anh có chuyện gấp lắm!

- Dạ được! Em để trong phòng sách đấy, anh cứ tự nhiên.

- Cảm ơn em!

Jee nói xong thì chạy đi mất hút, bóng Jee vừa khuất thì Hani đã bay xuống:

- CHẾT RỒI! CHẾT TỐ RỒI!

- Cái gì vậy? - nó lại phải ngược lên một lần nữa.

- Còn 5 phút nữa là buổi đấu giá bộ mỹ phẩm cao cấp kết thúc, cho tớ mượn máy tính nhanh lên! - Hani giãy dụa đành dạch.

- Trong phòng sách ấy! - nó trả lời trong khi đang sơn móng tay.

- Cảm ơn! - Hani phóng vù đi.

Khi Hani đi được một lát thì Roy hỏi nó:

- Nè! Chẳng phải cậu cho anh Jee mượn trước rồi sao?

- HẢ???? - nó ngốc đầu dậy như sực tỉnh

Nó tức tốc chạy về phía phòng sách nhưng khi đến nơi thì có lẽ mọi chuyện đã quá muộn. Hani và Jee đứng hình quay sang nhìn nó và trên tay của hai người là chiếc laptop đã bị đứt ra làm hai khúc. Màn hình là của Hani còn phần của chi là bàn phím. Thời gian như ngưng đọng, cả ba đứng hình tại chỗ.

- Có chuyện g...? - Vinlee vừa chạy tới cũng đứng hình luôn.

*Flashback:

Ít phút trước:

Hani chạy ù vào phòng sách thấy Jee đang sử dụng liền giật lấy:

- Đưa tôi mượn một lát!

- Không được đâu! Hani! - Jee hoảng hốt giật lại.
- Làm ơn đi! Gấp lắm rồi!
- 5 phút! Chỉ 5 phút nữa thôi! Anh xin em đấy! - Jee dùng hết sức để giữ tay Hani lại.
- 5 phút thì tôi đâm đầu vào tường chết cho anh coi! - Hani nắm cái màn hình dùng hết sức để kéo về phía mình. Jee không chịu thua cũng giật chết giật sống phần máy tính còn lại.
- Đưa anh đi mà Hani!
- Không được! Tôi sử dụng trước cơ!!!!
- Anh hứa chỉ 5 phút thôi mà!
- Không! Không! Tôi không nhường được đâu!

“Cốp....rắc”

*End flashback

Cái máy tính xách tay bây giờ đã trở thành một cái máy tính bảng và một bàn phím rađa. Hehe.

- Trời ơi! Mùa sinh nhật của tôi!

Nó nuôi tiếc cảm những thứ còn sót lại mà than thở. Đây là máy tính của hãng CC và chương trình trong đó do chính tay mẹ của Jee thiết lập. Kể ra đây là cái có một không hai và giá của nó có thể mắc bằng một chiếc siêu xe. Jee và Hani thì biến mất theo không khí. Cả hai bỏ ra vườn. Hani ngồi lên xích đu còn Jee thì ngồi lên thảm cỏ:

- Trời ơi! Bộ mỹ phẩm của tôi! Hức...hức... - Hani khóc rầm rức.
- Trời ơi! Vụ giao dịch phần mềm đáng giá bạc tỷ của mình! - Jee cũng thần thờ không kém.

8. Chương 8

*Tối hôm đó:

- Tớ có việc gấp! Tớ đi một lát nhé! - Roy ôm mũ bảo hiểm chạy cái vù ngang phòng khách, nơi nó và Hani đang ngồi.

Roy vừa khuất bóng thì Ken cũng từ trên lầu bay xuống:

- Halee à! Cho anh mượn xe một lát được không? Anh có việc gấp!
- Dạ chìa khóa em để cạnh tivi đấy! Anh cứ tự nhiên ạ! - nó vừa lướt máy tính bảng (cái này mới mua chứ không phải phần vi tính gây làm hai đầu nhá) vừa trả lời.
- Cảm ơn nhiều nghe! - Ken bẹo má nó rồi bay nhanh ra nhà xe.

*Tại nhà xe:

- Anh lui xe ra đi! Mũi xe của tôi bị anh chắn rồi này! Như vậy sao tui ra được?

Roy hét lên khi Ken lái xe chắn ngay cửa ra vào. Ken thì bị bánh xe của Roy cản đường không chạy ra ngoài được. Nói chung là ùn tắc giao thông rồi đó. Ken vò đầu bứt tay khổ sở:

- Cô lui xe ra là yên chuyện rồi! Trời ơi tui đang gấp lắm!
- Tôi gấp hơn anh nhiều đấy! Tránh không thì bảo?
- Được! Đã thế thì cả hai khỏi ra ngoài, tôi cứ đậu xe thế đấy để xem cô làm sao?

“Brừm.....brừm...”

- Đừng tưởng tôi sợ anh nhé! - Roy nổ máy và nhả ga.

“Ầm.....xoảng”

Nó và Hani đang ngồi trong nhà thì giật bản mình, tiếng động hơi lớn nên Vinlee và Jee cũng nghe thấy. Cả hai vội vã chạy xuống lầu. Nó ngỡ ngàng:

- Tiếng gì thế nhỉ?

- Ờ nghe giống tiếng đèn xe bị vỡ ghê ha! Hihihhi.... - Hani cười tươi chăm chóc dũa móng tay.

- CHẾT RỒI! - nó vút cái máy tính xuống bàn rồi phi thân qua khỏi cái ghế sofa, nó chạy hết tốc lực về phía nhà xe.

Vinlee, Jee và Hani cũng chạy theo. Chiếc limo trắng của nó đã bị mô tô của Roy “hun” một phát rụng luôn cái đèn phía trước. Ngoài ra còn một số hậu quả khác như móp đầu xe, trầy xe và bong một ít nước sơn,..v...v....

Nó ngồi phịch xuống đó mà thơ thẩn, khóc không nước miếng....nhắm nước mắt luôn. Nó tự hỏi bản thân kiếp trước đã gây ra nghiệp chướng gì mà kiếp này lại sống chung với một cái đám phá hoại không gớm tay thế chứ?

Trong vòng một ngày mà nó đã thiệt hại không ít về cả vật chất lẫn tinh thần. Máy tính quà tặng sinh nhật của mẹ Jee, xe hơi quà của ba Roy và chưa kể đến những thứ họ đánh nhau với vệ sĩ làm vỡ. Roy làm mặt ăn năn lay lay tay nó:

- Tớ xin lỗi nha!

- Để anh mua chiếc khác đèn cho nhóc nha! - Ken xoa xoa đầu nó.

Nó không nói không rằng bỏ vào trong nhà vào phòng đóng cửa lại. Mọi người biết nó giận rồi nên lẻo đẻo vào trong nhà theo nó. Họ ngồi đầy đủ dưới phòng khách trừ nó:

- Nhóc giận thiệt rồi! Ai trong chúng ta cũng có lỗi cả! - Jee nói.

- Em làm hỏng cái máy tính mà cậu ấy rất quý! Không biết làm sao đây? - Hani chống cằm ủ rũ.

- Còn em thì làm hư chiếc xe mà cậu ấy rất cưng do ba của em tặng! Cậu ấy lúc nào cũng lau chùi, sử dụng nó rất kỹ lưỡng. Thế mà lúc này em đã vô ý quên mất! - Roy cũng buồn xoa.

- Anh thấy áy náy quá à! Tự dưng đến ở nhờ mà còn làm hỏng đồ của nhóc nữa! Haizzz - Ken thở dài.

- Anh có cách này! Mọi người có muốn làm không? - Vinlee reo lên.

Cả bọn tùm tùm lại bàn bạc rồi tản ra thi hành.

*Trong phòng nó:

Nó nằm sấp trên giường ủ rũ nhai nhóp nhép bịch snack trên tay. Mặt nó ỉu xìu trông rất tội nghiệp. Sao họ đánh nhau, choảng nhau toàn làm hư đồ của nó thế không biết. Cũng may là chưa phá sập cái nhà này, nếu không chắc nó phải ra ống cống hay gầm cầu mà nương thân quá! Đúng là khổ thân nó mà!!!! Hic...hic....

“Cốc...cốc....cốc”

- Nhóc à! Mở cửa cho anh đi! - giọng Vinlee vang lên.

Nó ngẫm nghĩ rồi ngồi dậy mở cửa, hai anh em nó ngồi xuống giường. Nó vẫn không vui vẻ lên được vì nghĩ đến những món quà mà người lớn tặng.

- Nhóc con! Em giận họ à?

Lắc đầu

- Thế sao em buồn thế? Em không khỏe hả?

Lắc đầu

- Thế thì sao em lại trốn trong phòng? Ra ngoài với mọi người đi!

Lắc đầu

Nó nằm phịch xuống giường mệt mỏi, Vinlee mỉm cười xoa đầu nó. Thực ra Vinlee khùng khùng điên điên vậy thôi chứ thương em gái lắm đấy nhá! Nãy giờ câu nào cũng đều ngọt ngào cả đấy! Nhìn mặt nó đáng yêu làm Vinlee thấy thương nó hơn. Anh nhìn đồng hồ rồi nói với nó:

- Đi theo anh! - anh kéo tay nó lôi đi.

Anh dắt nó xuống dưới vườn, anh chỉ về phía mọi người đang xếp hàng ngang đang quay về phía nó:

- Em xem mọi người đã làm gì cho em này!

Nó tiến về phía mọi người, trước mặt nó là Roy và Ken cùng chiếc xe hơi bị hỏng ban nãy. Mặt hai người dính đầy nhớt và máu, trông như ma lem vậy.

- Sức anh chỉ tới đây thôi! - Ken cười đưa tay quẹt mồ hôi trên má.

- Xấu thì cậu đừng chê nhé! - Roy cũng tươi cười nhìn nó.

Nơi bóng đèn vỡ đã được thay bằng một cái đèn khác và vết bị trầy đã bị một tờ decan đè lên. Trên ấy có dòng chữ: "Chúng tớ xin lỗi!" được Roy viết bằng chữ nghệ thuật rất đẹp và ngộ nghĩnh. Nó sờ lên đó rồi bất giác nở nụ cười nhẹ.

Hani bước đến bên cạnh nó, cô chìa ra một chiếc hộp to như cái vali có hình trang trí rất dễ thương, cô nói chậm rãi:

- Anh Ken tặng tớ bộ mỹ phẩm cao cấp này đấy! Vì nó mà tớ làm hỏng máy tính của cậu nên bây giờ tớ tặng nó lại cho cậu! Đừng giận tớ nữa nha! - cô nở nụ cười con nít ra lấy lòng nó.

Nó cũng nhận lấy rồi mỉm cười, Jee đưa cho nó cái Ipad trong khi trên mặt anh cũng đang lăm lăm mồ hôi:

- Anh đã cài đặt các phần mềm giống mẹ anh rồi này! Hi...nhóc đừng buồn nữa nha! Thật sự là khó lắm đấy!

Nó cũng đưa tay đỡ lấy, mọi người ai cũng cười toe toét nhìn nó. Nó đưa những thứ đó cho Vinlee cầm hộ rồi chậm rãi bước đến bên cạnh Roy và Hani. Nó nhẹ nhàng ôm lấy hai cô, nước mắt nó trào ra nhưng miệng vẫn cười rất hạnh phúc:

- Cảm ơn nhiều lắm các bạn của tớ! Đáng lẽ ra tớ không nên nhỏ nhen mà giận mọi người!

Roy và Hani vỗ vỗ lưng nó:

- Tụi tớ xin lỗi! Tại tớ bướng bỉnh mà ra cả! - Hani nói.

Nó rời người hai cô rồi bước đến ôm Ken và Jee:

- Cảm ơn hai anh đã tốt với em như em gái!

Jee ôm nó vào lòng còn Ken thì lấy tay gạt nước mắt của nó. Tất cả lại trở về y vị trí cũ như chưa hề có cuộc chiến tranh Thế Giới thứ III nào xảy ra. Nó cũng mọi người vào phòng khách ăn uống nói chuyện vui vẻ.

- Mấy anh sáng mai nhớ thức sớm nha! Em đã làm hồ sơ nhập học cả rồi đấy! - nó đưa miếng trái cây vào miệng trong khi trái cây trong miệng các anh đang rớt ra.

- HẢ???? - cả ba đồng thanh miệng há hốc.

Roy nhét luôn cả miếng táo to đùng vào miệng Ken làm anh mắc cổ, sắc bán sống bán chết. Jee nói:

- Tụi anh chỉ mới xả hơi được một ngày thôi mà!

- Nhưng tụi anh đã xả của em biết bao nhiêu tài sản rồi biết không? - nó nói.

Tất cả im lặng vì nó đã chọc đúng chỗ nhột của mọi người. Vinlee cất tiếng:

- Tụi anh sẽ đến trường theo ý em mà! Đúng không? - Anh quay sang hai thằng bạn.

- Ờ ờ đúng hihi..... - hai anh đồng thanh.

- Đồng phục em để sẵn trên phòng đấy nhá!

Tất cả đồng loạt gật đầu. Đến giờ khuya nên mọi người về phòng, không biết hôm sau đi học sẽ như thế nào ta?????

*Tại một nơi khác:

- Đã làm hồ sơ nhập học chưa? - hần hỏi.

- Dạ rồi thưa cậu chủ!

Hần khoát tay cho tên thuộc hạ ra ngoài, hần ngả người thư thả trên ghế sofa, miệng cười đắc ý:

- Phen này tôi sẽ cho cô biết thế nào là lễ độ! Halee!!!! Hahahaha.....

Một tràng cười mang rộ, biến thái vang lên sau đó.

“Phịch”

- Ui da!

Do đắm chìm trong mộng tưởng nên hần từ sofa mà lăn luôn xuống đất. Hic...bó tay!!!! Ngồi còn chưa vững mà đòi đấu với Nữ Hoàng Siêu Quậy Halee. Đúng là không biết tự lượng sức mình!!!! Cầu cho hần bị Halee dùng trò nào dã man nhất để đối phó cho chừa tật kiêu căng. Xí..... Ngày mai đón xem hần bị Halee chơi xỏ nhé mọi người!!!!

9. Chương 9

*6:00 am hôm sau:

Nó, Roy và Hani đã thức dậy nhưng riêng ba anh thì không thấy tâm hơi đâu. Nó cho người làm lên gọi nhưng vẫn không đánh thức được. Nó tức khí xông lên phòng của từng người và đầu tiên là phòng của Vinlee.

- Anh hai à! Dậy! Dậy!

Nó vừa nói vừa hất chăn của anh, miệng thì cứ oa oa bên tai. Thế nhưng Vinlee vẫn không có dấu hiệu gì gọi là tỉnh giấc. Vinlee cuộn chăn vào người và lăn ra ngủ tiếp. Nó bắt đầu tức giận nên về phòng lấy một cái gì đó mang vào phòng Vinlee. Roy đứng khoanh tay dựa vào cửa lắc đầu:

- Tội nghiệp anh!

Nó châm lửa, gỡ chăn của Vinlee rồi quăng thứ đó vào. Nó và Hani lùi ra xa.

“Đùng.....đùng....đùng”

- Á.....a.....a.....a

“Đùng....đùng....đùng...”

Vinlee tóc chăn nhảy dựng dựng lên la oai oái. Anh múa may lung tung trên giường, trán đầy mồ hôi. Người ta thì sợ xém tè ra quần còn nó và hai con bạn đứng cười ha hả, Vinlee với bộ dạng rất ư là tức cười trông mắt nhìn nó:

- Em làm gì vậy hả Halee? Em dám cho nổ pháo trên giường của anh à? Sợ chết đi được!...Phù....

Đầu tóc anh bù xù, quần áo thì xộc xệch, gương mặt hoảng hốt cực độ đang ngồi xồm trên giường thở hắt ra. Nó vừa cười vừa nói:

- Em cho anh 10 phút để thay quần áo rồi xuống ăn sáng, nếu không thì thưởng thức một quả nữa nhá! Hihi....

Nó nói xong thì bỏ qua phòng của hai tên kia. Vinlee lắc đầu khổ sở vì nó quá quậy và bướng bỉnh.

Ken và Jee bị đánh thức bởi cách tương tự. Hai anh cũng nhảy dựng dựng lên trên giường và nhìn ai cũng giống như một đứa điên mới trốn viện tâm thần. Đầu tóc rối xù như ổ quạ. Những hình ảnh này mà được tung ra chắc bọn fan chạy vắng cả dép.. Hic....

*Tại Paradise School:

Giờ học đã bắt đầu, tụi nó đã yên vị trong lớp còn các anh thì đang ở phòng hiệu trưởng đợi giáo viên chủ nhiệm dắt về. Cả lớp đang náo loạn, bát nháo nhưng khi giáo viên chủ nhiệm vừa bước đến cửa lớp thì tất cả đã lôi sách vở ra học bài nhanh đến chóng mặt. Đúng là cái lớp trá hình!

- E hèm! Hôm nay lớp chúng ta có các học sinh mới! Họ đều là du học sinh ở Mỹ chuyển về! Nào các em vào đây!

Các anh bước vào như sự xuất hiện của các nhân vật nam chính trong phim Hàn Quốc. Ánh sáng phản chiếu vào làm các anh bỗng chốc trở nên xinh đẹp như thiên thần (Lưu ý: Mọi người nên quên cái hình ảnh ban sáng ở trên giường đi để dễ tưởng tượng ra vẻ đẹp này nhé!). Nụ cười tỏa nắng là thứ dĩ nhiên không thể thiếu trong hoàn cảnh này. Các anh trở nên lung linh và thật nổi bật trong mắt các nữ sinh. Cả ba bọn nó thở dài ngao ngán vì đang bận so sánh cái hình ảnh hiện tại và cái hình ảnh ban sáng bị đánh thức bằng pháo. Nó lắc đầu:

- Haizzz!!! Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa.

Họ lần lượt giới thiệu và được phép chọn chỗ ngồi. Dĩ nhiên là Vinlee sẽ quyết định ngồi ở dãy bàn cuối cùng với tụi nó. Nó cảm nhận được dưới sàn nhà có hơi ướt ướt thì phải. Oh my god thì ra là lũ nữ sinh chăm chú ngắm trai đẹp đến cả chảy nước dãi. Chảy hội đồng nên ướt cả sàn nhà. Cô giáo xem đồng hồ rồi lẩm bẩm:

- Hình như hôm nay còn một học sinh nữa thì phải! Nhưng sao không thấy đến nhỉ?

Buổi học không vì thế mà gián đoạn, riêng tụi nó thì chuyện ai nấy làm không khác gì với mọi ngày. Bọn anh cũng chú ý cho có thôi chứ cũng có học hành gì đâu.

“Reng...reng....reng”

Nari ôm xấp tài liệu lên phòng thì nó chặn đường:

- Người đẹp có cần ta giúp đỡ không?

Nari nhìn nó rồi nhếch mép:

- Thôi đi cô! Xê ra dùm cái! Tôi quay lại ngay!

Nó rút chân lại nhường đường cười tủm tỉm. Nó ra ban công trước lớp nhìn xuống sân trường, bọn anh cũng đứng bên cạnh nhưng riêng Vinlee thì vẫn ngẩn người nhìn theo bóng của Nari. Bỗng sân trường vang lên tiếng hò hét của lũ nữ sinh:

- Oaaaa.....

- Áaaaaaa đẹp quá!

Hắn đang loay hoay dưới sân trường vì đang tìm lớp. Hắn mặc đồng phục nhưng mang kính mát trông rầy lằng tũt. Vẻ đẹp cũng được nâng lên và khiến lũ nữ sinh phải điên đảo. Bọn anh cũng đứng đấy nhưng vì hắn thay đổi kiểu tóc lại còn mang kính nên các anh không nhận ra. Cứ tưởng là một con môi mới của nó nên họ đứng đấy chờ xem kịch hay. Hani khều vai nó:

- Ê tên hôm bữa trong siêu thị đúng chứ?

Halee nhếch mép cười gian xảo, cô vẫn chăm chú nhìn về phía mục tiêu.

- Có muốn ta giúp không?

Nari đứng bên cạnh thì thầm. Nó quay sang thì Nari cũng đang cười giống nó, mùi siêu quậy đã dấy lên và tụi nó nhìn nhau cười gian ác.

*Một lát sau:

- Chào bạn!

Nari đứng trước mặt hấn cười thân thiện. Hấn lại nở nụ cười sát gái ra:

- O bạn là.....

- À có một người tên Halee nhờ mình đến đây để dẫn bạn đến chỗ cô ta! - Nari lại cười.

- Halee sao? Cô ta đang ở đâu? Mau dắt mình đến đó! - Hấn nôn nóng và lửa hận lại bốc lên.

- Bạn thấy căn phòng đằng kia chứ? Căn phòng thứ hai bên cạnh phòng dụng cụ thể dục ấy! - Nari chỉ tay về phía đó.

Hấn gật đầu:

- Ừm mình thấy rồi! Cô ta ở trong đó sao?

Nari gật đầu. Hấn không nói không rằng bỏ đi te te về phía phòng đó và đưa tay vặn nắm cửa trong con mắt ngỡ ngàng của hàng loạt học sinh từ nam đến nữ. Nó và hai con bạn bắt đầu bật cười và đếm:

- 1.....2.....3...

- Áaaaaaaaaaaaa.....aaaaa!

Hàng loạt tiếng hét thất thanh vang lên và sau đó là hình ảnh hấn bị cả đám con gái vây đánh không thương tiếc.

- Cái đồ biến thái!!!!!!

- Mặt đẹp vậy mà biến thái hả???????????

- Chết đi! Chết đi!!!!!!!!!!!!

Hấn không biết đường đâu mà đỡ trông khi mặt vẫn còn ngơ ngác. Nó và hai con bạn cười như điên ôm cả bụng. Bọn anh cũng không nhịn cười nổi mà cười chảy cả nước mắt, Jee ôm bụng:

- Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ! Hahahaha..

Nó là người cười lớn nhất và quay sang Nari:

- Làm tốt đấy! Ha...haha....

- Chuyện! Ta mà! - cô se se lọn tóc gương mặt vẫn giữ nét lạnh lùng.

Cả trường náo loạn vì tên mỹ nam vừa vào trường đã gây chuyện động trời. Hiệu trưởng phải lên loa để ổn định tình hình:

- Các em giữ trật tự và trở về lớp! Riêng em Trịnh Tuấn Huy lên phòng hiệu trưởng để gặp tôi! Liền, ngay và lập tức!!!

Đám đông học sinh nữ tản ra và sau đó là cái mặt của hấn đang bơ phờ trông tội hết sức. Hấn vừa xoa chỗ vừa bị đánh vừa lê bước lên phòng hiệu trưởng. Ba anh ngơ ngác nhìn nhau, Ken nói:

- Nghe cái tên Trịnh Tuấn Huy quen quá nhỉ??????

- Hình như là..... - Vinlee lấp lửng câu nói.

- Tên cúng cơm của thằng Aiden!!!!!!!!!! - cả ba đồng thanh.

Ba anh lập tức chạy lên phòng hiệu trưởng làm tụi nó đơ mặt ra chả hiểu gì cả.

*Tại phòng Hiệu trưởng:

“Rằm”

- Sao em dám to gan xông vào nhà vệ sinh nữ hả????

Hiệu trưởng đập bàn trông rất tức giận. Hấn áp úng không thành lời:

- Em....em.....

Hấn lại càng cay cú cái tên Halee, trong lòng hấn không ngừng nguyên rủa nó. Con nhỏ trời đánh!!!!!!

- Em xin lỗi! Đây chỉ là hiểu lầm thôi ạ! - Hấn phân trần.

- Em.... Thật là làm tôi quá thất vọng! Em hãy chuyển trường khác đi! - hiệu trưởng đẩy hồ sơ nhập học về phía hấn.

- Em.....thật là em..... không có làm vậy mà!

Hấn giải thích nhưng có lẽ hiệu trưởng không thể chấp nhận được. Với tính cách hàng ngày thì có lẽ cái trường này đã bị san bằng nhưng hấn đang nung nấu ý chí trả thù nó, vì vậy không thể mạnh động được. Hấn cố gắng năn nỉ:

- Em xin lỗi! Sự việc vừa rồi chỉ là hiểu lầm! Em mong thầy cho em cơ hội!

- Tôi...tôi.... - đến phiên hiệu trưởng áp úng.

“Rầm”

- Ông dám đuổi cậu ấy thì chuẩn bị dọn ra đường đi là vừa.

Vinlee đập cửa và cùng hai đứa bạn tiến vào trong. Hiệu trưởng gặp hấn thì xám mặt, đứng lên cúi đầu:

- Chào cậu chủ!

- Cậu ta là bạn của tôi!..... Sao?... Còn muốn đuổi chứ?

- O không ạ! Cậu có thể học ở đây! - ông nhìn hấn.

Hấn bước đến đập tay Vinlee và cùng ba thằng bạn trở về lớp học. Hiệu trưởng toát mồ hôi hột nhìn bóng họ khuất sau cánh cửa. Ông ngồi phịch xuống sofa thở gấp. Trợ lý phải rót nước và lấy thuốc trợ tim cho ông. Thiệt là hại tim hết sức!!!!!!!

10. Chương 10

Nó và hai con bạn vào lớp nhưng các anh vẫn chưa vào. Đầu nó đầy thắc mắc vì không biết lúc này các anh chạy đi đâu. Tiết học đã bắt đầu nhưng nó thì đã ngủ. Các anh lúc này mới vào lớp và có thêm hấn. Cô hỏi:

- Em là Trịnh Tuấn Huy đúng chứ?

- Dạ vâng! - hấn đáp.

- Sao em lại đi trễ? - Cô nhíu mày.

Hấn lúng túng vì không biết giải thích làm sao nữa. Chẳng lẽ nói là vào nhà vệ sinh nữ nên bị mời lên văn phòng. Hấn áp úng:

- Dạ....em.....em...

- Dạ chắc tại cậu ấy lạc vào nhà vệ sinh nữ ấy mà!

Một giọng nói từ phía cuối lớp cất lên. Cả lớp cười rộ lên và hấn bắt đầu đưa đôi mắt tìm kiếm chủ nhân của cái giọng nói ấy. Còn ai dám nói vậy ngoài nó chứ! Hấn thấy mặt nó thì không khỏi thắc mắc:

- Cô kia! Cô là ai thế? Dám đá đểu tôi à?

- Tôi là ai.....con trai khi bước vào trường này đều biết.....! Anh không biết.....thì chắc anh không phải là con trai! Hahaha.....

Cả lớp cười theo, hần tức giận chỉ vào mặt nó:

- Cô chẳng qua chỉ là một đứa con gái lấm mồm, nhiều chuyện thôi! Cô nghĩ cô là ai mà có tư cách nói chuyện với tôi hả????????????

- Trước khi phán xét tôi.....thì hãy chắc rằng anh hoàn hảo! Nãy giờ ai là kẻ lấm mồm thế nhỉ? - nó nghịch tặc nhoẻn miệng cười.

Giáo viên kiểm cố đi ra ngoài vì sợ chiến tranh liên lụy. Bọn anh thì cứ trơ mặt ra đó không hiểu cái quái gì đang xảy ra. Hần và nó vẫn đứng nhăm vào nhau. Cả lớp vẫn im phăng phắc. Hần nhìn lớp sơ qua một lượt rồi nói:

- Trong lớp này ai tên Halee thì bước ra!

Vẫn không có phản ứng gì. Hần tiếp:

- Bước ra sớm thì sẽ bảo toàn tính mạng còn không thì.....tôi sẽ tru di cả gia tộc dòng họ kẻ đó!

“Bốp”

- Ui da! - hần ôm đầu.

Một cuốn sách bay thẳng từ dưới lớp trúng vào đầu hần. Nó đi chậm rãi lên chỗ hần, vừa đi vừa nói:

- Anh dám tru di cả dòng họ tôi sao? Anh đủ trình sao? Nói mà không biết ngượng miệng à? Tôi chấp cả gia phả dòng họ của anh đến đây để chửi lộn với tôi đấy!!!!!!

Mặt đối mặt, bỗng hần sững người...

Sao nhìn mặt nó quen thuộc một cách kì cục ngẩn như thế nhỉ? Hần đã gặp gương mặt này nhiều lần lắm thì phải. Nhưng hần đâu có biết con nhỏ này. Lẽ nào.....

Hần quay sang nhìn Vinlee rồi quay sang nhìn nó, rồi lại quay sang nhìn Vinlee và tiếp tục quay lại nhìn nó. Hần túa mồ hôi:

- Hai.....hai....người....

- Thì sao? - nó hất mặt.

- Là...quỷ sao....mà giống nhau thế?

Cả lớp muốn bật ngửa vì cái câu hỏi dở hơi đó. Nó lắc đầu vờ vai Vinlee:

- Hai à? Lần sau hai muốn kết bạn thì cũng phải lựa cái dòng nào thông minh một chút! Đúng là thứ não phăng!!!!!!!!!!!!

- Anh cũng nghĩ vậy!

Hần tỉnh ra lấy lại vẻ mặt chảnh chọe vốn có:

- Vinlee.....Halee....Hay người là anh em à?

- Chẳng lẽ là cha con! Cái tên khủng biến thái này!!!!!! - nó quát.

Hần xoắn tay áo lên,, giơ ngón tay ngoắc ngoắc nó lại gần. Nó nói:

- Anh bị khủng à? Muốn gì? Hết nói nổi với cái tên tâm thần này!!!!!!

- Cô đừng nghĩ cô là em của bạn tôi thì tôi sẽ tha cho cô nhá! Không có đâu! Hôm nay tôi sẽ tính đủ với cô! Con nhỏ trời đánh!!!!!!!!!!!!!!

- Được! Thích thì ta chiều! Có ngon thì đấu tay đôi!

Nó thủ thế rồi dùng chân tấn công hần, hần đỡ được và đá cái bàn bên cạnh về phía nó. Nó chống tay lên bàn nhào lộn một cách ngoạn mục. Cả lớp xúm nhau bỏ chạy ra ngoài. Thế là trong giờ học mà căn tin đông nghẹt học sinh. Nhìn cả đám giống như dân tị nạn ấy nhỉ?

Quay lại với họ, hần nhìn nó bằng ánh mắt dành cho kẻ thù truyền kiếp. Hần nghiêng rằng:

- Hôm nay cô phải bại dưới tay tôi!

Hắn nhắc bổng cái bàn rồi chọi về phía nó, nó mỉm cười rồi né sang một bên. Thế là cái bàn bay về phía các anh và các cô đang đứng.

“Cróp.....rầm....”

Một cước của Vinlee làm cái bàn gãy ra làm đôi. Vinlee lên tiếng:

- Anh cóc cần biết giữa nhóc và Aiden xảy ra chuyện gì nhưng anh không muốn thấy cảnh này một lần nữa. Cả hai đều quan trọng với anh nên anh nghĩ cả hai nên làm hòa. Sao? Có ý kiến gì không? - Vinlee gần từng chữ.

- Dạ không ạ! - nó cười gian trá.

- Ờ thì không! - hắn cũng cười quỷ quyệt.

Hai đứa bắt tay nhau nhưng trong lòng thì đang vạch ra một kế hoạch rất quy mô để trả thù đối phương. Kế hoạch đó là gì thế nhỉ?????????

Cả lớp vào giờ học tiết sau, bốn người bọn hắn và ba người tụi nó ngồi ở dãy bàn cuối lớp. Cả hai lườm liếc nhau đủ kiểu nhưng khi Vinlee nhìn thì lại giả vờ cười xuề xòa. Hani lại soi gương, Roy lại đưa xe, Ken thì ngủ gục còn Jee ngồi nghe nhạc. Cái lớp giống cái gì thế này. Riêng Vinlee thì cứ ngồi nhìn Nari, ánh nhìn chăm chú đến nỗi.....sắp lọt hai con mắt ra ngoài.

*Giờ giải lao:

Tụi nó cùng bọn hắn kéo nhau ra căn tin, học sinh trong căn tin bu lại như kiến. Nó bắt đầu điên tiết:

- TRÁNH RA!!!!!!

Lũ nam sinh dạt ra, nó ngồi phịch xuống một cái bàn gần đó, nó chỉ vào mặt từng người:

- Mấy anh giải tán hết cho tôi! Nhanh!!!!!!

Không còn một mạng nào dám đứng đó, Hani và Roy cũng ngồi xuống:

- Tổ khát quá! Gọi nước uống nhé!

Nó gạt đầu, các anh cũng ngồi xuống cùng bàn nhưng riêng hắn thì bị vây bởi một đám con gái. Cherry cùng hai con bạn bước đến chỗ của hắn, nó chống mắt lên xem chuyện gì sắp xảy ra. Lập tức đám con gái biến đi hết khi nhìn thấy Cherry, cô bước đến bên hắn cất giọng thờ ơ:

- Cậu là học sinh mới chuyển vào đây hả?

- Đúng vậy, người đẹp! - hắn nở nụ cười sát gái nhìn Cherry.

- Cậu đẹp trai hơn nhiều so với các học sinh đồn đại đấy! - cô đưa tay vuốt mặt hắn.

- Oh.... Người đẹp quá khen! Sao đẹp bằng em được chứ?

Cherry cười thẹn thùng rồi nhét cái gì đó vào túi hắn, cô bỏ đi sau khi đã đặt lên má hắn một nụ hôn. Cô đi ngang nhìn nó cười nửa miệng, nó vẫn không bày tỏ chút cảm xúc gì. Hắn mỉm cười rồi tiến đến bàn của tụi nó ngồi xuống.

“Phịch”

Nó đưa chân gạt cái ghế ra làm hắn té xuống đất. Hắn trừng mắt nhìn nó:

- Cô.....

- Nói chuyện với kẻ thù của tôi thì nên lường trước hậu quả! - nó thản nhiên đưa nước lên miệng uống.

Bọn anh mỉm cười, phen này thằng bạn trời đánh cũng có người dạy bảo rồi. Để xem nó sẽ đối phó với hắn như thế nào. Hắn kéo ghế ngồi dậy nhìn nó:

- Cô giỏi lắm! Cứ đợi đấy!

Hắn bỏ đi, chờ hắn đi khuất, nó hỏi Vinlee:

- Anh à! Lai lịch của tên đó là sao vậy? Kể em nghe đi để em còn biết mà đối phó chứ!

Vinlee, ken và Jee thay nhau kể cho nó từ chuyện thân thể đến thói quen, sở thích, cách ăn mặc, tính tình. Hắn là một tên sát gái chính hiệu nhưng rất nóng tính, dễ đánh nhau. Tụi nó nghe mà cười lộn cả ruột. Nó cười dất chí vì đã suy nghĩ ra cách để hành hạ hắn rồi.

Về phần hắn vừa đi vừa ngẫm nghĩ: “Con nhóc đó là em của Vinlee tức là nó gọi ba mẹ của Vinlee bằng ba mẹ rồi! (Cha này nhảm!). Nếu vậy người em gái trời đánh thánh vật Vinlee hay kể chính là nó. Haizz không dễ đối phó rồi! Không sử dụng bạo lực thì chỉ còn một cách thôi!”

Hắn nở nụ cười ranh ma. Cách đó là cách gì thế nhỉ???? Mọi người muốn biết đó là gì thì đón xem chap sau sẽ rõ.....

11. Chương 11

Ngày học thứ hai:

Đầu giờ, tụi nó và bọn anh vào trường đã chạm mặt hắn. Họ là bạn bè thì tức nhiên sẽ vui vẻ, quàng vai bá cổ nhau nhưng còn tụi nó? Hứ một tiếng là xong chứ gì. Mọi người nghĩ vậy là sai lầm nặng rồi. Nó và hắn đồng loạt bước đến trước mặt đối phương.

- Xin lỗi anh/cô nha!

Cả hai nở nụ cười thân thiện nhìn nhau. Cả bọn trở mắt ra nhìn cái cảnh tượng trước mặt. Oh my god! Trịnh Tuấn Huy biết nói xin lỗi! Trời ơi! Mọi người chạy mau, sắp có bão rồi!!!!

- Tôi là con nít nên lỡ bày trò chọc phá anh! Mong anh bỏ qua cho!

- Không! Do tôi nóng nảy quá! Tôi phải xin lỗi cô mới đúng!

Cả đám méo mặt nhìn hai đứa. Hai đứa này bị chó dại cắn chăng? Hay là tụi nó uống thuốc sô quá liều nhỉ? Khùng hết rồi! Sau màn chào hỏi khá “ấn tượng” thì nó dung dăng dung dẻ bước về lớp. Hani và Roy bước theo nhưng trong lòng khó hiểu hết sức. Nó và hắn đang âm mưu cưa đổ đối phương ấy mà! Chuyện này zui đây!

Trong khi đó thì Cherry hớn ha hớn hở chạy ra cổng trường, do quá nhí nhảnh nên cô đụng trúng vai nó. Nó khề chau mày, con này hôm nay bị khủng hay sao ấy nhỉ? Chạy mà còn cười toe toét nữa. Mong cho vấp ổ gà cắn trúng lưỡi.....

- Mày nhìn cái gì? Chưa thấy người đẹp bao giờ à? - cô cao giọng đưa tay phui phui bộ đồng phục.

Tụi nó xém ngã ngửa. Nó hất mặt với cô, cười chế giễu:

- Ồ đẹp mà nào bị bẹp! Hahaha.....

Tụi nó cười, cô trừng mắt với nó:

- Hôm nay không tính với mày!

Cô bỏ đi một nước.

Tụi nó bỏ về lớp. Giờ học bắt đầu.

Thầy văn lại bị nó chọc điên và hiện giờ cả lũ đang quỳ gối trước cửa lớp. Mặt ai cũng đẹp ngời ngời mà tự dưng phá làng phá xóm làm chi để bị phạt không biết.

Nó vừa quỳ vừa ngủ gật mới ghê. Nó gục qua gục lại trông mắt cười hết sức. Hắn quỳ bên cạnh nó nên phải chịu trận, sau một hồi ngã qua ngã lại, cuối cùng đầu nó đã yên vị trên vai hắn. Tự dưng trông ngược hẳn thục thành thịch, mặt hắn nóng ran khi nhìn nó. Hắn cố giữ bình tĩnh nhưng hắn sắp không vững nữa rồi, tay chân hắn run cả lên. Hắn lắc lắc đầu để giữ bình tĩnh. Vinlee nhìn hắn khó hiểu:

- Khùng hả mày?

- Ô....Đầu....đầu có! - hấn lắc đầu.

Vinlee kéo đầu nó về phía vai mình. Anh xoa xoa đầu nó:

- Ngủ gì mà say thế không biết!!!! Nhóc con!

Sau khi nó thức giấc nói đúng hơn là sau lần đó, hấn nhìn nó một cách rất kì cục. Cái nhìn nửa muốn tránh né nửa muốn nuốt chửng. Hấn nghĩ chắc hấn điên thật rồi! Hay là hấn bị bệnh tim nhỉ? Khó hiểu quá! Cảm giác gì thế này????

*Tối hôm đó:

Tại quán bar của nó, nhạc bật to hết cỡ kèm theo tiếng hò hét của đám khách làm không khí trở nên rất sôi động. Tại một chiếc bàn trong góc khuất có một cặp nam nữ đang ngồi cạnh nhau.

- Anh uống đi này!

Cherry đưa cho hấn ly rượu, hấn cầm lấy rồi đưa lên uống chậm rãi.

- Cô hẹn tôi ra đây có gì không?! - hấn đưa ánh mắt sang hướng khác.

- Anh....biết em thích anh mà? - Cherry có phần nhỏ nhẹ trong lời nói.

Hấn đưa đôi mắt hơi mơ màng nhìn Cherry, mặt hấn kề sát mặt cô:

- Thích sao?

Cherry gật đầu, đưa đôi mắt mèo con nhìn hấn. Lập tức môi kề môi, hấn hôn Cherry. Cherry như chết lặng trong giây phút ấy, tay hấn không ngừng sờ soạn khắp cơ thể cô. Hơi thở của cả hai ngày càng gấp gáp.

- KÍNH CHÀO BANG CHỦ!!!!

Mọi người đồng thanh và tiếng nhạc thì ngưng hấn. Hấn buông cô ra và đưa mắt nhìn về nơi ấy. Nó cất giọng:

- Mọi người cứ tiếp tục đi!

Tiếng nhạc vang lên trở lại và bóng dáng của cô DJ sexy nhanh chóng đập vào mắt Vinlee. Gương mặt ấy tuy đã trang điểm nhưng anh vẫn nhận ra, chẳng phải là lớp trưởng sao? Cô nhìn anh rồi quay sang hướng khác. Vinlee chờ người ra đó không khỏi thắc mắc. Cô là một cô gái trông rất ngoan hiền mà, sao lại xuất hiện ở đây trong bộ dạng này! Ngực cô còn có một hình xăm nữa. Cái hình xăm ấy trông rất lạ.

- Anh đang nhìn gì vậy?

Nari lên tiếng làm anh sực tỉnh. Anh ấp úng không thành lời:

- À.....tôi....tôi.....

- Đừng nhìn thế! Khó chịu lắm!

Cô nói cộc lốc rồi bỏ đi.

Về phần hấn, Cherry vòng tay qua cổ hấn và có ý định muốn tiếp tục việc ban nãy. Hấn gạt tay cô ra làm cô mất hứng:

- Anh sao vậy?

- Giờ thì tôi không thích chơi trò đó với cô nữa. - Hấn nhếch mép.

- Anh nói gì vậy? Chẳng lẽ anh không thích em sao? - cô có phần rưng rưng.

- Với tôi cô chỉ là qua đường! - hấn đáp lạnh lùng rồi đứng lên rời khỏi đó, hấn đi qua mặt cô như chưa từng tồn tại.

*Hôm sau đến lớp:

Mọi người đã kéo nhau ra căn tin chỉ còn mình nó nằm một đống trong lớp.

- Ê!

- Gì? - nó ngược bộ mặt say ke lên nhìn hần.

- Tôi với cô xóa bỏ thù hận nhé!

- Thế tôi với anh có hận thù à?

- Không! Ý tôi muốn mình làm bạn ấy!

- Chẳng lẽ trước giờ tôi với anh là cha con? Tên điên này! - nó úp mặt xuống bàn ngủ tiếp.

Hần mỉm cười nhìn nó rồi về chỗ ngồi. Riêng nó cũng cười nhưng chẳng ai thấy được nụ cười đó cả. Cả hai có thực sự muốn làm bạn không nhỉ???

*Trong giờ học:

- Lão già ấy lại ra tay rồi! - Jee lẩm bẩm khi đang đọc báo ở trên mạng.

- Lão già nào? - nó hỏi.

Mọi người tập trung nhìn Jee, anh bắt đầu giải thích:

- Ông ta là Triệu Hùng từng là thành viên của Hắc Long Bang nhưng đã bị ba em trục xuất vào 10 năm trước. Hiện giờ ông ấy là Ủy viên của Quốc hội và có một tập đoàn làm ăn khá lớn. Mục đích của ông ta là muốn thôn tóm làm bá chủ nền kinh tế thế giới nên không từ một thủ đoạn nào cả. Những công ty có danh tiếng đang dần dần sụp đổ và đều được ông ta mua lại. Anh nghĩ ông ta đang lên kế hoạch trả thù ba em đấy! - Jee nhìn nó.

- Có khi nào những mục tiêu tiếp theo sẽ là gia đình của chúng ta không? - Hani hoang mang.

- Có thể trường hợp đó sẽ xảy ra! - Ken gật gù.

Lòng nó cũng hơi lo sợ nhưng vẻ mặt rất bình tĩnh, Vinlee cũng im lặng không nói tiếng nào. Hai anh em cũng rất sốt ruột nhưng không dám gọi điện về làm ba mẹ lo lắng.

Hần hỏi:

- Có cách nào để đối phó với ông ta không?

- Nếu như chịu suy nghĩ thì chắc sẽ có! - Jee nói.

- Trời..... - cả bọn kéo dài vì câu nói của Jee hết sức là huề vốn.

“RẦM”

- MÀY ANH CHỊ NÓI CHUYỆN RÔM RẢ QUÁ HA! RA NGOÀI QUỲ GỐI CHO TÔI!

Thế đấy! Không phạt thì thôi chứ phạt là phạt nguyên đám. Cả bọn lũ lượt kéo ra ngoài như đi hành quân. Và những gương mặt sáng giá lại quỳ gối trước cửa lớp. 11A sắp nổi tiếng rồi!!!!

Từ ngày nó và hần đồng ý làm bạn của nhau thì cả hai trở nên khá thân thiết. Trong tất cả các trò quậy phá thì nó và hần là một cặp đôi siêu ăn ý nhá! Khi thì đốt pháo quăng vào nhà vệ sinh làm học sinh la oai oái lên. Khi thì lấy dây xích vòng tất cả các xe trong nhà xe vào nhau rồi khóa lại. Khi nó bị thầy Văn bắt bẻ thì hần đứng lên giải vây và ông thầy lại phải vào viện tìm bác sĩ. Muốn trốn tiết môn Toán của bà cô ổng ọ thì hần và nó mua mấy con hamster thả khắp lớp học. Những lúc đó thì hần và nó đập tay nhau cười ha hả. Thế nhưng những trận cãi nhau không vì thế mà dừng lại. Thậm chí là họ lao vào quật nhau những khi “cái miệng” không phân thắng bại. Kinh phí tổn thất sau chiến tranh cũng như sau những trò quậy phá của hai người là mớ bàn ghế gãy vụn, vài đồ dụng thực hành bị vỡ, cửa nhà vệ sinh bị phá nát và một vài giáo viên cáo bệnh về nghỉ hưu hoặc là nhập viện để điều trị.

Nói không phải khen chứ nó học đốt kinh khủng trong khi hần học rất giỏi. Thế là hần phải lãnh luôn phần hướng dẫn nó trong việc học.

*Trong giờ toán:

- Halee!

Nó đang ngủ thì bị kêu giật ngược. Nó hoảng hồn đứng dậy:

- Dạ?

Bà cô hưởng pháo lần trước lấy cây thước nhịp nhịp trên tay:

- Phát biểu Định Lý Pytago cho tôi!

Chết cha! Cái này nó có học sao ta? (Học từ lớp 8 rồi chị!!!!!!). Nó gãi đầu gãi tay khổ sở và đưa ánh mắt cầu cứu nhìn xuống hần đang ngồi bên cạnh. Hần lật đúng trang sách ấy để lên bàn cho nó đọc. Nó nhìn lên rồi lại nhìn xuống, nhìn lên bà cô rồi lại nhìn xuống trang sách. Nó vẫn không biết cái định lý quái quỷ ấy nằm ở vị trí nào trong cái trang sách ấy. Hần cầm tay nó định ấn xuống trang sách nhưng khi hai tay vừa chạm vào nhau thì cả hai như bị điện giật. Nó đỏ mặt rút tay lại còn hần cũng không khá hơn. Cả hai đang bối rối thì bà cô nhíu mày:

- Em nhắc bài cho Halee à? Hai em cùng ra cửa quỳ gối cho tôi!!! (cái trường này chỉ phạt như thế thôi hả trời???)

Cả hai yếu xìu lê bước ra cửa. Cả hai vẫn chưa bớt ngượng ngùng, bỗng hần bật cười để xóa tan cái không khí ấy:

- Công nhận! Hahaha....Cô....hahaha....

“Bốp”

Nó phang vào đầu hần một cú đau điếng, mặt nó găm gừ:

- Cười không đúng chỗ thì răng rơi tại chỗ nhé cưng!!!!!! Hừ.....

- Nhưng phải công nhận là cô dốt thật mà! Hihhi.....

- Anh có tai chưa chắc anh đã nghe tốt.....Tôi học dốt nhưng chả ai khẳng định được tôi bất tài! Plèzzzz.....
- nó lè lưỡi trên hần.

- Tôi khẳng định này! - hần vênh mặt lên.

- Ờ thì tôi dốt nhưng mà não tôi tốt.....đỡ hơn anh thông minh mà thần kinh không ổn định.....

- Đối đáp khá đấy!

Cả hai lại tám hết chuyện này đến chuyện khác cho đến hết tiết học. Cả hai tiếp xúc, gần gũi với nhau quá nhiều nên họ có cảm giác lạ nảy sinh ở trong lòng. Mỗi lần tìm đập thì nó lắc đầu vì đây chỉ là cảm nắng bình thường trước trai đẹp thôi. Hần cũng nghĩ chỉ là do đối diện quá gần với con gái nên phản ứng thần kinh xảy ra. Nhưng tại sao đối với những cô gái trước đây hần quen lại không như vậy nhỉ? Lạ thật!!!!
Biết giải thích sao nhỉ? Chẳng lẽ hần “đổ” trước rồi! Không được! Như vậy thì thua cuộc mất nhưng không như vậy thì biết làm sao đây????

12. Chương 12

Hôm nay nó đã vào lớp rồi nhưng không thấy hần đâu, nó đưa tay gãi gãi cái mồm. Hani huých tay nó:

- Không ai gây nhau nên ngứa mồm à???

- Mặc xác tớ!

Nó vùng vằng bỏ ra ngoài trong con mắt ngạc nhiên của mọi người. Vinlee lắc đầu:

- Đạo này nó ăn trứng cái gì thế nhỉ????

- Hay gắt gỏng quá!

Về phần nó thì vừa đi vừa lằm bằm chửi hần, nó không biết nó đang đi đâu nữa chỉ biết chân nó đang bước rất nhanh. Nó vừa quẹo cua thì:

“RẦM”

Đây! Hậu quả của việc đi không nhìn đường là đây. Nó đụng trúng người ta một cái muồn bạt mạng. Nó xoa xoa cái đầu:

- Ui chóng mặt quá! Mà sao mình không thấy đau nhỉ?

- Cô đang đề lên người tôi thì đau gì nữa! Leo xuống!!!! - hần quát.

Nó mở to đôi mắt nhìn hần, nó lấy tay chỉ vào mặt hần miệng lắp bắp như định chửi:

- Anh.....anh.....cái đồ.....cái đồ.....

- Còn chửi nữa tui vạ hòng bây giờ đây! Xuống mau!!!!

Nó ngồi sang một bên để hần đứng dậy, nó vẫn cứ trơ mặt ra nhìn hần. Sao lòng nó vui lạ lùng thế nhỉ? Bỗng hần chìa tay về phía nó:

- Cái mặt cô không khác gì con lừa đấy! Tui biết tui đẹp nhưng cùng đừng nhìn tôi như vậy chứ!

Nó nắm lấy tay hần, mỉm cười:

- Ờ thì anh đẹp!

Hần nhíu mày khó hiểu, tim hần cũng đập rộn ràng. Con nhỏ này hôm nay khen mình đẹp cơ đấy! Nó uống lộn thuốc chuột à? Nhưng sao nó khen mình lại thấy vui nhỉ? Hần thoáng đỏ mặt quay đi, nó cũng lon ton theo sau.

Càng ngày hần càng khó lý giải cái cảm giác đang chiếm hữu trái tim hần. Khi thì đập thành tịch, khi thì không chút sức sống. Là sao ta????

Hần đang thần thờ căn bút suy nghĩ thì:

“Bộp”

Nó phang nguyên cuốn sách vào đầu hần làm hần giật mình:

- Yaaaa! Cô làm cái gì thế?

- Anh có biết tôi gọi anh gần tám tiếng rồi không? - nó gắt lên.

- Gọi có gì không?

- Mọi người định rủ anh tối nay đến bar chơi cùng đấy! Đi không?

- Ờ đi! - hần ậm ừ rồi mặt lại dần ra.

Nó lắc đầu khó hiểu, cái mặt hần như cái mông của con khỉ trong sở thú ấy! (nói cho lịch sự chút hihi). Giờ giải lao, nó cùng hai đứa bạn đi vệ sinh nhưng khi chuẩn bị rẽ vào thì nó nghe một vài tiếng bàn tán. Hình như là giữa một học sinh nam và một học sinh nữ. Tụi nó dừng lại nghe ngóng.

- Ê bà biết con Nhã Lâm của lớp 11A chứ?

- Ờ tui biết thì sao?

- Cũng không có gì! Hôm bữa tôi đi chơi khuya về gặp nó lang thang ngoài đường nhưng nếu không tinh mắt bà không thể nhận ra đâu! - cái giọng đực rựa ẻo lả lại vang lên.

- Sao kì vậy?

- Bà trông nó trang điểm đậm lắm! Ăn mặc thì như là dân đứng đường ấy! Tôi chắc chắn là nó biến chất rồi! Vậy mà bình thường trong trường tỏ ra ngoan hiền gương mẫu lắm! Đúng là giả nai hay thật!

- Haizz người ta nói đúng thật! Con trai mà đi nói xấu con gái.....thì đứng đái chỉ là hình thức bên ngoài!
- nó chậm rãi bước đến.

Hai đứa lúc này xanh mặt, miệng không nói nên lời. Nhìn thấy nó thì muốn vãi là quần rồi nói được gì nữa, dám đụng tới Nari của nó à? Xong cmn đời rồi con ạ!!!

- Ha.....halee! - tên đó lấp bắp.

Nó bước đến gần đưa cái gương mặt lạnh đến chết người ra, nó đưa tay nâng cằm tên đó lên làm hắn vã mồ hôi. Hani lắc đầu ngao ngán:

- Cong không cong.....thằng không thẳng.....đã vậy còn thích sửa ằng ằng....

Nó trừng mắt, đôi mắt trong veo lướt nhẹ nhàng qua hai đứa trước mặt. Chỉ thế thôi cũng đủ để hai đứa run cầm cập rồi. Nó cất giọng lạnh tanh, nghiền từng chữ một cách chậm rãi:

- Tiếp xúc thì biết.....không thì đừng liếc.....Người ta là cỏ dại hay thiên thần cũng không tới lượt loại ngu đần như hai đứa bây phán xét!!!!!!

- Tụi tớ....xin....xin lỗi! - hai đứa đó cúi đầu.

Tụi nó hừ một tiếng rồi bỏ đi. Cả hai xanh mặt mày nhìn nhau rồi giải tán.

Nari đang ngồi trong lớp đưa ánh mắt u buồn nhìn ra cửa sổ. Đôi mắt long lanh ấy rất thánh thiện nhưng nó lại ánh lên một nỗi buồn rất khó tả. Gương mặt cô lúc này đẹp như một bức tranh, nó tỏa ra một sức hút đến mê người và điển hình là Vinlee đang ngất ngây con gà Tây. Tay anh cầm lon nước ngọt nhưng chắc anh quên mất mình định làm gì rồi. Nari bất ngờ quay sang, hai ánh mắt chạm vào nhau tạo nên một luồng điện cao thế.

- Anh nhìn gì vậy?

- O.....à tôi xin lỗi! - Anh gãi đầu ngượng ngùng.

Nari vẫn giữ gương mặt lạnh tanh không chút cảm xúc. Anh bước đến bàn của cô đưa cho cô lon nước ngọt:

- Tôi.....mời cô!

Nari nhìn anh khó hiểu, chân mày cô khẽ nhíu lại làm Vinee run run. Anh sợ nếu cô không nhận chắc anh sẽ không còn cơ hội tán tỉnh người đẹp nữa. Gương mặt cô giãn ra và đưa tay nhận lấy:

- Cảm ơn anh!

Vinlee thở phào nhẹ nhõm. Anh ngập ngừng:

- Lớp trưởng à! Chuyện hôm ấy ở quán bar.....

- Đừng xía vào chuyện riêng của tôi! - cô ngắt lời.

Cô lạnh lùng đi qua mặt anh, anh định gọi lại nhưng không biết phải nói gì. Anh lắc đầu đưa cái mặt buồn bã trở về chỗ ngồi. Cô ấy thật lạnh lùng và khó hiểu.

.....

*Tối hôm đó tại bar Black Dragon:

Tụi nó và bọn anh bước vào khi mọi người đang cúi đầu. Vẫn như thường lệ, nó cho phép mọi người tiếp tục và họ di chuyển đến cái bàn VIP chỉ của riêng Bang Chủ mới được ngồi. Nó đưa mắt tìm kiếm nhưng có lẽ hắn chưa đến. Bọn nó gọi rượu và nâng ly hò hét. Bỗng cửa quán bar xịt mở, mọi người bất động trong vài giây. Một cô gái reo lên:

- Trời ơi! Đẹp trai quá!

Nó nghe náo nhiệt nên đưa mắt nhìn xem chuyện gì đang xảy ra. Một tên hoy boy khoát lên người toàn hàng hiệu đang là tâm điểm của mọi người. Tên đó đeo kính, đèn trong quán bar hơi tối nên nó vẫn chưa nhận ra đó là ai. Hắn đưa tay gỡ kính xuống.

- Aaaaa!

- Woa!!!!

- Trời ơi! Chết mất!!!!

Hắn ngang nhiên bước đến cái bàn của nó đang ngồi, nó nhếch mép:

- Tưởng tên trẻ trâu nào định bỏ tiền ra làm luật chứ!!!!

- Cô nói ai trẻ trâu hả? Dù sao tôi cũng là một hot boy sành điệu đấy! Ăn nói cho cẩn thận! Xí!!! - hắn nguyền nó.

- Ờ thì anh sành điệu..... Đồ anh mặc toàn hàng hiệu.....Tay anh vung toàn tiền triệu.....Anh nhìn đời bằng đôi mắt kênh kiệu nhưng.....Với tôi anh chỉ là phế liệu...Plèzzz...

- Phế cái đầu cô! Con nhỏ trời đánh!!!!

Cả bọn đang vui thì bị hai đứa này làm mất hứng, Jee chen vào:

- Hai người làm ơn thôi dùm một cái! Người ta nói gây nhau sau này lấy nhau đấy!!!

- Lấy hắn về làm ở đợ thì được! Nhìn cái mặt là muốn tung cho vài cước rồi!!!! - nó trợn mắt.

- Mặt cô y như ma lai thuần chủng ấy! Nhìn là muốn bỏ chạy! Hèn gì ế là phải!

- Ai bảo tôi ế? Chẳng qua là tôi đang chờ người tử tế để yêu thôi!

- Ờ phải rồi! Người ta tử cho cô tế thì đúng hơn! Hung như chần vậy!!!!

- Anh nói thế với một đứa con gái chân yếu tay mềm như tôi à???? Tên ngang ngược.....

- Cô mà chân yếu tay mềm? Trời đánh thánh vật cô còn chưa chết đấy! Chân sắt tay đồng thì có!!!! - hắn không chịu thua quyết cãi cho bằng được.

Cả đám bật cười vì hắn nói cũng có phần đúng. Cả hai không ai nhường ai cãi vã om sòm. Nó què nên gằm lên:

- NÈ!!!! Đừng mang tôi ra đùa giỡn nhé!!!! Tôi mà cáu là máu anh sẽ đổ đấy!!!!

Hắn vẫn trừng cái bộ mặt cười toe toét ra chọc què nó:

- Tôi cũng thuộc dạng máu liều nhiều hơn máu não này! Có ngon nhào zô!!!!

Nó tức khí lùi ra thủ thế tung vào hắn vài cước, hắn né được rất dễ dàng. Nó và hắn định lao vào nhau thì: “Rầm”

Cửa quán bar bị đập tung. Mọi người dừng lại và nhạc bắt đầu tắt hẳn. Một đám người không rõ lai lịch, đàng đàng sát khí xông vào. Tên cầm đầu trông rất hung hãn:

- Con nhỏ nào tên Nari bước ra đây!!!!

Mọi người nhìn nhau xì xầm, riêng Vinlee thì đơ người. Anh không hiểu cô làm gì mà lại dính liểu tới lũ này. Nó liếc nhìn Duy quản lý, anh hiểu ra và rời đi. Phía trong góc, Nari bước ra, gương mặt cô vẫn lạnh băng như vậy.

- Là tôi!

Tên đó nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, hắn gằn giọng:

- Con ranh! Khôn hồn thì trả lại cho tao số hàng đó!

Nari nhếch mép, một nụ cười nửa miệng bất cần đời:

- Đến tìm cảnh sát mà lấy!

- MẸ KIẾP CON KHỐN!

“Cạch....đoàng”

Tên đó rút súng lên đạn và chĩa về phía cô. Tiếng súng nổ vang lên và có một người ngã xuống. Mọi người trở nên hoảng loạn, người thì hét lên người thì đưa tay lên che miệng vì hoảng sợ. Mọi người nghĩ Nari đã ngã xuống? Sai rồi! Kẻ ngã xuống là tên cầm đầu. Một họng súng khác đã cướp đi mạng sống của hắn. Kìa rồi! Họng súng ấy đang ở sau lưng nó. Là Vinlee. Anh đã nổ phát súng ấy. Nó nhìn bọn hắn và hai con bạn rồi hét:

- LÊN!!!!

Thế là hơn cả trăm tên đàn em của tên lúc nãy xông lên lao vào tụi nó. Dám đến địa bàn của nó làm loạn à? Tiêu đời lũ bây rồi! Từng tên một ngã xuống. Một tên khác nhấc cái ghế lên và ném về phía nó. Nó căng mắt ra nhìn không biết nên làm sao bây giờ. Nó nhắm mắt chịu trận.

“Rầm....phịch”

Hắn ngã xuống trước mặt nó, nó nhanh chóng tặng cho tên kia một cú đá rồi đỡ hắn dậy.

- Không sao chứ?

- Ồ trâu bò mà!

Nó và hắn tiếp tục chiến đấu, Nari ngồi phịch giữa đám hỗn loạn. Đôi mắt cô trở nên vô hồn. Một tên đang lăm le tấn công cô từ phía sau. Vinlee nhanh chóng hạ gục hắn rồi kéo cô vào một góc. Anh lay lay người cô:

- Cô có sao không?

Anh cẩn thận xem xét tay chân cô rồi lại quay sang cô:

- Ổn chứ? Trả lời tôi đi!

Cô ngất xỉu và ngã vào người anh. Anh hoảng hồn và không ngừng gọi:

- Nari! Nari!

Bọn kia bắt đầu móc súng ra và liên tục xả đạn. Mọi người bỏ chạy, la hét tán loạn. Tụi nó nép vào góc rồi móc súng ra bắn trả. Cũng may nó đã nhanh nhẹn nhờ Duy quản lý mang súng ra, nếu không chắc sẽ chết dưới tay lũ này mất. Hắn bất giác cảm thấy chóng mặt đầu óc quay cuồng. Sao vậy nhỉ? Cuối cùng cũng giải quyết lũ đó xong, quán bar trở nên tất bừa bộn và đầy xác chết. Nó gơ tay hươu hươ:

- Anh gọi Duy quản lý ra đây!

Không ai trả lời. Quái lạ! Lúc nãy hắn đứng cạnh nó mà. Nó quay sang, không thấy hắn đâu. Nhìn xuống, hắn nằm một đống. Nó hốt hoảng đỡ hắn dậy, đầu hắn toàn máu là máu, nó và Vinlee đồng thanh:

- GỌI CẤP CỨU MAU!!!!!!

*Sáng hôm sau tại bệnh viện:

Nari từ từ tỉnh giấc. Cô nhìn thấy toàn một màu trắng và cả cái mùi thuốc sát trùng mà cô rất ghét nữa. Vinlee mừng rỡ:

- Cô tỉnh rồi à? Cảm thấy có đau ở đâu không?

Cô lắc đầu rồi chậm rãi ngồi dậy. Anh và cô cùng im lặng. Sự im lặng kéo dài làm anh sốt ruột:

- Nari nè!

- Hả?

- Cô....sợ....tiếng súng à? - anh hơi ngập ngừng.

Cô nhẹ nhàng gạt đầu, anh nói chậm rãi:

- Tôi...xin lỗi! Tôi không biết là cô sợ nên đã nổ súng!

- Không sao đâu! Nếu không có phát súng của anh là tôi đã chết rồi! Cám ơn anh! - cô nở nụ cười nhẹ.

Anh cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, may là cô không sao. Cô đã chịu cười với anh rồi.

*Tại một cái phòng bệnh khác:

“Khò....khò..zzz..zz”

- Nè! Dậy đi!

- Đừng có....phá! Một lát.....một lát nữa thôi!!! Khò...zz...zz

Bó tay! Người bệnh ngồi canh người nuôi bệnh. Hắn lắc đầu bó tay với con nhỏ này. Nó đang ngủ rất say sưa quên mất là đang canh chừng hắn. Hắn tỉnh từ đời tám hoánh nào rồi mà nó vẫn còn ngủ. Hắn nhìn nó chằm chằm, tim của hắn lại nhảy múa. Máu trong người hắn đang nóng lên thì phải, mặt hắn cũng đỏ lị. Nhưng mà thôi! Nó ngủ rồi, lợi dụng tí chút thì có sao? Hắn cười gian rồi đưa tay vuốt má nó, cái má phúng phính trắng hồng trông dễ thương quá đi! Nhìn mà muốn cắn ột phát. Đôi mi nó cong vút nữa này, cong tự nhiên không hề có dấu hiệu của mascara đâu đấy nhé! Môi nó hồng hồng nữa. Nhìn khiêu khích quá! Sẵn tiện không có ai, đánh dấu chủ quyền luôn thể. Hô hô.....

Nghĩ là làm, hắn ghé sát mặt nó rồi đặt lên môi nó một nụ hôn. Cho chừa cái tật thường ngày chu mỏ lên cái nhau này! Hay là thêm một cái nữa cho chắc ha! Dù gì cũng lỡ rồi! Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ. Hắn vừa đặt môi lên môi nó thì nó mở trừng trừng con mắt làm hắn xém sắc (hôn mà sắc>>>>). Hắn ngồi thẳng người cười xuề xòa:

- Thức rồi à? Buổi sáng vui vẻ!!!!

“Bóp.....Phịch”

Nó phang nguyên chiếc dép vào đầu làm hắn ngất lần hai. Tội lỗi tội lỗi.....

Trưa hôm ấy, mọi người đi học về ghé ngang thăm hắn và Nari. Bọn anh và các cô hết lời hỏi thăm hắn và cũng hết lời trách móc nó. Ai đời lại phang dép vào đầu người đã cứu mạng mình chứ? Thế là tất cả đứng về phía hắn và không ai bênh vực nó cả. Nguyên nhân hắn nhập viện cũng vì lãnh nguyên cái ghế dùm nó và kết quả là được nó đền ơn bằng nguyên chiếc dép. Hic! Về phần Nari được hai cô bạn nó chăm sóc rất cẩn thận, họ cười nói rất vui vẻ

và trở nên thân thiết hơn!

*Ở một nơi cách đó khá xa:

Một người đàn ông mặc vest đen đang ngồi trên bàn làm việc, bên cạnh là một tay trợ lý. Sau khi nghe anh ta báo cáo lại tất cả, ông ta nhếch mép:

- Đã lấy được lòng tin thế rồi cơ à? Tốt lắm!!!!

Thằng cha già này là ai???? Các bạn xem tiếp sẽ rõ.....

13. Chương 13

*Ba ngày sau:

- Ngồi yên coi! Uống thuốc lắc à? - Nó đưa tay thay băng trên đầu cho hắn.

Hắn cứ như con lật đật ngã qua ngã lại làm nó cáu tiết. Nó vịn vịn cái đầu của hắn đủ kiểu xem tí nữa là hắn bất tỉnh “lần ba”. Hắn nhăn nhó:

- Nhẹ tay chút coi! Đau!!!!

- Anh cứ lúc lắc cái đầu làm tôi quần sai rồi nè! Trời ơi! - nó nổi điên lấy dải băng kéo xuống siết cổ hắn.

- Ặc....ặc.....

Nó buông ra rồi chửi hắn xối xả:

- Cái thứ lì lợm! Trâu bò đầu thai anh à? Không quán không thay cái gì nữa hết! Tự mà làm. Hừ.....

Hắn nhướn mày, con nhỏ này vong ơn bội nghĩa thật. Mới hôm trước hứa là sẽ chăm sóc hắn cẩn thận để chuộc lỗi hôm nay lại trở mặt rồi. Đúng là cái thứ cứng đầu cứng cổ mà. Hắn hếch mặt:

- Cô không làm thì thôi! Tôi gọi điện ấy em “chân dài” làm! Xí....Tưởng cô có giá lắm à?

Nó chưng hửng mặt mày, mặt nó đỏ lên vì giận dữ. Tên khốn này! Anh dám nói tôi không có giá hả? Dám so sánh tôi với lũ chân dài diêm dúa ấy hả? Tóc nó muốn dựng đứng vì tức giận. Nó tiến đến gần hắn, mặt đối mặt với hắn nở nụ cười trêu mếu. Khoảng cách của cả hai khá gần, hắn bắt đầu lắp bắp:

- Cô....cô....muốn gì đây>?

Nó không trả lời, nó lấn tới cố gắng xóa đi khoảng cách của cả hai. Hắn đỏ mặt, tim như muốn nổ tung. Nó đang tấn công trước đây à? Ôi trời ơi! Hắn ngất ngây vì sung sướng! Hắn bị nó dồn ép đến nỗi nằm hẳn xuống giường. Nó đang làm cái quái gì thế này? Hắn đặc chí trong bụng vì chắc nó không kiềm chế nổi trước vẻ đẹp trai của hắn rồi. Phen này không “cưa” mà nó tự “đổ” hahahaha..... Đang đắm chìm trong những mộng tưởng, bỗng hắn cảm thấy bản thân mình bị thiếu oxy trầm trọng.

“Ưm....ừm....ừm”

Nó lấy gối ấn chặt vào mặt hắn, miệng nó không ngừng chửi rủa:

- Tên khốn! So sánh tôi với mấy loại chân dài của anh hả? Tôi không có giá hả? Được! Vậy tôi sẽ cho anh biết cái giá đã chọc giận tôi! Grừừừ.....CHẾT ĐI!!!!!!!

Hắn không ngừng giãy giụa nhưng nó đã ngồi hẳn lên người hắn rồi. Tay chân hắn không thể cử động được vì đã bị chân nó kẹp chặt.

“ƯMmmmmmm.....ừmmmmmm”

Hắn không la hét được gì hết. Người ta nói chết vì gái là cái chết thoải mái mà ta..... Sao trông hắn có vẻ thê thảm nhỉ??? Cái này đúng hơn là chết vì ngu.....chết thấy lu bu quá! Hic.... Chia buồn nhá! Trịnh Tuấn Huy hưởng dương....

- Oái! Halee! Sao vậy? Xuống! Xuống nhanh!

Cả bọn vào vừa kịp lúc lúc nó xuống khi hắn đang trút những hơi thở cuối cùng. Sau cái gối là hai mắt hắn đang trợn ngược, tình hình này chắc phải ở lại bệnh viện tiếp rồi. Nó vẫn chưa hết tức giận mà còn toan đến đánh hắn, may sao có Vinlee giữ nó lại. Đúng là cái miệng hại cái thân! Đáng đời!

Hắn xuất viện trễ hơn dự tính, miệng hắn không ngừng nguyên rủa nó. Nào là con nhỏ chần tinh, đồ yêu quái, ác quỷ giết người,.... nhưng hắn chỉ nói khẽ không dám cho ai nghe (định ở bệnh viện luôn thì cứ nói). Hắn về nhà nghỉ học mấy ngày liền, nó ở trường trông đứng trông ngồi không thấy hắn đâu đâm ra vừa lo vừa giận. Hắn thì không nói gì nhưng Nari cũng xin nghỉ. Vinlee cũng lấy làm lạ nhưng không cách nào liên lạc với cô. Anh bỗng cảm thấy chán nản khi cứ nhìn cảnh cô nghỉ học.

*Trong giờ học:

- Hai anh em “lì” dạo này sao thế nhỉ? (người ta là lee mà!!!) Thấy suốt ngày cứ trưng cái mặt đờ đẫn đến trường là sao? - Hani thì thào.

- Ai biết đâu! Chắc là tương tự ai rồi!!! - Roy vừa chơi game vừa trả lời.

Hai cô tạm ngưng cuộc nói chuyện vì sợ nó nghe thấy. Ai làm việc nấy. À mình quên ọi người xem thứ tự ngồi của tụi nó: Ken - Roy - Hani - Jee - Vinlee - nó - hắn.

- Hani!!! - Jee gọi.

- Gì? - cô đáp cộc lốc.

- Tối nay em có bận gì không?

- Không bận chẳng lẽ khóa thân à? - cô móc anh.

- À anh xin lỗi! Thế tối nay em có rảnh không? - anh cười hiền.

- Không! - cô dứt khoát.

Anh cười rồi tiếp tục học, có lẽ vẫn còn giận chuyện lúc nhỏ lắm đây mà. Anh không trách cô mà đang cố gắng kéo cô quay trở về với mình. Quay trở về lúc cả hai suốt ngày cứ quần quýt bên nhau mặc dù toàn là gây lộn.

*Tối hôm đó:

Jee pha xong tách cafe định bước lên lầu thì nó gọi lại:

- Anh Jee!

- Sao vậy nhóc?

Nó đưa cho anh cái hộp quà to màu hồng rồi bảo:

- Anh đem lên phòng cho Hani giúp em nhé! Ba mẹ nó vừa gửi qua đây!

Anh gạt cái đầu rồi cầm lấy bước lên lầu. Anh đứng trước cửa phòng Hani gõ cửa mãi nhưng không thấy cô đâu, anh vặn cửa bước vào định để lên bàn cho cô rồi ra ngoài. Thế nhưng anh đi cái kiểu “Sài Gòn Chợ lớn” hay gì không biết mà chân nọ lại vấp vào chân kia. Thế là anh ngã, cái hộp trên tay văng xuống đất và đồ đạc bên trong văng cả ra ngoài. Toàn là khung ảnh, những cái khung ảnh được đính đá ruby trong rất đẹp. Anh cuống cuống nhặt vội vào và đặt lên bàn như thể chưa hề có ai mở ra.

Bỗng anh sững người, trên chiếc bàn ấy đầy khung ảnh và những tấm ảnh đó có anh. Một cậu bé khoát vai một cô bé cười híp cả mí. Từ bàn trang điểm đến bàn học, bàn vi tính, bàn cạnh giường ngủ,... đâu đâu cũng có ảnh của hai người lúc nhỏ. Anh thấy có một thứ cảm xúc gì đó vỡ òa ở trong tim, hình ảnh ngây thơ và tình nghịch của Hani 10 năm về trước như ùa về. Anh đưa tay sờ vào từng cái khung ảnh và anh bất gặp có một xấp ảnh dường như vừa được chụp đang đặt ở trên bàn. Có lẽ số khung ảnh mới được gửi về để lồng những tấm ảnh này vào. Anh tò mò nhấc lên xem. Lại là ảnh của anh, những tấm ảnh được chụp lên khi anh cười rất hồn nhiên. Những nụ cười ấy thật đẹp.

“Cạch”

Đang ngây người thì Hani đã vào phòng. Thấy anh cầm những tấm ảnh cô chụp lên anh, cô lúng túng chạy đến giật lại:

- Sao anh đụng vào đồ của tôi? Ra ngoài đi!

Anh bật cười, đưa tay xoa đầu cô nhưng cô đã nhanh chóng tránh né. Anh châm chọc:

- Hâm mộ anh cuồng nhiệt lắm sao?

Cô đỏ ửng cả mặt, ngày thường sĩ diện làm chi để hôm nay ê mặt vậy nè! Thiệt tình cô muốn chui xuống mặt đất quá! Bị người ta nắm được thóp rồi, lại còn là những tấm ảnh chụp lên nữa chứ!!! Quê quá đi mất! Thế là cô lao đến tấn công anh, anh né đòn và ôm cô vào lòng thủ thủ bên tai cô:

- Rõ ràng là còn thích anh mà! Tội gì phải giấu chứ?

Cô nhìn anh mà môi cô run lên bần bật. Đôi mắt to tròn trở nên trong suốt và long lanh nhìn anh. Bỗng cô òa khóc như một đứa trẻ vừa bị đánh đòn. Cô không ngừng dùng tay đánh vào ngực anh:

- Tôi ghét anh! Hức...hức...Sao lại xuất hiện trước mặt của tôi chứ? Sao không đi luôn đi!!!! Hic...hic....

Anh mỉm cười siết cô vào lòng, tim anh cũng đang có một thứ cảm xúc rất khó tả. Anh hôn lên tóc cô:

- Còn giận anh à? Anh xin lỗi vì lúc ấy đã đi không nói với em tiếng nào! Nhưng thực sự....anh đã rất nhớ em!

Cô vẫn cứ khóc và hai người cứ ôm nhau mãi. Cô đưa tay siết chặt lấy người anh:

- Không được đi nữa...hic...Từ nay không được đi nữa! Hức...hức....

- Anh biết rồi! Anh yêu em! Anh sẽ không xa em nữa!

Anh cười tinh nghịch đưa tay gạt nước mắt của cô. Cô cũng mỉm cười, nụ cười hiền dịu làm anh thấy hạnh phúc. Đêm hôm đó có hai người ngủ rất ngon còn hai người khác thì.....lăn qua, lăn lại, lộn giường, leo lên, lăn tiếp, té tiếp, leo tiếp, tới sáng. Haizzz yêu thì nói ra cho rồi! Êm chi cho khổ không biết!

*Sáng hôm sau:

Hôm nay là một ngày chủ nhật đẹp trời. Ánh mặt trời ấm áp bao trùm lên ngôi biệt thự Hắc Long. Jee và Hani thức dậy từ rất sớm chuẩn bị buổi sáng, họ cứ như là một đôi vợ chồng trẻ ấy. Roy và Ken tỏ ra ngạc nhiên nhưng đáp lại chỉ là nụ cười cho qua của hai người. Nó và Vinlee lết thết xuống lầu, cả hai xuất hiện làm bốn người kia giật mình.

- Trời trời! Nhà mình nuôi gấu trúc khi nào vậy? - Ken hỏi.

- Cái này giống diễn viên đóng phim kinh dị hơn ấy nhỉ? - Roy cũng tham gia nhận xét.

Nó và Vinlee mệt mỏi ngồi vào bàn, Hani đặt hai phần ăn xuống rồi bảo:

- Hai người thức đêm muỗi à? Làm gì mà như nhát ma người ta vậy?

Cả hai im lặng không nói gì, họ bắt đầu bữa ăn.

Ăn xong, mọi người ra ngoài đi chơi hết còn hai anh em “panda” ở nhà. Cả hai hết thở dài rồi lại ngáp. Trong họ chẳng còn chút sức sống nào cả. Nó bật tivi rồi lại tắt, tắt rồi lại bật. Vinlee hỏi nó:

- Hôm nay em không đi đâu à?

- Có.....Em sắp đi chết!

- Chết ở đâu? Cho anh theo luôn đi!

- Haizz không biết thần chết có chịu nhận một đứa quậy phá như em không nữa!

Cả hai lại im lặng. Bất chợt anh và nó đồng thanh:

- Anh/em có địa chỉ nhà Aiden/Nari không?

Cả hai trân mắt ra nhìn nhau:

- Vậy là anh/em..... - đồng thanh tập 2.

- Em/anh có này..... - tập 3.

Họ hí hửng trao đổi rồi trở về phòng thay đồ tức tốc ra ngoài. Tâm trạng cả hai tốt hơn hẳn. Thấy hai anh em nhà này hâm hâm sao ấy nhỉ???

Vinlee đi thẳng đến cái địa chỉ mà nó đưa. Nơi đây là khu nhà rất ít người ở, chỉ thừa thớt vài ngôi biệt thự. Nhà của Nari là một trong số những căn to nhất, đẹp nhất. Thật xui cho anh là cô vừa ra ngoài đi dạo rồi, thế nên khi anh bấm chuông chẳng ai ra mở cửa cả. Anh buồn bã lê gót chân tản bộ trên đường. Lúc này anh đi xe buýt đến bây giờ đi bộ về là đúng rồi. Anh ghé vào một quán cafe mang phong cách châu Âu bên đường. Anh gọi một ly America rồi ngồi ngắm dòng người qua lại.

Lòng anh thấy nhẹ tênh. Cứ như thời gian đang trôi mà anh vẫn đứng đấy vậy. Ly cafe nóng bốc khói nghi ngút giúp anh vơi đi phần nào muộn phiền trong lòng. Ngồi trước khung cảnh ấy, lòng anh lại xao xuyến nhớ đến hình ảnh một người con gái. Người con gái mang vẻ đẹp kiêu sa nhưng lại rất lạnh lùng. Chẳng biết từ khi nào mà anh lại muốn quan tâm, lo lắng đến cô. Muốn mang lại cho cô cảm giác an toàn và giúp cô yên tâm chìm vào giấc ngủ say khi trời đêm xuống. Những đêm ở cùng cô trong bệnh viện, anh không thể nào quên được tiếng cô khóc thút thít khi đang cố gắng nhắm mắt tìm đến giấc ngủ. Anh không thấy mặt ba mẹ cô cũng như một lời hỏi thăm nào từ họ khi cô nhập viện. Có lẽ đó là lý do lúc nào đôi mắt cô cũng chứa đầy sự cô đơn, lạnh lùng.

Anh thả mình theo những dòng suy nghĩ và bất ngờ anh bắt gặp bóng dáng người con gái u buồn đó trong dòng người đông đúc. Cô gái khoát bộ váy vàng nhạt hiền dịu đang chậm rãi bước đi. Bỗng một chú cún con chạy đến bám lấy chân cô. Một nụ cười đẹp như nắng sớm mai nở trên môi khiến cô trở nên đẹp lạ lùng. Cô bế thốc chú cún con lên và ngồi xuống một cái ghế đá gần đấy. Chú nũng nịu nằm yên trên đùi cô, để

cho cô vuốt ve bộ lông màu nâu xinh đẹp của mình. Đôi bàn tay mịn màng ấy dịu dàng làm chú cún chìm vào giấc ngủ.

- Có phải tao là người rất may mắn không nhỉ? Có một cô bạn rất dễ thương luôn muốn bảo vệ cho tao, một chàng trai tốt bụng luôn âm thầm quan sát và giúp đỡ tao nữa. Nhưng sao tao cứ cảm thấy mình không xứng đáng để nhận những thứ đó từ họ? Vì sao vậy? - cô thở dài tâm sự với chú cún.

Cô nhìn chú cún âu yếm rồi một giọt nước mắt khẽ lăn xuống. Một cô nhóc dễ thương tiến đến gần cô:

- Chị ơi! Rich ngủ rồi ạ?

Cô giật mình đưa tay quệt vệt giọt nước mắt, nở nụ cười với cô bé:

- Đây là chó của em hả? Chị xin lỗi!

Cô bé thấy những giọt nước li ti còn vương ở khóe mắt Nari vội đưa tay lên lau hộ rồi đưa cho cô thanh kẹo sôcôla, cô bé cười híp mí trông rất đáng yêu:

- Chị đừng khóc nhé! Em cho chị này! Anh “hoàng tử” bảo khi buồn ăn kẹo sôcôla sẽ hết buồn! Hihi.....

- Anh “hoàng tử”? - cô ngạc nhiên.

- Vâng! Lúc nãy anh ấy đi vội quá nên đụng trúng em, em đã khóc vì bị trầy chân nhưng anh ấy đã cho em thanh kẹo này và giúp em băng bó! Thế là em không khóc nữa!

- Thế sao em lại gọi anh ấy là hoàng tử?

Cô bé cười hồn nhiên:

- Vì anh ấy đẹp trai lắm ạ! Giống như trong những câu chuyện cổ tích em hay coi ấy!

Cô cười hiền hậu xoa đầu cô bé rồi nhận lấy thanh kẹo. Cô bé bế chú cún đang say giấc quay sang chào cô rồi bước đi. Cô nhận ra cuộc sống này còn những điều rất tươi đẹp chứ không u ám như cô đã nghĩ. Và rồi một hoàng tử xuất hiện trước mặt cô, không phải là hoàng tử mà vì anh ta đẹp như một hoàng tử. Cô ngỡ ngàng đứng bật dậy khỏi ghế đá công viên.

- Sao mấy hôm nay cô không đi học? Có biết là tôi lo lắng lắm không hả? - anh lên tiếng trách móc.

- Tôi....tôi... - cô nghẹn lời và bỗng cảm thấy nước mắt trực trào ra.

Anh nhẹ nhàng bước đến trước mặt đưa tay gạt lấy nước mắt của cô. Sao đứng trước anh cô cảm thấy mình nhỏ bé quá. Anh là một người con trai rất tuyệt vời!

- Đừng khóc! Dù cả thế giới này có quay lưng với cô.....thì vẫn còn có tôi!

Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng để giọt nước mắt nóng hổi ấy thấm vào vai anh. Cô đưa tay siết chặt lấy anh và nhận ra cuối cùng cũng có một bờ ai an toàn, đáng tin cậy dành cho cô. Thực ra anh đã tìm hiểu về cuộc sống của cô. Do niềm đam mê làm DJ, cô đã lén đi học về lĩnh vực đó. Nhưng gia đình cô là một gia đình gia giáo và luôn sống theo nếp cổ đại nên đã ngăn cấm. Cô quyết định dọn ra khỏi nhà. Tuy ngoài mặt họ tặng cô biệt thự, chu cấp tiền ăn học nhưng thực ra họ đã xem cô không phải là con gái từ lâu lắm rồi. Cô sống tách biệt với gia đình khi chỉ mới 12 tuổi. Sống vì niềm đam mê, vì ước mơ thì có gì là sai chứ? Hàng đêm, anh lén đi theo cô từ quán bar về nhà vì sợ cô gặp nguy hiểm. Cái bóng dáng nhỏ bé liêu xiêu bước đi cô độc trên đường làm anh chạnh lòng. Những khi cô ngồi phịch bên vệ đường khóc sụt sùi, anh trách mình vì không đủ can đảm chạy đến ôm cô vào lòng. Anh chỉ dám theo cô đến đầu đường rồi về nhà vì sợ cô sẽ phát hiện, thế nên anh vẫn không hề biết là cô đang sống ở đâu cho đến khi xin nó cái địa chỉ. Cuộc sống khép kín của cô biến cô thành một con người xa lánh thế giới bên ngoài. Cô đâu hay biết là có một người đang âm thầm chia sẻ giúp cô nỗi cô đơn ấy. Từ khi anh gặp cô, có lẽ những lần cô khóc nhiều hơn những khi cô cười. Ở trường cô không hề bộc lộ cảm xúc nhưng những lúc chỉ có một mình, cô mới thực sự cảm nhận được sự cô độc, lẻ loi đang lấn át tâm trí. Khi đó cô chỉ biết khóc và chỉ anh nhìn thấy những giọt nước đó. Thế nhưng cô chưa một lần nhìn thấy ánh mắt xót xa của anh dành cho cô. Phải! Anh luôn đứng bên lề cuộc sống của cô.

.....

Anh và cô cùng ngồi trên ghế đá công viên. Anh mở lời:

- Cô đã khỏe hẳn chưa?

Cô gật đầu, đưa ánh mắt ngượng ngùng nhìn anh. Cô nói nhỏ trong miệng:

- Cám ơn anh đã quan tâm đến tôi!

- Không có gì đâu! Tôi nghĩ cô cười sẽ đẹp hơn đấy!

Cô nở nụ cười nhẹ nhìn anh. Anh đã yên tâm phần nào. Cô nhóc lúc này quay lại và đang dắt theo chú cún. Cô gặp anh thì nhảy lên vui mừng:

- A! Anh “hoàng tử”! Anh quen biết chị xinh đẹp này ă?

- Nhóc lúc này đây mà! Bọn anh là.....

- Chị là công chúa của anh chứ gì! - cô chu chu cái môi trông đáng yêu hết sức.

Nari bật cười trông vô thức. Vinlee nhắc nhở cô bé lên còn chú cún thì nhảy vào lòng Nari. Anh cười tươi với cô bé:

- Em làm gì ở đây vậy?

Cô bé gãi đầu rồi lại thốt lên:

- A đúng rồi! Em cùng Rich đi tìm thêm hai bạn để chơi trò chơi! Tụi bạn của em đang chờ trong công viên! Em và Rich không tìm được thì bọn nó sẽ không cho em và Rich chơi cùng đâu! - cô xụ mặt xuống làm hai cái má trắng hồng phúng phính cũng xụ theo.

Anh xoa xoa đầu cô nhóc:

- Thế anh có chơi cùng được không?

- Dạ được ă! Nhưng mà vẫn còn thiếu một người!

Anh nhìn sang Nari, cười tinh nghịch:

- Đừng nói cô để cho nhóc và Rich bị bạn bè nghĩ chơi nhé!

Cô ôm chú cún đứng lên:

- O....nhưng mà.....tôi.....

Anh nắm lấy tay cô rồi chạy theo Tiểu Nghi (tên cô bé lúc này):

- Đi thôi!

Trong giây phút đó cô không cảm nhận được gì ngoài việc tim mình đang lệch nhịp. Cô nhìn anh đang nắm lấy tay cô mà trong lòng không khỏi vui một cách kì lạ. Bất giác cô cười, nụ cười tươi của một cô gái 17 tuổi.

Ngày hôm đó trôi qua một cách rất nhanh chóng. Họ cùng lũ trẻ vui đùa trong công viên. Chúng nó bắt anh làm đủ mọi thứ như cướp, quái vật, người xấu,... toàn là vai phản diện để tụi nó tiêu diệt. Họ chơi đuổi bắt và trốn tìm nữa. Rich rất khôn, nó luôn giúp anh tìm ra mọi người. Tiểu Nghi chạy nhảy tung tăng cười híp cả mắt. Sao trông họ giống như đang chơi đùa với lũ con quá vậy nè? Cuối cùng tụi nó chơi trò đấm cưới (mô phật!). Thế là cả hai phải đóng vai cô dâu, chú rể bất đắc dĩ. Tiểu Nghi và Rich đứng phía trên làm cha sứ, bọn nhỏ còn lại làm khách đến dự tiệc.

Tiểu Nghi giả giọng tôn nghiêm:

- E hèm! Nè con, con có đồng ý lấy.....ủa mà chị tên gì? - nó hỏi Nari.

Anh và cô cùng bật cười, cha sứ gì mà kì cục vậy nè! Cô nhóc lấy lại phong độ:

- Cười cái gì? Ta không hỏi nữa! Ta biết rồi! - tiếp tục hần giọng - Nè con! Con có đồng ý lấy “Công chúa” làm vợ không? Dù có trải qua chuyện gì đi nữa cũng không bỏ rơi cô ấy!

Ánh mắt Vinlee trở nên chân thành hơn lúc ban đầu, anh đáp:

- Con đồng ý!

Tiểu Nghi quay sang Nari:

- Con có đồng ý lấy “Hoàng tử” làm chồng không? Dù có chuyện gì đi nữa cũng sẽ mãi mãi bên nhau! (mới có 6 tuổi mà nói được mấy lời này hả ta???)

Nari đơ người, mặt cô hơi hồng hồng vì nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của Vinlee dành ình. Sao cô thấy giống đám cưới thật quá nhỉ? Cô lắp bắp:

- Con....con...đồng ý!

- YEAHHHHH! - Cả lũ nhóc la lên.

Tiểu Nghi tiếp:

- Ta tuyên bố! Từ đây hai con là một cặp không ai có thể chia lìa!!!!

- HÔN ĐI! HÔN ĐI!!! - lũ nhóc lại la lên.

Cái này làm hai người ngượng chín mặt, hết đám cưới rồi lại hôn. Đúng là lũ con nít quý! Cả Rich cũng đứng bằng hai chân sủa gâu gâu như cổ vũ. Tiểu Nghi nhảy cẫng lên:

- Hôn đi! Mau lên! Không hôn ta không cho về!!!!

Anh hạ thấp người xuống và mặt đối mặt với cô, cô lằm bằm trong miệng:

- Anh làm thật à?

- Không! Chỉ để che mắt tụi nhỏ thôi! Đừng nghiêng như vậy chắc không ai thấy đ....ừm...

Chưa nói hết thì Tiểu Nghi đã đứng lên ghé đá ấn đầu anh và mặt cô và thế là môi chạm môi. Cả hai đứng hình trong giây lát và lập tức đứng thẳng dậy. Khỏi phải nói là ngượng đến mức nào rồi. Mặt cả hai đỏ như quả cà chua ấy! Tụi con nít hò hét quá chừng.

Mặt trời từ từ khuất sau núi, ánh hoàng hôn ngọt ngào buông xuống thành phố. Tụi nhỏ chia tay hai người ra về, riêng Tiểu Nghi thì xin số điện thoại cả hai và bắt hai anh chị phải đưa về. Vinlee cồng Tiểu Nghi còn Nari thì bế Rich. Ai ngờ đầu nhà của Tiểu Nghi lại đối diện với nhà của cô. Mẹ cô bé ra mở cửa, một người phụ nữ rất trẻ và hiền:

- Tiểu Nghi! Con đi chơi về trễ vậy? Có mệt không nào? Còn cô cậu là....

- Dạ con là bạn của Tiểu Nghi!- Vinlee hồn nhiên giới thiệu.

Nari ngύch tay vào anh, cô quay sang cười với mẹ Tiểu Nghi:

- Cháu ở nhà đối diện, gặp Tiểu Nghi ở công viên nên đưa em ấy về!

- À thế thì cảm ơn cháu nhiều nhé!!! Thỉnh thoảng con nhớ sang nhà cô chơi!

Nari gật đầu rồi tạm biệt cô chủ nhà quay về. Vinlee lẻo đẻo theo sau. Cô đứng trước cổng nhà thì chừng hững hục túi xách, về mặt cô hoang mang:

- Đâu mất rồi? Đâu rồi?

- Cô mất gì à?

- Chìa khóa nhà!

- Chắc rơi ở đâu đó thôi! Cô có nhớ lần cuối gặp nó là khi nào không?

- Lúc sáng khi ra khỏi nhà định đi dạo!

- Vậy cô đã đến những đâu?

- Chỉ công viên thôi!

- Chắc là rơi ở đó! Đến đó tìm thôi!

Anh kéo cô chạy đi. Họ tìm ở công viên cho đến khi trời sụp tối. Cô mệt rũ rời vì từ chiều đến giờ vẫn chưa được ăn gì. Nghỉ một chốc lát thì họ lại tìm tiếp. Cuối cùng Vinlee cũng tìm được dưới băng ghế đá. Cô mừng rỡ nhận lấy rồi về nhà. Anh đưa cô về vì sợ cô gặp nguy hiểm, giờ đây anh đã có thể chính thức đưa cô về mà không cần lén lút đi theo phía sau nữa. Cô càng đi càng chậm, về mặt cô bí xị. Anh dừng bước quay lại:

- Sao thế?

- Tôi mệt quá!!!!

Anh mỉm cười rồi ngồi xuống trước mặt cô. Cô ngạc nhiên:

- Anh làm gì thế?

- Lên đi tôi công cô về nhà!

- Ồ nhưng mà tôi....

Không đợi cô nói nhiều, anh vòng lấy tay cô rồi công cô trên lưng. Họ đi chậm rãi về nhà, ánh đèn đường hiu hắt in bóng họ trên mặt đường. Cô thả lỏng bên tai anh:

- Cảm ơn anh!

- Vì điều gì?

- Vì tất cả!!!!!!

Anh mỉm cười và họ lại tiếp tục chặn đường. Cô nhẹ nhàng tựa đầu lên vai anh, cảm thấy sao lòng mình lại thanh thản đến thế.... Tình yêu đôi khi chỉ đơn giản vậy thôi nhưng nó lại chứa đầy cảm xúc.

14. Chương 14

Cả ngày hôm nay chúng ta cứ lo cho couple NaVin mà quên mất nó nhỉ? Quay lại ban sáng nhé mọi người!

Nó lái xe đến địa chỉ mà Vinlee đưa cho, là ngôi biệt thự hơi bị bề thế ấy nhỉ? Nó xuống xe bấm chuông. Đứng đợi muốn rụng cặp chân mà chả ai ra mở cửa cả. Trong nhà thì tiếng nhạc vỗ ầm ầm, hèn gì không nghe là đúng rồi. Đừng nói thằng cha này cần thuốc lắc và đang mở nhạc để phê thuốc đấy nhé! Nó đập lia lịa vào cổng miệng thì không ngừng chửi rủa:

- Tên tâm thần làm chuyện ruồi bu! Chết mất xác trong nhà rồi à! Tên điên khốn kiếp!

Nó quơ tay múa chân loạn xạ, nó đâu hay biết rằng trong nhà có một kẻ vừa xem hình nó vừa cười như điên chứ không hề phê thuốc như nó nói. Hắn ngồi trước màn hình tivi quan sát nó thông qua camera. Con nhỏ này cũng hâm phết! Tuy có hơi hung dữ nhưng nhan sắc nó cũng thuộc hàng “mỹ nữ” đấy nhỉ? Hắn cười thích thú để xem nó sẽ chịu không nổi bỏ về cho coi. Nụ cười hắn tắt ngấm khi nó lùi ra xa khỏi cánh cổng, đừng nói là quảng bom phá cổng nhá! Oh my god lạy chúa tôi! Hắn thấp thỏm không yên và đứng bật dậy.

Hắn có phần nhẹ nhõm khi nó chả có dấu hiệu gì là châm lửa hay kích ngòi. Nó lùi ra xa lấy trớn, bay đến đập lấy cái bồn hoa trước cổng và bay vút lên cái bờ tường cao gần 3m của hắn khá dễ dàng. Hắn xem lọt ghé căng mắt ra. Con nhỏ này biết kung fu hả trời????

Về phần nó sao khi đã bay lên bờ tường một cách dễ dàng thì mới nhìn xuống đất. Nó hốt hoảng xém té may mà kịp giữ thăng bằng. Chết cha rồi! Sao mà xuống đây? Trán nó đầm mồ hôi nhìn cái bờ tường cao ngút ngàn. Từ đây nhảy xuống dưới á? Không què dò cũng lợi căng. Hic sao lúc nãy mình bay lên đây không tự chủ vậy nè? Bây giờ thì ai giúp nó đây? Trừ phi là dōrēmon xuất hiện cho nó mượn chong chóng tre thôi.... Hết rồi! Đời nó đã tàn!

Đang hoang mang thì nó nghe cái giọng chói tai quen thuộc:

- Ê nhỏ khùng! Cô làm gì trên đó thế hả? Xuống mau!

Hắn đứng bên dưới gọi nó, nó thấy hắn thì bỗng đứng rưng rưng:

- Tôi....tôi....không xuống được!

- Leo lên được thì phải xuống được chứ!

- Lúc này tôi đâu có leo! Tôi bay mà!

- Vậy thì bây giờ bay xuống đi! - hắn cười thách thức.

Nó nóng phừng phừng, giờ phút này mà hắn còn giỡn được là sao? Thiết tình muốn đá vô cái mặt đáng ghét đó một phát hết sức nhưng mà chân nó đâu có dài đến 3m. Nó ủ rũ mặt mày:

- Giúp tôi đi tôi muốn xuống!

Hết cách, hắn dang tay ra rồi bảo:

- Nhảy xuống đại đi! Chụp được thì sống không chụp được thì chết!

Hắn đang troll nó đây mà, tên khốn! Chân tôi mà chạm đất anh sẽ biết thế nào Lý tam cương. Nó quát:

- Anh khùng à? Nhờ anh cố tình không chụp thì sao? Chẳng lẽ lúc đó tôi phải chết oan vì câu nói ngu xuẩn của anh à?

Thế là nó trở nên ương ngạnh không chịu xuống mặc cho hắn thuyết phục. Hắn nói đến gãy cả lưỡi mà nó vẫn ngoan cố ngồi trên đó. Con nhỏ này ăn cái giống gì mà lì thật!!!!

- Ê HALEE! CÓ CON ONG BỤ TỔ CHẴNG ĐANG BAY TRÊN ĐẦU CÔ KÌA!!!!

- Đâu? đâu?ÁAAAAaaaaaaaa.....aaaaaaaaaaaa..... - nó mất thăng bằng ngã xuống.

“Phịch”

Nó tiếp đất ngoạn mục và lăn hết mấy vòng dưới đất. Nó từ từ mở mắt, xem xét tay chân rồi reo lên:

- SỐNG RỒI! SỐNG RỒI!

Trong khi nó đang la hét như điên thì hắn nằm bất tỉnh dưới chân nó. Nó hốt hoảng:

- Ê Aiden! Sao vậy? - nó vỗ vỗ vào mặt hắn, áp tai vào ngực nghe nhịp tim. Rõ ràng là hắn còn thở mà, chưa chết. Bất chợt hắn dùng tay giữ chặt nó áp vào ngực mình không để nó ngồi dậy.

- Một lát thôi! Tôi sẽ khỏe lại! - hắn thủ thỉ.

Giây phút đó phải nói sao nhỉ? Thời gian như ngừng trôi, hai con tim hòa làm một nhịp. Nó khẽ nhắm hờ đôi mắt ngoan ngoãn nằm trên ngực hắn như một chú mèo. Lồng ngực hắn rắn chắc thật, chắc là chăm tập thể hình lắm đây mà! Nó khẽ động dậy làm hắn giật mình.

- Tôi mới quá! Ngồi dậy đi! - nó rời người hắn.

Hắn đỏ mặt ngồi dậy né tránh ánh mắt của nó, hắn không hiểu nổi bản thân vừa làm cái quái gì nữa? Hắn đứng lên đi thẳng vào trong nhà:

- Nặng quá! Vào nhà đi!

Nó nhìn theo hắn với ánh mắt cực kì khó hiểu nhưng rồi cũng bước theo.

Bên trong căn biệt thự là một không gian vô cùng sang trọng được trang trí khá là công phu. Những bóng đèn chạm trổ tinh xảo được chỉnh với độ sáng vừa phải tạo nên một khung cảnh rất ấm áp. Nó ngơ ngác đứng nhìn xung quanh, căn nhà to và rộng quá chừng luôn. Tuy là nhà nó to không kém nhưng nơi đây cho nó một cảm giác rất đặc biệt. Hắn ngồi xuống sofa rồi quay sang nhìn nó:

- Ê!

Nó quay lại nhìn hắn, miệng nó há hốc:

- Gọi tôi à?

- Chẳng lẽ tôi gọi tôi!

- Sao nhà anh không có người nào hết vậy? - nó hỏi.

- Tôi với cô không phải là người à?

Nó gật gật đầu rồi ngồi xuống bên cạnh hắn. Hắn vừa mở tivi vừa hỏi:

- Cô đến tìm tôi có gì không?

- Thế tôi có nói là tìm anh à? - nó đứng đưng.

- Vậy chẳng lẽ cô đến xem nhờ tivi.....

- Sao anh biết hay vậy?

Bó tay! Đấu võ mồm thì nó vô địch chắc rồi, hắn im lặng không nói thêm gì. Nó lên nhìn hắn rồi lại quay sang xem tivi:

- Sao mấy hôm nay anh không đi học?

Hắn lấy tay chỉ chỉ lên cái đầu quần băng trắng toát của mình. Nó ngây thơ:

- Anh lên cơn động kinh nên nghỉ ở nhà hả?

Hắn đưa đôi mắt giết người sang nhìn nó, nó cười xuề xòa:

- Không đúng thì thôi nhìn gì ghê thế! hihi...

- Tôi sợ làm mất hình tượng nên đợi khi nào tháo băng mới đi học.

Nó ngước hắn một cái rồi dài rồi hồn nhiên xem tivi tiếp:

- Hình của anh lúc bị thương đã được tung lên trang chủ của trường lâu rồi!!!!

- CÁI GÌ??? - Hắn hét lên.

Nó đảo mắt vòng quanh rồi mỉm cười cảnh giác. Hắn chồm người đến xoáy ánh mắt phùng lửa của mình vào mắt nó. Nó lui dần lui dần ra phía sau cho đến khi đã bị dồn vào đường cùng. Hắn trừng mắt:

- Cô...cô đúng là....

- Cô sao con? Cô đẹp quá phải hong? - nó cười nhếch răng.

- ĐẸP CÁI ĐẦU CÔ!!!!!! - Hắn quát lên làm nó ngậm miệng lại.

- Tôi giúp anh lãng xê tên tuổi thôi mà!!! - nó bĩu môi.

- Cô đang góp phần lãng mạ tôi đấy! Hừ...

Nó lết lết lại gần lay lay tay hắn, mặt nó giả vờ ăn năn nhưng thực ra nó đang rất mắc cười trong bụng. Cho chừa cái tật kiêu ngạo, chảnh chọe nhé cưng!

- Anh giận tôi à? Tôi xin lỗi mà!!!!

Hắn không trả lời, nó cố gắng kiên nhẫn năn nỉ tiếp:

- Đẹp trai mà sao giận dai thế? Xí xóa nhé!!! Nhé!

Hắn không phản ứng, nó tức giận hùng hổ đứng dậy quát làm hắn giật mình:

- CÁI THỨ CHẢNH CHỌE! CÓC CÓ NĂN NỈ NỮA! HỨ!!!!

Nó bỏ đi thì hắn kéo tay nó lại làm nó ngã vào người hắn. Cả hai nhìn nhau rồi chợt tim đập rất mạnh. Nó đảo mắt qua lại suy nghĩ. Nhà hắn không có ai có khi nào hắn định hong ta? Ai chứ cái thứ sát gái như hắn có thể lắm chứ!! Nhưng mà công nhận hắn đẹp trai thật! Gương mặt thật hoàn mỹ, chuẩn đến

từng góc cạnh. Da trắng và mịn quá! Có sử dụng mỹ phẩm hong nhi??? Trong khi nó đang suy nghĩ mấy chuyện tầm xàm thì hấn đang phân vân trong đầu. Nên tỏ tình ở đây luôn không ta? Chỉ có hai đứa nên cũng không cần phải ngượng, nếu nó có từ chối thì giết nó diệt khẩu cũng được. Nghĩ là làm, hấn ôm chặt lấy nó không cho nó nhúc nhích gì cả. Hấn cất giọng:

- Cô có biết người ta sẽ nghĩ gì nếu một nam một nữ cùng ở chung nhà không?

- Hơ...hả? Là sao?

Hấn lấy tay chỉ lên cái camera trong góc tường rồi quay sang nhìn nó cười nham hiểm:

- Nãy giờ mọi hình ảnh đã bị ghi lại rồi đấy! Cô dám leo tường đột nhập vào nhà hot boy! Cô nghĩ sao nếu những hình ảnh này được tung ra ngoài?

- Anh muốn gì? - nó gần giọng.

- Tôi sẽ giữ bí mật nếu cô nói cô yêu tôi!

- WHATTTT? - Nó trợn mắt.

- Hehe... Sao? Không đồng ý thì chuẩn bị trở thành người nổi tiếng đi nhé! - hấn lại cười gian.

Nó túa mồ hôi, không ngờ hấn lại chơi cái trò này. Cái tên bỉ ổi, vô liêm sỉ, mặt dày. Nhưng mà nói có ba chữ thôi chắc cũng không chết chóc ai đâu. Quanh đi quẩn lại thì nó cũng ngu quá xá, trưng cái bộ mặt này leo tường vào nhà hấn là sao? Gặp ngay một tên cáo già cao tay như hấn thì xui cho nó rồi. Hic nó đưa cặp mắt ăn tươi nuốt sống nhìn hấn:

- Anh chơi vậy mà coi được sao?

- Rồi sao? Tôi thích vậy đó! Cô có nói hay không? Không thì hậu quả tự chịu nhé!

Nó điên tiết lên thủ sẵn nắm đấm chực đánh hấn, nhưng nghĩ đến cái cảnh trang chủ của trường xuất hiện tin hot: “Nữ Hoàng siêu quậy Halee leo tường đột nhập vào nhà hot boy” thì nó rùng mình. Còn gì hình tượng mấy năm nay nó cố gắng xây dựng nữa chứ? Thôi nhường tên khốn này một lần đi, coi như nó xui xẻo. Nó rặn ra từng chữ:

- Tôi...tôi...yêu....

- YÊU AI? - Hấn quát làm nó giật mình.

- Anh...anh.

- Nói lại cho đằng hoàng coi! - hấn nhăn mặt.

Nó nóng mặt nhưng không dám manh động, vì một tương lai tươi sáng của Nữ Hoàng siêu quậy, nó lại rặn ra từng chữ nữa:

- Tôi...tôi yêu....yêu anh!! Được chưa???

Hấn cười hài lòng, hấn gật gù thì thầm vào tai nó:

- Anh cũng yêu nhóc nữa! Nhóc đáng yêu lắm đấy!

Nó đơ người, từng mạch máu trong người nó đang đứt ra. Nó rơi vào trạng thái vô định hình và mất nhận thức. Người của nó đang lơ lửng trên chín tầng mây. Hấn nói yêu mình sao? Hay là hấn đang chơi xỏ mình? Tim mình sắp nhảy ra ngoài rồi này trời ạ! Ôi sao hôm nay cuộc sống này trở nên tươi đẹp thế nhỉ?

- Ê nhóc! Nhóc!

Hấn gọi làm nó giật mình và quay trở lại mặt đất. Nó lấp bấp mặt đỏ lự:

- H...hả???

- Em sao vậy? Sương đến ngất ngây rồi à? Anh nói anh yêu em!!!

- Ồ...à....ơ rồi sao nữa? - mặt nó trông ngớ hết sức.

- Sao trắng gì?

- Ờ hã...à không có gì! - mồ hôi nó rịn ra ướt trán.

- Làm bạn gái anh nhé! - hã mỉm cười. Nụ cười ấy lại khiến hã đẹp trai thêm ngàn lần. Tim nó bắt đầu đập nhanh hơn.

- À...ờ...tôi...tôi....Không được đâu! - nó đứng bật dậy khỏi người của hã.

- Không được hã? Em đợi đấy!

Hã biết nó cũng thích hã mà lại bày đặt giả vờ. Hã móc trong người ra cái điện thoại rồi bấm bấm gì đó.

“Tôi...tôi...yêu...”

“YÊU AI?”

“Anh...anh.”

“Nói lại cho đằng hoàng coi!”

“Tôi...tôi yêu.....yêu anh!! Được chưa???”

Hã???/ Đó chẳng phải là cuộc đối thoại của hai người lúc nãy sao? Hã ghi âm lại rồi. Tên này lắm trò thế không biết! Nó được đưa từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Tâm trạng nó hỗn loạn vô cùng. Hã đang ép nó làm bạn gái hã đây mà! Mà sao nó ngu nhỉ? Nó cũng yêu hã mà, tội gì lại nói không được? Đúng là ngu hết chỗ nói! Nó quay sang nhìn hã:

- Anh.....anh...có thật là yêu tôi không?

- Không yêu thì tỏ tình làm gì cho tốn nước miếng! Em không tin hã?

- À thật ra thì..... - nó cũng ngượng ngùng.

- Thật ra gì? - hã chau mày.

- Em.... em....yêu anh lâu rồi! - nó cười tinh nghịch.

Hã vui ra mặt đứng dậy ôm lấy nó nhấc bổng nó lên:

- Thế mà không nói sớm! Làm anh suy nghĩ ra kế hoạch cực khổ lắm đấy! Hihih....

Nó cắn một phát muốn nát cả vai hã.

- AAAaaaaaa.....

Hã hét vang vọng cả căn nhà, sau khi nó buông ra thì hã xoa lấy xoa để chỗ vai bị cắn. Con này có răng nanh à trời? Cắn đau khủng khiếp! Không biết nó có chích ngứa chưa nữa! Mà nó đang làm cái trò gì vậy không biết!

- Sao em cắn anh dã man vậy hã? - hã ôm vai nhăn nhó mặt mày.

- Đánh dấu chủ quyền! Con nào dám động vào thì em cho nó rửa mặt bằng axit! - nó khoanh tay chu mỏ lên tuyên bố.

15. Chương 15

Hai anh em nó gặp nhau ở cổng nhà trong khi lòng ai cũng đang nở hoa. Cả hai thốt lên:

- Sao trông anh/em vui vậy?

Cả hai đều hiểu ý nhau nên hí hửng cùng đi vào nhà. Roy và Hani đang ngồi trên sofa thì ngạc nhiên hết cỡ:

- Chuyện gì đang xảy ra vậy trời???

- Hai anh em “lì” lại lên xác nữa rồi kìa!

Đêm hôm đó cả hai lại lăn, té, leo không phải vì bồn chồn như đêm qua đâu mà tại vì vui quá hóa khùng ý mà.

*Sáng hôm sau:

Nó trở nên “khùng” một cách bất bình thường, dậy sớm nhất và nấu ăn cho cả nhà. Bốn người nhìn nó vừa làm vừa hát mà cứ như nhìn sinh vật lạ từ trên trời rơi xuống. Nó đặt món ăn xuống bàn ọi người rồi mỉm cười:

- Buổi sáng vui vẻ nha!

“Rầm”

Bốn người té ghế cùng một lượt, con nhỏ này nó khùng rồi! Ai cũng nhìn nó đầy cảnh giác không biết nó có chập sợi dây nào trong não hay không. Vinlee cũng từ trên lầu đi xuống, vừa đi vừa hát nhảm nhảm cái gì đó không rõ. Cả bọn lại một phen bất ngờ khi Vinle trưng cái bộ mặt tươi như hoa chào buổi sáng mọi người. Họ nhìn nhau đầy thắc mắc khi anh ngồi vào bàn ăn. Cả đám chỉ biết cầm đầu ăn thiệt là nhanh, nếu không anh em nó lên cơn “phập” một cái là coi như thôi rồi.

“Tính.... toong”

Nó mừng quýnh xách cặp chạy ra cửa?:

- Mình đi học trước nha!

Roy nhìn Ken, vẻ mặt rất hình sự:

- Đi coi không?

Ken ngẫm nghĩ giây lát rồi bảo:

- Nhiều chuyện không đi mới lạ!

Cả bọn phóng vù ra cổng để coi có phải là Lee Min Ho xuất hiện rước nó đi học hay không mà trông mặt nó hồn nhiên như con diên thể kia. Vừa ra đến cổng thì họ há hốc mồm, mắt lờn ra như mắt ếch. Ôi trời ời! Cái nòi gì thế???

- Đêm qua bx ngủ có ngon hông? Ox nhớ bx lắm luôn óh!!!!!!!

Hắn đứng cạnh chiếc mũ trần nhìn nó triu mến, tay không ngừng sờ má nó âu yếm. Nó cười híp cả mí, nhìn hắn trông rất tình tứ:

- Ngủ không được vì nhớ đến ox đấy bắt đền đi!!!

Cả đám rùng mình, da gà da vịt thay nhau nổi lên. Muốn ới quá trời ạ!!! Mới hôm trước chửi nhau thẳng này con kia mà bây giờ thế đấy. Hai đứa này đúng là một cặp trời sinh. Hắn hôn nhẹ lên môi nó rồi mở cửa xe. Cả hai nhìn mọi người:

- Tạm biệt nha!

Họ vẫy tay với nó và hắn và đơ mặt ra nhìn xe hắn lăn bánh. Sau một hồi hít khói xe thì mới tỉnh ra. Jee chau mày:

- Nhanh thế hờ trời?

- Không thể hiểu nổi tình yêu “gà bông” của hai đứa đó! - Hani bảo rồi cùng Jee vào nhà.

- Cô nghĩ vừa rồi là nhóc và thằng Aiden không? - Ken gác tay lên vai Roy vẻ mặt suy tư.

- Thế chẳng lẽ đó là bố và mẹ anh! Rõ dở hơi! - cô đi vào nhà.

*Tại trường:

Nó và hắn xuống xe ngay lập tức thu hút ánh nhìn của hàng ngàn học sinh. Cả hai ngang nhiên siết tay nhau bước đi trông ánh nhìn ngạc nhiên tột độ của mọi người. Vậy là rõ rồi hén, hoa đã có bãi..... Chia

buồn cùng tất cả các fan. Học sinh trở nên thờ ơ và thất vọng từ lớn đến nhỏ. Thần tượng mình có người yêu thì ai không buồn chứ! Xem ra hôm nay là ngày học khá nhàm chán đây vì trong mắt các bạn fan chỉ còn hình ảnh nó và hần nắm tay cười nói với nhau thôi. Sau khi họ đi khuất thì đám đông dần dần tản ra để lại duy nhất một gương mặt không thể nào tức giận hơn được nữa.

- Anh không ngó ngang tới tôi là vì nó sao? Lại là nó sao? Tại sao vậy chứ? Tại sao anh lại chọn nó mà không chọn tôi? Dám giành với tôi sao? Nó phải chết!!!! - cô nghiêng từ chữ.

Nó và hần vào chỗ ngồi rồi tám chuyện với nhau, giọng điệu ngọt ngào hơn hẳn:

- Hey! Bx yêu quá nhảm....yêu quý! Trưa nay hai đứa mình đi hẹn hò nhé!

- Hẹn ở đâu? - nó tròn xoe mắt.

- Sở thú! - hần cười toe toét rất hồn nhiên.

Nó lắc đầu, chu cái mỏ:

- Chưa gì hết là muốn người ta ra mắt gia đình ơ rùi hả? Sao gấp vậy!!!

Hần cứng họng không nói nên lời nữa, sao cái gì nó cũng nói được hết vậy trời? Lúc sinh ra cái miệng nó ra trước hay sao ấy. Đúng là vãi cả bực!!! Hần bẹo má nó:

- Bx nói vậy mà được hả? Người ta có thành ý muốn đi hẹn hò chứ bộ! Đi không? Người ta gọi cho chân dài nhá! - hần vênh mặt lên.

- Muốn rửa mặt bằng brom thì cứ tự nhiên!

- Brom hả? Sao bx ác vậy? Brom độc hại lắm đấy! Tạt vào là chết đấy! - hần mở to mắt.

Nó gãi gãi đầu, cười trừ:

- Xin lỗi bx nhảm! Như vậy thì chết mất rồi còn gì vui nữa. Bx sẽ rạch mặt bọn nó rồi lấy chanh xát lên, rắc thêm một ít muối ớt nữa cho nó sắc nét! Hihhi...

Hần rung mình, cảm thấy mặt mình hơi nhột nhột, không ngờ ngoài quây ra nó còn ác như vậy. Hồi hận cũng đã muộn màng rồi anh ơi....

Trong khi đó 5 người kia cũng vừa vào đến lớp riêng Vinlee vừa gặp Nari thì mỉm cười đầy tình cảm. Nụ cười rạng rỡ ngừng của cả hai nhanh chóng đập vào mắt nó. Thì ra là vậy, nó mỉm cười đầy ẩn ý. Vinlee gãi đầu đỏ mặt trông đáng yêu phết, còn Nari thì e dè giả vờ lật sách vở ra học bài. Nó hần giọng:

- E hèm! Đừng đóng phim Hàn Quốc ở đây được không vậy?

Nó làm hai người im bặt và trở về chỗ ngồi. Nó lắc đầu nhăn mặt:

- Cái gì mà sến rện vậy không biết!

Hôm đó bắt đầu buổi học, nhưng hình như không ai học cả. Bọn nó thì cứ lo liếc mắt đưa tình với mấy ông xã nhưng trừ Roy ra. Jee với Hani chơi game với nhau rất tình tứ còn nó với hần thì.....xếp hình.

- Anh! Anh! Nhanh lên đi!

- Anh đang cố hết sức đây nè!

- Nhanh đi! Nhanh lên mà! Nhanh đi!!!!!!

- Rồi rồi! Biết rồi!

- Sắp tới giờ rồi kia! Nhanh lên nhanh lên không thì nguy đấy! Sao không đưa vào đúng chỗ vậy hả? Canh cho chính xác vào!

- Từ từ đi! Anh đang cố đây nè! - mồ hôi hần rịn ra ướt cả trán.

Bạn nào nghĩ bậy tg quánh chết nha! Xếp hình trong điện thoại ấy! Nó và hần nhao nhao bát nháo cả lên. Cuối cùng hần thua vì hết thời gian! Nó tức quá nên cắn nhai:

- Tại anh cả đấy! Chơi gì mà dở quá! Người ta đã bảo là ngắm cho chính xác vào mà cứ xếp tào lao hong à! Ngu gì mà đã man khó đào tạo vậy hong biết!

Hắn cũng cãi lại:

- Em hay quá sao không chơi đi! Em dám chửi anh ngu hả? Anh cũng biết buồn đấy nhá!

Nó trừng mắt lên có lẽ đã tức giận, nó quát hẳn:

- Lúc này người ta nói thì không chịu tiếp thu để đến lúc người ta chửi ngu thì đâm ra tự ái! Anh là đồ đáng ghét!

- Nè! Em nói chuyện với bạn trai mình vậy đó hả? Anh bực rồi đó! Xin lỗi anh đi!

Cả hai bắt đầu to tiếng và làm ảnh hưởng đến lớp học. Nhưng nó và hắn thì làm gì để ý đến việc đó, chỉ biết cãi và cãi thôi, đến nỗi đứng lên chỉ vào nhau. Giáo viên bắt đầu bực bội:

- NÈ! HAI EM KIA! ĐÂY LÀ GIỜ HỌC ĐÂY NHÉ! GIỮ TRẬT TỰ ĐI!

Cả hai dùng đôi mắt đầy sát khí nhìn bà cô một phát làm bà im phăng phắc rồi lao vào chửi tiếp. Nó bắt đầu cáu tiết lên đập cái bàn bên cạnh:

- Anh muốn gì hả?????

Hắn cũng xua tất cả sách vở xuống đất, mắt hắn cũng đang rực lửa:

- Câu đó phải để anh hỏi chứ? Em ngang ngược vừa thôi! Không phải ai cũng chịu nổi tính ương ngạnh của em đâu!!!!

- Yaa! Anh nói em ương ngạnh hả? Em không nể mặt nữa đâu nha!!!

- Vậy em muốn làm gì anh? Anh không sợ đâu nhé!!!!

Nó và hắn lao vào đánh nhau làm cả lớp chạy tán loạn, giáo viên cũng xách dép mà biến mất tiêu. Vinlee lao vào ôm lấy hắn còn Nari thì lùi ra, bỗng nó hất tay làm cô ngã phịch xuống đất. Vinlee lo lắng chạy đến đỡ lấy cô mặc cho nó và hắn lao vào đánh nhau.

- Cô không sao chứ? - anh đỡ cô đứng dậy.

- À không!

Ken và Jee bắt đầu vào cuộc can ngăn, cả hai như thú dữ cứ hằm hằm vào mặt nhau. Tuy đã bị lùi ra nhưng nó vẫn cứ với đến đá hắn mặc dù không trúng cái nào. Thế là tính khí nóng nảy của cả hai đã được bộc phát dù chỉ mới quen được có một ngày! Nếu là mọi người thì mọi người nghĩ nên giải quyết sao đây? Tg bó tay rồi.....

16. Chương 16

*Cuối giờ học:

Nhờ mọi người can ngăn nên nó và hắn tạm dừng chiến tranh, thế nhưng hắn lại muốn nhường nhịn nó nên cuối giờ đã leo đèo đi theo nó làm hòa. Còn nó thì khỏi phải nói hung dữ tới mức dọa đánh người ta. Hắn cũng đâu chịu thua, quyết tâm năn nỉ nó.

- Bx à! Em đừng giận anh nữa!- hắn xụ mặt trông đáng yêu phết.

Nó nguýt mặt sang chỗ khác ==> Giận!!!!

- Em đừng có trẻ con như vậy được không? Anh biết lỗi rồi mà!

Không biết ==> Giận!!!!

- Anh hứa là sẽ không tái phạm nữa đâu!

Không cần biết ==> Giận!!!!

Hắn gãi đầu khổ sở, cả bọn chỉ biết đứng nhìn thôi chứ cũng chẳng biết giúp gì bây giờ. Bỗng cái đầu hắn sáng trưng bởi cái bóng đèn 1200W.

- Vậy anh tung đoạn ghi âm ấy lên mạng nhé! - cười gian.

Nó bỗng mỉm cười thân thiện ==> Hết giận!!!!

- Bx chấp nhận lời xin lỗi của ox! Hihi.... - nở nụ cười ngọt ngào.

Thế đấy! Giận hờn mà phải uy hiếp mới hết giận. Thế là cả đám lên đường thẳng tiến đến.....sở thú. Cái địa điểm mà được cho là nơi hẹn hò lý tưởng của hắn. Họ xuống xe mà trong lòng đầy hứng khởi vì từ lúc cha sanh mẹ đẻ đến giờ có biết sở thú là cái giống gì đâu. Toàn là đến trường quậy phá và đến khu mua sắm thôi. Nó lôi hắn đến đủ chỗ nói chung không bỏ sót chuồng nào trong sở thú. Vinlee và Nari thì vừa đi chậm rãi vừa nói chuyện, tình yêu của hai người này nhẹ nhàng quá nhỉ? Cũng chưa hẳn là tình yêu vì đã ai thổ lộ với ai đâu. Quay lại cuộc nói chuyện của họ nào.

- Tiểu Nghi hôm qua sang nhà tôi chơi, nó không ngừng nhắc đến anh đấy! - cô cười nhẹ.

- Thế hả? Khi nào có dịp tôi sẽ đến đấy! Mà cô có gặp Rich không?

- Có! Con bé có mang cả Rich nữa! Cả hai phá phách làm tôi dọn dẹp mệt lắm luôn nhưng mà tội nó rất dễ thương!

- Cô có vẻ yêu trẻ con nhỉ???

Cô gật đầu. Anh lại đổ mặt vì cô quá dễ thương. Công nhận con người lạnh lùng như cô lại yêu thích trẻ con và động vật như vậy. Anh đã hiểu thêm phần nào về cô.

Hani và Jee thì ngồi nghỉ ở một cái ghế đá, trông Jee cứ như là một ông chồng trẻ vậy. Một tay thì cầm dù, một tay thì cầm quạt. Hani thì đang soi gương để trang điểm lại.

- Ck à! Che xích qua đây nè! Vk nắng! - cô nũng nịu.

- Ờ ờ ck biết rồi! - Jee cười, thế là hi sinh luôn phần của mình để che cả cây dù cho cô.

- Vk khát nước quá!

Anh lập tức móc chai nước suối vừa mua trong cặp ra đưa cho cô, nhìn cô uống mà anh cảm thấy rất mát dạ.

Trong khi người ta có cặp có đôi thì Roy và Ken lại gây nhau chỉ vì hai chú panda baby trong chuồng. Roy chỉ vào chú bên trái:

- Nhóc này mới là đực này! Không biết thì đừng có nói!

- Ai bảo? Con đó là cái đấy! Kể cả con bên phải luôn! - Ken cũng cãi.

- Anh dựa vào đâu để nói vậy chứ? Có dám cá cược không?

- Rồi cô muốn cá bao nhiêu? Hai triệu đô đủ không? - Ken bảo.

- Anh điên à? Tôi đi đua xe kiếm sống đấy! Không có giàu như anh đâu! Cá cái gì khác đi đừng cá tiền!

- Được! Vậy nếu cô thua thì cô hôn tôi! Còn nếu tôi thua thì tôi hôn cô! - anh cười gian.

- Ok chơi luôn. - Roy hùng hổ đồng ý (chị này thấy vậy cũng ngu quá ta!!!).

Cả bọn bật cười nhưng không để cho Roy biết, Ken gọi anh quản lý sở thú đến và hỏi:

- Hai con gấu trúc sơ sinh trong chuồng là giống đực hay cái vậy anh?

- À con bên phải là giống cái cả còn con bên trái là giống đực đấy ạ! Vừa được chuyển từ Trung Quốc sang đây vào tuần trước!

- Cám ơn anh! Anh có thể đi làm việc!

Roy cười đắc thắng nhìn Ken nhưng trông anh sao lại bình tĩnh thế nhỉ? Cô gái đầu phân tích tâm lý của anh. Cả bọn lại cười khúc khích. Ken bảo:

- Tôi trả nợ cho cô nè!

Anh bước đến đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ trông khi cô vẫn đứng hình không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Khoảnh khắc hai môi chạm nhau dù chỉ rất ngắn nhưng lại làm cho Roy chao đảo. Mặt cô đỏ ửng, nóng ran nhưng cô không phản ứng gì. Ken héch mặt:

- Nụ hôn đầu tiên của tôi đáng giá hơn hai triệu đô đấy nhé! Cô là người vinh dự lắm đấy!

Cô bắt đầu sực tỉnh lại quát vào mặt anh:

- Nè! Là tôi thắng mà! Sao anh lại hôn tôi?

- Lúc này Ken giao kèo trước rõ ràng mà! - Jee bảo.

- Gì? - Roy chưng hửng.

- Thì nếu Roy thua thì Roy hôn Ken còn nếu Ken thua thì Ken hôn Roy! - nó bảo.

- HẢ????? - Roy mở mắt to hết cỡ.

Cô bị gạt trắng trợn vậy sao? Sao tự nhiên ngu đột xuất vậy trời? Cô vò đầu bứt tai khổ sở....Tiêu nụ hôn đầu rồi còn đâu. Cả bọn nhìn Roy cười sặc sụa, Ken bước tới bên cạnh cười châm chọc:

- Thôi lỡ rồi! Tui chịu trách nhiệm cho nha! Kể cả lần trước ngủ chung nữa! Tui không để cô thiệt thòi đâu! Hahaa....

Roy ngược lên nhìn Ken:

- Anh nói lại lần nữa coi!

- Tui nói là tôi sẽ chịu trách nhiệm hết! Nụ hôn này cũng như lần trước ngủ chung! Ok?

- Được! Vậy thì quá được! - Roy cười gian.

- Tôi đùa thôi! - Ken đứng lên.

- Ồ thì đùa! - Roy móc cái điện thoại trong túi ra.

“Tui nói là tôi sẽ chịu trách nhiệm hết! Nụ hôn này cũng như lần trước ngủ chung! Ok”

Ken tối sầm mặt mày, gấp phải cao thủ rồi! Cả bọn lại một phen cười ôm bụng. Đến lượt Ken vò đầu bứt tai. Cho chừa cái tật gian lận nha cưng!

Kết thúc chuyến đi hôm đó, ai cũng quay về với một cảm xúc rất riêng. Vinlee thì rất vui, Jee thì cũng tạm tạm, hẳn thì ôi trời bạn gái đại nhân khó chiều chuộng quá còn Ken thì đang tìm một cách tự tử sao cho êm ái nhất. Mấy cô nàng thì hí ha hí hửng vì trong các trò quậy phá cũng như tình yêu, họ đều là người giành chiến thắng. Cả bọn ai về nhà nấy còn Vinlee thì đưa Nari về nhà. Anh đưa cô đến trước cổng nhà.

- Cô vào nhà đi nhé!

- O...anh.... có...có muốn ăn gì không? - cô đáp ứng.

- Ừm cũng hơi đói!

- Vậy...vào nhà đi! - cô run run mở cửa.

Tiểu Nghi cùng Rich từ đâu chạy tới, cả hai lằng xằng trông rất đáng yêu. Cô bé reo lên khi hai người định bước vào nhà:

- A bắt quả tang anh chị định cho em ra rìa nhá!

Anh ngạc nhiên quay lại, con bé Tiểu Nghi đã vọt vào nhà từ lúc nào. Rich thì quẩn lầy chân Nari, cô nhắc bóng nó lên rồi đóng cửa lại.

Anh nhẹ nhàng ngồi xuống ghế sofa rồi nhìn xung quanh. Bên trong nhà của Nari rất gọn gàng, ngăn nắp. Trong nhà bày trí rất đơn giản tạo nên bầu không khí rất nhẹ nhàng. Ngoài phòng khách thì nhà cô còn rất nhiều phòng khác. Trên cái bàn cạnh cửa sổ là bộ dụng cụ dành cho DJ kèm theo vào quyển sách cùng lĩnh vực. Bên cạnh là một cái tủ sách khổng lồ nhưng toàn là sách nói về thảo dược và kỹ thuật chăm sóc. Chẳng lẽ một mình cô có thể đọc hết cả đống sách đó sao? Trên tường còn có một tấm bảng to lớn được lồng kính và đóng khung rất kỹ lưỡng. Là tên của cô Hồ Nhã Lâm với dòng chữ đính kèm giáo sư ưu tú chuyên về nghiên cứu thảo dược của một trường đại học danh tiếng. Anh nhìn mà không khỏi ngạc nhiên, sao cô lại có thể giỏi như vậy được chứ? Giáo sư mà lại đi làm DJ sao? Đầu anh hiện ra một dấu chấm hỏi to đùng và nó cứ lẩn quẩn mãi. Bên cạnh tấm văn bằng là hình cô chụp với một giáo sư nổi tiếng người Mỹ khi tốt nghiệp. Không thể tin nổi nhưng đó vẫn là sự thật. Anh nhìn thấy có rất nhiều hình nhưng không có tấm nào có mặt ba mẹ cô. Tiểu Nghi và Rich thì chạy lon ton vào bếp mở tủ lạnh lấy trái cây và nước ngọt ra ăn. Nari thì bắt tay vào việc nấu nướng. Trông cô có vẻ rất thành thạo. Anh nhìn sang cô không chớp mắt. Nhưng rồi anh nhanh chóng quên mất chuyện anh đang nghĩ vì bóng dáng người con gái trước mặt đã cướp hồn anh đi mất rồi. Cô không hề biết hình ảnh của cô lúc bấy giờ đẹp như thế nào đâu. Nó đẹp đến nỗi Vinlee lại phải ngẩn người. Cô là một cô gái rất tuyệt vời. Tiếng nói cười ríu rít của Tiểu Nghi làm anh nghĩ đến một ngôi nhà và những đứa trẻ. Nếu được vậy thì tốt quá. Nhìn vàng trán cô lấm lấm mồ hôi, anh lại cảm thấy rất hạnh phúc và có lẽ anh đã xác định được một nửa của đời mình.

- Áaaaa.....

Anh tức tốc chạy vào bếp, cô đang ôm tay nhăn nhó. Anh tắt bếp rồi dắt tay cô ra phòng khách. Hỏi cô nơi để hộp dụng cụ y tế, anh chạy đi lấy rồi quay về chỗ cô đang ngồi. Tay cô bị bỏng một vết không quá nhỏ nhưng cũng không quá lớn, nó đỏ tấy lên. Anh nhẹ nhàng bôi thuốc lên cho cô, cô đau nhưng không dám kêu ca gì cả.

- Sao lại dễ bị như vậy! Phải cẩn thận chứ! - anh vừa bôi thuốc vừa nói.

- À ở tại tôi để lửa hơi lớn ấy mà! - cô cười nhẹ.

- Để tôi giúp cô một tay luôn nhé!

Cô gạt đầu rồi cả hai cùng vào bếp dọn thức ăn. Tiểu Nghi nhanh nhẹn phóng lên bàn ngồi trước, Nari mỉm cười rồi gấp thức ăn vào chén cho cô nhóc. Cô cũng gấp thức ăn cho anh, trông họ chẳng khác nào một gia đình. Anh cất tiếng hỏi:

- A....ừ....bằng giáo sư đó

Cô cười buồn:

- Đúng vậy! Nó là của tôi!

- Sao....sao cô có thể....

- Lúc nhỏ tôi rất nghe lời ba mẹ nên họ muốn gì tôi cũng phải làm! Với mong ước muốn tôi trở thành một nhà nghiên cứu nên họ đã gửi tôi đi học từ khi còn rất nhỏ. Có lẽ tôi có năng khiếu trong lĩnh vực này nên tôi cảm thấy nó rất dễ dàng và tôi cố gắng theo đuổi để làm vui lòng họ. Nhưng tôi không ngờ họ lại ngăn cản niềm đam mê của tôi, tôi rời khỏi gia đình và sống tự túc nhưng tôi vẫn học về lĩnh vực đó cho đến cùng vì nếu dừng lại giữa chừng thì rất uổng. Sau khoảng thời gian 10 năm học tập miệt mài ấy tôi đã tốt nghiệp cách đây ba tháng! - cô chậm rãi kể lại.

- Tôi hiểu rồi!

- Tôi làm cho họ vui nhưng họ lại không cho tôi làm những gì tôi thích! Đến bây giờ tôi vẫn không hối hận vì ra sống riêng! - ánh mắt cô lắng xuống nhưng lại trở nên rất buồn bã.

- Tôi nhất định ủng hộ cô mà! Cô không cần phải lo đâu!

Ánh mắt anh đầy vẻ hy vọng làm cô mỉm cười. Anh lại biết thêm một góc nhỏ trong việc học hành của cô. Cô đã thắng thắn kể cho anh nghe. Có lẽ hôm đó là một ngày hạnh phúc với Vinlee....

*Tại phòng họp Hắc Long Bang:

- Có lẽ Triệu Hùng đã ra tay! Hơn 7 công ty đã tuyên bố phá sản rồi. - Chủ tịch Dragon Lee nói.

- Tôi nghĩ chúng ta nên lên kế hoạch đi là vừa. - Dương Chí Phong ba của Ken.

Đây là phiên họp chỉ dành cho 5 gia đình cũng như năm tập đoàn lớn mạnh nhất nhì trong nền kinh tế thế giới. Họ là những người bạn thân thiết và luôn hỗ trợ nhau trong công việc.

Tập đoàn Hắc Long gia đình của nó và Vinlee.

Tập đoàn CC gia đình của Jee

Tập đoàn đá quý Phi Hồ gia đình Hani

Tập đoàn mỹ phẩm Trương thị gia đình của Ken

Tập đoàn sản xuất xe đẳng cấp gia đình của Roy.

Triệu Hùng đang nhắm vào những tập đoàn lớn mạnh này, ông ta đang muốn xóa sổ những ai muốn cản bước của ông ta. Tuy nhiên, năm tập đoàn này không phải là những bọn tép riu mà để ông ta lộng hành. Sau họ còn có một thế giới ngầm rất lớn mạnh.

- Hay là nhờ đến các con của chúng ta đi! Tụi nó đều được huấn luyện rất kĩ càng mà! - Mẹ của Jee bảo.

- Tôi cũng nghĩ vậy! Tôi tin chúng nó sẽ làm được! - mẹ của nó gật đầu.

Mọi người nhìn nhau rồi tán thành. Thế là ông Dragon Lee phải triệu tập tụi nó sang Mĩ gấp. Tụi nó nhận được tin thì lập tức thu dọn đồ để lên máy bay. Chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra thôi mà. Nari muốn được đi theo Vinlee còn hấn thì thôi khỏi nói, có chết cũng phải lết theo nó mặc cho nó xua đuổi. Tám người không biết mình sẽ đương đầu với những gì nhưng lòng họ chỉ biết cố gắng để giữ vững công sức của ba và mẹ họ đã gây dựng. Rồi những chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo??????

17. Chương 17

Sau hơn 10 tiếng ngồi máy bay, 8 người xuống sân bay và được người của ba nó đón về phòng họp Hắc Long Bang. 10 ông bố bà mẹ đã chờ sẵn. Nó giới thiệu Nari và cho ba mẹ của nó. Cả hai đều rất vui lòng. Hấn thì không còn lạ gì vì họ đã biết hấn lâu rồi. Ngay từ khi hấn chơi chung với Vinlee. Mọi chuyện coi như đã ổn, buổi họp bắt đầu.

- Ba à! Mọi chuyện đã đến mức nào rồi vậy ba? - nó hỏi.

Ông Dragon Lee nghiêm mặt, ông nói đều đều:

- Triệu Hùng đang ngấm vào công ty của chúng ta! Ba mẹ đã quá tuổi để tham gia vào chiến dịch này nên cần sự giúp đỡ của các con.

- Kế hoạch cụ thể đi! Con sợ thời gian có hạn! - Ken nói đầy vẻ sốt ruột.

Ông Dragon Lee bắt đầu đi vào vấn đề chính:

- Việc cần làm đầu tiên là số vũ khí ba đã nhờ một người bạn đặc chế ở Thái Lan. Các con phải tự đến đó nhận lấy và học cách sử dụng vì đó là những món vũ khí không bình thường. Đây là bản đồ nơi các con cần đến. Ba sẽ cử theo những vệ sĩ chuyên nghiệp nhất để giúp sức cho các con. - ông đẩy tám bản đồ ra giữa bàn.

Vinlee cầm lấy xem xét, mặt anh biến sắc:

- Đây là bản đồ Tam Giác Vàng mà?

- Sao con nghe có vẻ nghiêm trọng vậy ba? - Jee hỏi.

- Ba đã nhận được nguồn tin ông ta đã liên kết với rất nhiều bang hội thậm chí họ còn cho đào tạo sát thủ và chế tạo vũ khí. Đây có thể là cuộc chiến sống còn của Hắc Long Bang, chúng ta đang rất yếu thế! Nếu các con không cố gắng rèn luyện thì có lẽ không ai đang đứng ở đây có thể sống sót.

Không khí phòng họp chùng xuống, mọi người đều đang rất hoang mang. Ông Dragon Lee lại lên tiếng:

- Ai không muốn dẫn thân vào chỗ chết thì có thể đứng lên và ra khỏi đây!

Không một lời nào được thốt lên, những bà mẹ cũng đang rất lo lắng nhưng trong tình thế này thì không còn cách nào khác. Hani đứng lên làm mọi người trở mắt ra nhìn. Cô nhìn vào mọi người:

- Con là người đầu tiên đồng ý tham gia! Con sẽ bảo vệ cơ nghiệp này đến cùng.

- Cả tụi con nữa!!!! - tất cả đứng lên.

Mẹ Vinlee bước đến bên cạnh Nari, bà đặt tay lên vai cô hỏi han:

- Con không được đào tạo như tụi nó. liệu con có chịu đựng nổi sự huấn luyện khắc nghiệt ở Tam Giác Vàng không?

Nari thở hắt ra, mọi ánh nhìn đang hướng về phía cô. Cô cũng không ngờ gia đình Vinlee là Hắc đạo thậm chí còn đứng đầu thế giới. Cô nói một cách rất nhẹ nhàng:

- Con không có võ, con cũng không mạnh mẽ được như các bạn nhưng con am hiểu về y thuật, con nghĩ nó sẽ giúp được ít nhiều. Xin mọi người tin con!

Các vị phụ huynh mỉm cười hài lòng và ngay hôm đó, tất cả chuẩn bị lên máy bay riêng để đến “vùng đất tử thần”.

Sau một thời gian dài ngồi từ Đài Loan sang Mĩ và từ Mĩ sang Thái Lan. Cả bọn ê hết cả mông nhưng không dám hé nửa lời. Tất cả vệ sĩ mà ông Dragon cử đi theo bọn nó là ba người đàn ông và hai người phụ nữ. Họ đón bọn nó khi tất cả vừa xuống máy bay. Trông họ rất là rắn chắc và khỏe mạnh. Người nào cũng cao to và nghiêm túc.

Tất cả đều sở hữu nước da màu đồng và ánh mắt đầy sát khí, trông họ có vẻ bụi bặm như dân sống trong quân đội. Bên hông họ có vắt súng nhưng tụi nó thì không. Năm người đều mặc áo jacket, quần bộ đội và đi boot bộ đội giống như bọn nó. Đây là bộ trang phục thích hợp để tụi nó có thể thích nghi với đời sống trong rừng núi như thế này. Đường rừng núi có nghĩa là con đường không được hình thành, mà chỉ là một lối đi trong rừng rậm. Thông qua cành cây bị chặt đứt và cây cỏ dẫm thành bùn đất bên dưới, có thể thấy lối này thường xuyên có người đi lại.

Hani lôi đồng hồ phẩm trong balo ra để tìm kem chống nắng, người phụ nữ trong nhóm vệ sĩ có tên là Liz nhắc nhở:

- Nên quăng bỏ những thứ đó đi nếu cô không muốn chết dưới nọc độc của những loài côn trùng trong khu rừng này!

Hani xanh mặt mày, cô run tay cất vào và họ lại đi tiếp. Đám vệ sĩ nam đi đường rừng núi như đi đất bằng, hình như ba người đó tên là Lio, Eric và Kevin thì phải. Người phụ nữ còn lại tên là Kelly - cô ta sở hữu nước da ngăm nhưng vóc dáng rất quyến rũ.

Họ băng qua những ngôi rừng rậm tưởng chừng như không có lối ra. Nó vừa đi vừa hỏi hần:

- Anh đã suy nghĩ kĩ chưa đấy?

- Phải chịu vất vả mới mong có vợ đẹp! - hần cười đầy ẩn ý.

Họ đi theo từng cặp, ai cũng mang trên người một chiếc balo to tướng để chứa những thứ cần thiết. Nari đi bên cạnh Vinlee, cô vừa đi vừa thu thập dược thảo trên đường theo kiến thức của cô. Xem ra đây là một chuyến đi gian nan nhỉ?

Trời nhá nhem tối, khu rừng trở nên thật bí ẩn và khiến người ta phải sởn tóc gáy. Nari có vẻ hơi sợ nên cứ bầu chặt tay Vinlee mà đi. Năm người vệ sĩ ngồi xuống một tảng đá lớn bên cạnh con suối và ra hiệu nghỉ chân. Kelly - người phụ nữ có ánh mắt thần bí nhí nhảnh:

- Thử thách đầu tiên đã đến!

Tại nó chưa kịp hưởng thụ giây phút nghỉ ngơi thì trong bụi rậm đã xuất hiện hàng loạt những tiếng động lạ và theo sau đó là những tên lạ mặt không gõ nguồn gốc. Tám người bị bao vây. Riêng năm người họ vẫn ngồi đấy rất thanh thoi. Eric cất giọng trầm trầm:

- Đây chỉ là những thử thách nhỏ mà Lâm Gia dành cho các cô cậu thôi!

- Là sao? Năm người nói gì vậy? - Roy cáu tiết.

Kelly lại cười đầy ẩn ý:

- Đánh hoặc bị đánh! Giết....hoặc bị giết!

Thế là cả đám sát thủ xông lên, họ dùng những thế võ rất kì lạ nhưng điều đó không hề gây khó khăn cho bọn nó. Tất cả bình tĩnh chống trả rất kịch liệt. Nari hoảng sợ nép phía sau được Vinlee bảo vệ. Có lẽ những người này là người của Tam Giác Vàng được cử đến để thử sức tại nó. Từng tên ngã xuống sau những cú đánh chí mạng, xác chết nằm vương vãi khắp nơi. Tám con người vẫn đứng vững. Nó trừng con mắt nhìn năm vệ sĩ:

- Ý gì?

- Quả không hổ danh là con gái của Bang Chủ Hắc Long Bang! - Liz cười với bốn tên còn lại.

- Đây là những thử thách để xác định năng lực của từng người! Ai còn sống cho đến khi tới nơi thì xứng đáng nhận được vũ khí do Lâm Gia tự tay đặc chế! - Kevin rút thuốc nói chậm rãi.

- Mọi người dừng liệu nghỉ ngơi thôi! - Kelly vươn vai.

Thế là tám người nhưng phải dừng 3 cái liệu. Dừng cho 5 tên kia nữa. Trông khi người ta khó nhọc dừng liệu thì 5 tên đáng ghét đó lại ngồi chém gió mà không thèm giúp gì cả. Hắc ám ra cáu tiết:

- Mẹ kiếp! Cái lũ khốn!

- Nhỏ mồm thôi! Bọn chúng là người duy nhất nắm rõ địa hình ở đây! Ta còn có thể sử dụng được chúng dài dài đấy! - Vinlee nhắc nhở.

Chính trong những giờ phút như thế này Vinlee mới bộc lộ sự bình tĩnh và tính thông minh anh vốn có. Sau khi năm người kia vào ngủ, tám người tại nó ngồi bên đống lửa và bắt đầu cuộc họp riêng:

- Không biết năm người đó có phải là vệ sĩ của chúng ta không nữa? Trông chúng giống quân địch hơn! - Roy có vẻ hơi bức dọc.

- Anh nghĩ trong tình thế này chúng chỉ là người dẫn đường thôi! Có lẽ người tên Lâm Gia đã phái chúng đến đây! Ba của chúng ta cũng biết chuyện này nhưng nói là vệ sĩ để chúng ta yên tâm đấy! - Vinlee giải thích.

- Có lẽ chúng ta đã bước vào khu vực Tam Giác Vàng rồi! Lúc này những người tấn công chúng ta, dựa vào trang phục thì anh nghĩ họ là người dân bản địa. - Ken nói.

- Em không tin ba mình lại đẩy chúng ta vào chỗ chết đâu! Phía sau chắc chắn có một sự thật nào đó! Bao lâu thì mình tới nơi? - nó hỏi.

Vinlee móc tấm bản đồ ba đưa cho rồi xem xét, mọi người đều chăm chú vào ngón tay của anh đang di chuyển trên bản đồ:

- Chúng ta đang ở đây! Dựa vào sinh vật cây cối nên anh biết điều đó! Đích đến là ở đây, khoảng 2 ngày đường nữa thì ta tới nơi!

- Hai ngày nữa sao? Sao lâu vậy? - Hani nhăn nhó.

- Lâu cũng phải chịu thôi! Đường dài thì mới có thêm nhiều đợt thử thách chứ? - Vinlee cười.

- Thử thách như lúc này ầy hả? Em chịu!!!! - nó bĩu môi.

Suốt buổi Nari không nói gì, cô chỉ im lặng ngồi nghe mọi người nói chuyện thôi. Sau khi về lều, một bên của nữ và một bên của nam, tất cả đã chìm vào giấc ngủ sau một ngày mệt mỏi.

*Ở một nơi khác:

Một người đàn ông đang xem tin nhắn của một ai đó thông qua máy nhắn tin tối tân nhất không bị nhiễu sóng dù đang ở đâu. Ông cười nụ cười ranh ma:

- Hahaha.....còn hai ngày nữa bọn chúng đến nơi sao? Người làm việc giỏi lắm! Ta sẽ khiến từng đứa phải biết thế nào là muốn sống không được muốn sống không xong.

Tên trợ lý thân cận đứng gần đó cũng góp ý kiến:

- Bọn chúng chỉ là đám con nít miệng còn hôi sữa! Ta cứ từ từ không phải vội. Tám người tụi nó sao địch lại nổi hàng ngàn người của chúng ta chứ?

Ông ta đưa ly rượu lên miệng nhắm nháp, lại cười:

- Người nói đúng!!! Hahahaha.....

Bỗng nụ cười trên môi ông ta vụt tắt, ông ta hỏi tên trợ lý:

- Chuyện của con Kelly sao rồi?

- Hiện tại đã có người nghi ngờ nó là nội gián của chúng ta và đang điều tra nó thưa chủ tịch!

Ông ta đập bàn, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng:

- Khử nó đi để tránh nó làm vỡ chuyện! Lập tức nhắn tin cho người đó!

- Vâng thưa chủ tịch!

*Sáng hôm sau:

Một buổi sáng trời đầy sương, tá lán còn đọng nước. Mọi người đang yên giấc thì bị tiếng quát tháo của Eric làm tỉnh giấc:

- KELLY ĐÂU? HÔM QUA NĂM NGƯỜI CHÚNG TA Ở CÙNG MỘT LỀU CƠ MÀ!

Cả bọn ra khỏi lều thì thấy bốn người còn lại đang dáo dác tìm kiếm, nó hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Kelly tự ý rời khỏi đội hình nên chúng tôi đang tìm cô ấy! - Eric hằn học.

Hắn bước đến trừng trừng con mắt:

- Người ta hỏi nhỏ nhẹ mà làm gì thấy ghê vậy? Chẳng có chút gì gọi là lịch sự cả.

- Xin lỗi. - cộc lốc.

- Để chúng tôi vsen xong rồi chúng tôi tìm phụ cho! - nó nói rồi cùng mọi người đến bên suối rửa mặt.

Sau khi đã hoàn tất, nó cùng mọi người chia nhau ra đi tìm cái cô Kelly gì đó. Mọi người vừa đi vừa gọi tên cô ta vang vọng cả núi rừng. Nari đi cùng với Vinlee, mọi người chia thành từng cặp đi cạnh nhau và không được tản ra quá xa. Bỗng Nari reo lên:

- Kelly kia! - cô và mọi người lập tức chạy đến nơi đó.

Kelly nằm bất động, trên ngực có những vết thương rất sâu và máu đã đông lại. Nari ngồi xuống xem xét:

- Xét theo vết thương cho thấy có lẽ là bị móng vuốt của một con thú rất lớn làm tổn thương.

- Không thể nào! Kelly rất giỏi võ và rành địa hình ở đây mà! - Liz nói.

- Có xác định được thời gian tử vong không? - Vinlee hỏi.

- Dựa theo độ đông cứng của xác chết có lẽ là đã chết hơn 9 đến 10 tiếng rồi! - Nari bảo.

- Có nghĩa là từ 8h - 9h tối đêm qua! Đó là khoảng thời gian chúng ta ngồi cùng nhau mà! Đâu có ai nghe thấy tiếng động gì. - hấn nói.

- Mọi người xem có dấu chân to lắm này! - Ken reo lên ở nơi cách tử thi khoảng 10m.

Mọi người bước đến đó, những dấu chân rất to hằn trên đất và cây cỏ đều bị dẫm bẹp. Trên đó còn đọng lại vết máu. Kevin chau mày:

- Trong rừng này có mãnh thú thật sao?

Vinlee mỉm cười, nụ cười của một người sáng suốt:

- Mãnh thú giết người ư? Tôi không tin đâu!

- Vậy cậu giải thích sau về cái chết của Kelly? - Eric quát.

- Sự thật thì chỉ có một và tôi nhất định sẽ tìm ra. - Vinlee nhướn miệng.

Mặt tui nó đều trở nên rất hình sự còn năm người kia thì trở nên hoang mang. Sự thật về cái chết của Kelly là gì????

18. Chương 18

Vinlee bắt đầu khám xét balo của bốn người họ nhưng chẳng thấy có gì khả nghi. Anh và mọi người cũng đã tìm xung quanh nhưng chẳng thấy bộ móng vuốt giết người ở đâu. Vụ án tạm thời khép lại, mọi người thu dọn đồ đạc và tiếp tục lên đường.

Vinlee vừa đi vừa nghĩ ngợi: " Vết thương đó nếu là người thường cũng có thể tạo ra được, dấu chân đó cũng vậy. Nếu mãnh thú xuất hiện thì tất cả mọi người đều đã bị giết vào đêm hôm qua vì nơi phát hiện ra xác của Kelly khá gần với nơi dựng lều. Chỉ có bốn người không có chứng cứ vắng mặt ở hiện trường thôi. Đó là Lio, Eric, Kevin và Liz. Nhưng nếu họ đều ngủ thì ai cũng có thể là hung thủ vì chẳng ai biết trong khi ngủ thì những người còn lại đang làm gì. Nếu vậy thì hung thủ là ai và hung khí ở đâu mới được chứ?"

Anh nhúu mày vì đầu óc anh đang rối tung lên. Nari đưa cho anh chai nước:

- Anh uống đi và thả lỏng đầu óc, như thế sẽ thoải mái hơn đó!

Anh vui vẻ nhận lấy và cười với cô. Nó và hấn vừa đi vừa thì thầm:

- Cái mặt của lão Eric đáng ghét chết đi được! Nhìn là muốn kiếm cái gì phang vào cho hả tức rồi!

- Anh cũng thấy vậy! - hấn gật gù.

Bốn người đó đi trước dẫn đường còn tui nó thì theo từng cặp lẻo đẻo phía sau. Bỗng bốn người đó dừng bước, trước mặt là một cái cây bị đổ nằm ngang mặt đường. Kevin quay lại bảo:

- Có một cái cây chắn ngang đường rồi!

Tui nó đứng nhìn chứ chả thèm quan tâm, bỗng nó cười thích thú rồi hỏi Hani:

- Cậu có đem theo mật ong không? Bình thường cậu hay mang theo để làm mật nạ dưỡng da đấy!

- À có này!

Hani móc trong balo ra một lọ mật ong đưa cho nó. Nó hí hoáy cái gì đó rồi bước đến bên cạnh Eric, nó lấy chai nước đập vào vai anh:

- Nè! Sao đứng nhìn hoài vậy? Có ngon thì nhấc cái cây qua một bên đi!

Eric hừ lạnh một tiếng rồi bước đến bên cái cây, nó cười tủm tỉm trở về chỗ mọi người đang đứng. Vinlee chau mày nhìn nó:

- Em bày trò gì nữa hả nhóc?

- Hìhìh không có gì? Một lát mọi người chỉ cần che mặt lại là được.

Nó vừa dứt lời thì đã nghe tiếng Eric la thất thanh:

- Hơ....TỔ ONG! ÁAAAAAAAA.....

Cả đám người ấy chạy tán loạn còn tụi nó thì dùng balo hoặc cái gì đó che mặt lại. Bọn ong cứ nhằm Eric mà chích, chích không chừa một chỗ nào. Sau khi bọn ong bay đi, nó bùm miệng cười nhưng lại giả vờ đến bên Eric để hỏi han:

- Anh có sao không vậy?

Eric ngược mặt lên làm cả bọn muốn té ngã, mặt và tay chân anh ta sưng vù kèm theo những đốm đỏ. Ba tên kia chạy lại đỡ lấy anh và dìu anh ngồi xuống một bóng cây, Nari bước đến cất giọng nhẹ nhàng:

- Tôi có hái được một ít thảo dược có thể trị được vết ong đốt! Hay để tôi giúp anh!

Eric nhìn Nari đầy cảnh giác, nó châm chọc:

- Đau thấy bà bày đặt giả bộ! Một lát nó chạy nọc tùm lum thì đừng có trách nhá!

Eric nhìn nó có nửa con mắt, anh gật đầu với Nari và cô bắt đầu nghiền thuốc xoa lên giúp anh. Nó quay lại chỗ của mọi người, Vinlee vỗ vai nó:

- Có phải từ đầu em đã nhìn thấy có tổ ong trên thân cây không?

Nó cười gượng, mặt nó méo xệch:

- Ha....hả? Hai....hai nói gì vậy?

- Trên chai nước em dùng để đập vào vai Eric có dính mật ong, vì thế mà lũ ong bị thu hút cứ nhằm Eric mà đánh tới tấp có đúng không?

- Hihi....Hai thông minh ghê!

Vinlee lắc đầu vì con nhỏ siêu quậy, hấn quàng vai nó:

- Em chơi hơi bị ác đó nhé!

- Phải như vậy mới bỏ ghét! - nó hất mặt về phía Eric.

- Haha....Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ! - hấn cười.

Nari dùng kim để loại bỏ kim độc trên mặt và tay chân của Eric. Sau đó cô dùng số nước thuốc cô vừa nghiền ra để xoa lên vết thương. Eric lạnh giọng:

- Cám ơn cô!

- À không có gì! Số thuốc đó anh cứ rảnh là bôi lên nhé!

Cô gật đầu chào anh rồi bỏ đi lại chỗ tụi nó đang ngồi. Cô ngồi xuống bên cạnh Vinlee, anh đưa tay gạt những giọt mồ hôi trên trán của cô:

- Có mệt không? Uống nước nhé!

Cô cười với anh:

- Không mệt lắm đâu! Cám ơn anh!

Nó nhìn thấy nên giả bộ nhại lại, nó đưa tay giả vờ gạt lên mặt Hani:

- Có mệt lắm không Hani yêu dấu? “Anh” lấy nước cho em uống nhé!

Hani cũng hợp tác rất nhiệt tình:

- Không mệt lắm đâu! Cám ơn “anh” Halee!

Nó làm hai người mắc cỡ đỏ cả mặt còn cả bọn thì cười ngả nghiêng. Họ lại tiếp tục lên đường. Con đường nhỏ hẹp nơi giữa rừng cứ hiện ra mãi tưởng chừng dài vô tận và không bao giờ giờ có điểm dừng. Trời đã quá trưa, họ dừng chân bên con suối nhỏ để nướng cá. Ken và Jee lo phần bắt cá, Liz và Eric cùng NaVin đi tìm củi, số còn lại thì nhóm lửa.

Công việc này đối với những cô cậu công tử như tụi nó thì khá khó khăn. Cũng may có Kevin và Lio hướng dẫn nên cuối cùng lửa cũng đã được nhóm lên. Về phần Vinlee và Nari tách nhau ra để nhặt củi, đang loay hoay thì anh nghe tiếng Nari hét lên thất thanh:

- VINLEE! CỨU TÔI! LÀM ƠN!

Phía xa, cô đang chạy về phía anh và Eric đang đuổi theo cô, mặt hấn ta đằng đằng sát khí. Vinlee quăng bỏ đồng củi trên tay chạy đến, Eric đá phăng đồng cây nằm bên đường muốn lấy mạng cô, cô bất ngờ té xuống và đồng cây ấy bay về phía Vinlee. Anh nhanh chóng né được và đá một cái về phía Eric. Hấn ta dùng tay đỡ lấy và khúc cây gãy ra làm đôi. Hấn tiếp tục hầm hầm nắm đấm bước đến chỗ Nari đang nằm. Bỗng mặt hấn ta nổi gân máu, ngã phịch xuống đất. Eric quần quai có vẻ đau đớn lắm! Hấn thổ huyết rồi bất động.

Vinlee hét hốt hoảng nhìn Eric nằm đó, nhưng anh nhanh chóng tỉnh ra và chạy đến đỡ lấy Nari.

- Cô sao rồi?

- Tôi....tôi....

Cô nói đứt quãng rồi cũng lịm đi. Vinlee bế cô lên rồi chạy về chỗ mọi người. Anh giao cô cho nó, Hani và Roy chăm sóc rồi cùng mọi người còn lại chạy đến chỗ của Eric. Eric tắt thở nhưng mắt vẫn mở trừng trừng, mặt hấn ta đầy gân máu. Liz sợ sệt bảo:

- Anh....anh ấy bị sao vậy?

Vinlee xem xét qua thi thể Eric và bảo:

- Có lẽ anh ta bị trúng độc!

- Trúng độc??? - mọi người đồng thanh.

Vinlee gật đầu, hấn hỏi:

- Sao mày lại kết luận như vậy?

Vinlee chỉ vào thi thể và nói:

- Nhìn đi! Mắt anh ta mở to, mặt đầy gân máu. Trước khi chết anh ấy còn co gập và thổ huyết nữa.

- Sao lại có thể như vậy được chứ? - Lio bảo.

Mọi người lại tiếp tục hoang mang, ai đã hạ độc Eric? Vinlee bảo mọi người mang xác Eric về nơi cạnh bờ suối. Khi Ken và Jee nhấc xác Eric lên, Vinlee phát hiện ra một điều rất lạ. Trên cổ của Eric có hai cái lỗ nhỏ nằm cạnh nhau như có kim châm hay đại loại những thứ nhỏ như vậy đâm vào. Chuyện này thực sự là sao???

Sau khi Nari tỉnh lại đã thấy mình đang nằm trên đùi của nó. Cô ngồi bật dậy, giọng cô hoang mang:

- Vinlee đâu? Anh ấy đâu?

Nó gập mình lau mồ hôi trên trán của cô, Hani bảo cô nên bình tĩnh. Cô càng mất bình tĩnh:

- Vinlee đâu rồi? Anh ấy có sao không?

Bọn nó chưa kịp trả lời thì Vinlee cùng mọi người đã về tới.

- Anh đây! Anh không sao!

Cô quay người lại đưa đôi mắt tìm kiếm, anh đang mỉm cười với cô. Cô vùng chạy đến ôm lấy anh, cô thở gấp và nước mắt cứ thế tuôn rơi:

- Anh không sao là tốt rồi! Em sợ quá!

Anh cũng siết chặt lấy cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô:

- Anh ở đây mà! Em không có gì phải sợ hết!

Mọi người đứng nhìn trân trân, cứng họng tập thể. Hai người này lộ liễu quá mà. Nó hấn giọng:

- E hèm! Tối về lều rồi ôm cũng chưa muộn đâu!

Anh và cô lập tức buông nhau ra, anh gãi đầu nhìn mọi người cười trừ. Họ ngồi xuống và Nari bắt đầu kể lại chuyện lúc đó.

- Lúc này em đang đi thì gặp Eric đang ngất xỉu, em ngồi xuống bên cạnh bắt mạch tìm cách chữa cho anh ta. Chẳng may lúc anh ta tỉnh lại tưởng em đang muốn tấn công nên đã định giết em. May là em đã gặp anh!

- Vậy thì ai đã gây ra cái chết của Eric? - Liz hỏi.

Vinlee im lặng, vẻ mặt của anh cho thấy anh đang tập trung suy nghĩ.

- Có ai tự ý rời khỏi đây không? - Vinlee hỏi nó.

- Dạ không! Tất cả đều ở đây! Ngoại trừ những người được phân công đi nhặt củi thì em không biết!

“Vậy hung thủ chỉ có thể là Liz, Nari hoặc là một kẻ nào đó đang hiện diện trong khu rừng này. Có thể hung thủ hại chết Kelly và Eric là một”. Vinlee nghĩ.

- Nari! Em xem xét lại thi thể của Eric giúp anh được không? Anh phát hiện ra một điểm rất lạ! - Vinlee nói với Nari.

Nari gật đầu rồi tiến đến bên cạnh xác Eric. Anh chỉ cho cô chỗ hai lỗ kim nhỏ trên cổ nạn nhân. Mặt cô hơi biến sắc nhưng rồi cô dùng dao mổ để lấy hai cây kim đó ra.

Sau khi đã xong, cô ngắm nghía hai cây kim rồi bảo:

- Có thể trong bầy ong lúc này có một con ong độc!

- SAO????? - mọi người đồng thanh.

- Có thể Eric bị trúng độc bởi những con ong! - Nari nhắc lại.

Mọi người nhìn nhau, ánh mắt ai cũng đăm chiêu khó hiểu. Vinlee dần dần hiểu ra vấn đề và bảo mọi người:

- Dù sao tìm ra nguyên nhân cái chết là tốt lắm rồi! Mọi người chuẩn bị đi! Ta lên đường ngay bây giờ.

Mọi người nhìn anh bỏ đi mà ngẩn người, sao anh ấy thay đổi thái độ nhanh như vậy chứ? Họ làm theo lời anh và tiếp tục lên đường. Suốt đường đi tất cả im lặng không ai nói với ai lời nào. Họ cứ đi mãi theo con đường nhỏ giữa rừng.

Thời gian trôi nhanh và ánh hoàng cũng dần buông xuống cánh rừng âm u. Mọi người vẫn miệt mài đi tiếp cho đến khi mặt trời xuống núi hẳn. Lại một đêm nữa họ phải ngủ lại trong cánh rừng bí hiểm này.

Tất cả dựng lều, đêm hôm nay gió mạnh hẳn. Gió cứ thổi mãi làm cho những cành cây chao động không ngừng. Bên trong những bụi rậm lại vang lên những tiếng sột xoạt. Nó và Vinlee nhìn nhau.

- Chẳng lẽ....

- Em cũng nghĩ vậy à?

Dứt lời, những tên lạ mặt lại xuất hiện từ tứ phía. Lần này bọn chúng mang theo vũ khí, là những thứ vũ khí rất kì lạ. Tám người lập tức đứng vào cạnh nhau thủ thế. Hani quơ đại cái gì đó làm vũ khí rồi cùng mọi người chiến đấu. Cô quất vào tên nào thì tên đó lập tức ngã khụy xuống, trên người chúng xuất hiện một vết máu dài. Cô nhìn lại thứ mình đang cầm, là một sợi dây leo rất chắc. Jee nhặt đá ném vào bọn chúng, anh ném rất chuẩn không chệch một ly nào. Có lẽ anh đã hưởng được khả năng thiện xạ bách phát bách trúng từ cha của mình. Anh ném liên tay và hạ được cũng khá nhiều tên. Mọi người còn lại thì đấu

tay không, qua lần đầu trước, họ cảm thấy dường như họ đã trở nên mạnh hơn bình thường. Sau khi tất cả đều ngã xuống và tám người vẫn đứng vững, Lio vỗ tay nhìn tất cả:

- Thử thách thứ hai kết thúc!

Ba người ngang nhiên bước vào lều để ngủ, bọn nó vẫn đứng đó nhìn theo cho đến khi bóng họ khuất sau lều. Tụi nó nhóm lửa và ngồi quây quần bên nhau.

- Từ tay không rồi đến vũ khí, có khi nào lần sau sẽ là súng hoặc lựu đạn không? - Jee hỏi.

- Chuyện đó anh không chắc nhưng anh không đảm bảo nó sẽ không xảy ra! - Vinlee trầm tư.

Nari ngồi bên cạnh thở dài, cô cất giọng nhẹ nhàng:

- Nơi đây nguy hiểm quá! Mọi người nhớ cẩn thận vào những lần sau nha!

Roy mệt mỏi tựa đầu vào vai Ken, cô nói chậm rãi:

- Nếu nhưng giờ này đang ở nhà thì chúng ta sẽ ở đâu nhỉ? Biệt thự Hắc Long hay là bar Black Dragon?

Tất cả im lặng, ai cũng buồn hiu. Có lẽ là họ nhớ nhớ nhà, nhớ ba mẹ chẳng? Vinlee lên tiếng phá vỡ bầu không khí:

- Mọi người về lều ngủ sớm đi! Mai ta lên đường sớm!

Tất cả giải tán trở vào lều, nói vậy thôi chứ chẳng ai yên giấc cả. Không khí ẩm đậm trong khu rừng khiến họ nhớ đến những ngày tháng ăn sung mặc sướng, suốt ngày chỉ biết chơi và học. Điều quan trọng hơn là họ nhớ đến gia đình, thứ mà trước đây họ đã không bao giờ quan tâm. Nó quay sang ba cô bạn, ai cũng mở mắt trao tráo.

- Sao ba cậu chưa ngủ?

- Có lẽ bọn tớ nhớ nhà! - Hani nói chậm rãi.

Thế là ba người tìm chuyện để nói, nói những chuyện trên trời dưới đất. Riêng Nari thì im lặng, cô quay mặt vào vách giả vờ ngủ. Cô không có ba mẹ, không việc gì phải nhớ cả. Thế mà nước mắt cô vẫn tuôn rơi lã chã. Rơi không rõ lý do. Cô ngồi dậy mang bột vào và đi ra ngoài, Roy cất tiếng hỏi:

- Cậu đi đâu thế?

- À ờ mình đi vệ sinh!

Cô quay lưng đi trước vẻ mặt ngơ ngác của ba đứa tụi nó. Tụi nó không nghĩ ngợi nhiều nên nằm xuống chìm vào giấc ngủ.

Về phần các anh người thì ngủ người thì thức, Vinlee gác tay lên trán.

“Tại sao Kelly và Eric lại bị giết? Giữa hai người họ có liên quan gì với nhau chẳng? Ai là người giết họ? Chỉ có bốn người thuộc diện tình nghi thôi: Lio, Liz, Kevin và.....Nari! Nhưng mà Nari không biết võ vả lại rất yếu đuối nên có thể loại bỏ khỏi danh sách tình nghi. Vậy thì ai đã làm những chuyện này và vì mục đích gì cơ chứ? Haizz nhức đầu quá!”

- Vinlee! Còn thức không? - Hắc thì ào.

- Ờ hử....còn.

- Tao có một chuyện muốn nói với mày này!

- Chuyện gì?

Jee và Ken đã ngủ, hắc và anh ngồi dậy cùng nhau nói chuyện. Hắc móc trong balo 1 cái máy gì đó cỡ bằng cái máy tính bảng. Vinlee hỏi:

- Trong rừng mà mang máy cái này làm gì? Sử dụng được sao?

Hắc vừa chỉnh chỉnh vừa trả lời:

- Lúc trước tao hay đi cắm trại nên ba tao nhờ người làm cho tao cái này! Có thể bắt sóng ở bất kì đâu. Anh chăm chú vào những thao tác hần thực hiện trên máy. Cả hai im lặng để làm cái gì đó.

*Ở một nơi khác:

- Sao? Đã xử con nhỏ Kelly chưa? - Triệu Hùng nói vào trong màn hình máy tính.

Bên kia là một bóng đen không rõ mặt, cất giọng báo cáo:

- Ả đã chết rồi! Có một kẻ nhiều chuyện cũng đã bỏ mạng!

- Cứ việc giết hết những kẻ cản đường! Tiếp tục quan sát rồi báo cáo cho ta!

- Vâng!

Màn hình vụt tắt, ông ta ngả người lên ghế làm việc nhắm hờ đôi mắt. Miệng ông ta lên tiếng:

- Chuẩn bị lực lượng! Chờ thời cơ cướp số vũ khí đặc biệt của Lâm Gia cho ta!

- Vâng thưa chủ tịch!

Tên trợ lý gạt đầu rồi ra ngoài. Ông ta nhếch mép:

- Ngày tàn của lũ chúng bây không còn xa nữa đâu! Tao sẽ giết từng đứa một, tập đoàn Hắc Long sẽ thuộc về tao! Hahaha..... - tiếp sau đó là một tràng cười biến thái vang lên.

*Trở lại nơi của hai anh:

Hần lướt tới lướt lui màn hình rồi reo lên rất khê:

- Có rồi này!

- Đâu? Có gì? - Vinlee hỏi.

- Mày xem đi! Hai cây kim trong hình giống hệt như hai cây kim trong cơ thể của Eric. Đây là một loại kim độc xuất phát từ Trung Quốc, nó sẽ lấy mạng người khác nếu người đó vận động hoặc dùng sức quá nhiều! Biểu hiện của người khi trúng độc này là mặt đầy gân máu, co giật và thổ huyết. Loại kim độc này có tên là Ngưu Mao Đoạn Bá kim châm. Hiện tại không ai có thể biết cách bào chế ra nó và nó đã vắng bóng trên giang hồ rất lâu rồi!

- Vậy thì ai mới có khả năng biết cách sử dụng nó chứ? - Vinlee thắc mắc.

- Người biết sử dụng loại kim độc này phải thật am hiểu về nguyệt đạo trên cơ thể con người vì nếu chỉ lệch một chút thì kết quả sẽ hoàn toàn khác. Nó sẽ không lấy mạng mà chỉ gây tê liệt thần kinh dẫn đến hôn mê thôi!

- Ý mày hung thủ là ai? - Vinlee hỏi hần bằng vẻ mặt hơi nghiêm trọng vì chính trong lòng anh cũng đang nghĩ đến người đó.

Hần e dè nhìn Vinlee mà không dám nói thẳng:

- Mày nghĩ ai trong nhóm có khả năng am hiểu nguyệt đạo và có phần tinh thông về các loại dược thảo?

- Mày đang nghi ngờ cô ấy???? - Vinlee gằn giọng.

- Tao xin lỗi nhưng qua những manh mối mà tao có được thì người duy nhất tao có thể nghĩ đến là Nari!

Vinlee cười, một nụ cười gượng gạo như không muốn chấp nhận sự thật:

- Mày đùa dai quá đó Aiden! Nari không có võ, cô ấy rất yếu đuối thì làm sao có thể giết một sát thủ chuyên nghiệp như Eric được chứ?

- Đó là những thứ tao đang thắc mắc và tao đang cố gắng tìm ra. Tao không chắc chắn Nari là hung thủ nhưng tao cũng không gạt cô ta ra khỏi danh sách bị tình nghi đâu. Tao thật sự xin lỗi nếu điều đó làm mày buồn lòng.

Dứt lời, hấn dẹp cái máy rồi quay về chỗ nằm, riêng Vinlee vẫn ngồi đó. Trán anh rịn mồ hôi vì cứ bị ám ảnh bởi việc Nari ra tay sát hại hai người trong đoàn. Anh đang cố gắng tìm mọi lý do để Nari không có một khả năng nào gây án.

“Những điều Aiden nói không phải là không đúng, dường như nó đã đi đúng hướng nhưng làm sao Nari có thể..... Mình nhất định sẽ tìm ra sự thật”.

Một bóng đen nép bên ngoài lều đã nghe thấy cuộc nói chuyện của hai anh. Kẻ đó chỉ nhếch miệng rồi rời đi. Vinlee cũng trở về chỗ nằm nhưng anh cứ trần trọc không ngủ được. Anh không thể để Nari bị người ta nghi ngờ, nhất định phải mau chóng tìm ra hung thủ.

19. Chương 19

Lại một buổi sáng đầy sương sớm, không khí âm u như thể thiếu vắng ánh mặt trời hàng ngàn năm. Họ lại miệt mài tiếp tục cuộc hành trình. Ai cũng nhẹ nhõm hẳn vì sáng hôm nay đã không xảy ra án mạng, riêng Vinlee vẫn là người nặng lòng nhất vì chuyện của Nari cứ canh cánh trong lòng anh. Nari thấy vẻ mặt của anh hơi lạ thì lên tiếng hỏi han:

- Anh sao vậy? Vẻ mặt anh tệ lắm đấy!

- À...ờ anh không sao. - anh cười gượng.

Đoàn người vẫn cứ đi mãi suốt ba bốn giờ, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Tuy nhiên, họ vẫn không cảm thấy nắng vì tán cây rừng che phủ dày đặc như thể thì ánh sáng khó có thể lọt qua được. Bóng Laxiiddang đi phía trước thì dừng lại, khoát tay, hai người kia trở nên căng thẳng. Không biết phía đằng trước họ nói chuyện gì, Lio lại vẫy tay. Hai người kia trở nên nhẹ nhõm và cả đoàn bước đi tiếp.

Hóa ra là một chòi kiểm tra trong rừng rậm, tất cả lại tiến về phía trước. Nó giật mình, xem ra sự cẩn mật của nhóm người này vượt quá sức tưởng tượng. Có lẽ họ đã bước vào lãnh địa “Tam Giác Vàng”.

Xa xa phía trước xuất hiện một căn chòi khá lớn, mái ngói đỏ nổi bật trong rừng rậm. Một con đường đá rộng, hai bên tường màu trắng, cửa nhà và cửa sổ đều làm bằng gỗ. Nhóm người tiến lên phía trước, trên đường có một trạm canh gác súng ống đầy mình. Người đứng gác tiến về phía tụi nó xem xét tình hình, cúi chào ba tên vệ sĩ rồi cho phép họ đi tiếp.

Cuối cùng, nơi họ cần đến đã đến. Một quần thể kiến trúc nguy nga hiện ra. Tụi nó ai cũng ngạc nhiên hết cỡ vì không thể tin nổi trong một khu rừng sâu u ám như thế này lại xuất hiện một lâu đài long lẫy thế kia. Họ tiến về phía đó và dừng trước một cái cổng sắt thật lớn, Lio nhập mật khẩu và cánh cửa được mở ra. Trước mặt họ là một đài phun nước cùng với một hoa viên rộng lớn.

Một đoàn người mặc quần bộ đội, tay vác súng ống tiến về phía tụi nó. Ba người đi đầu có vẻ giữ chức vị cao. Là hai người đàn ông và một người phụ nữ. Họ mặc những bộ quần áo như sắt thủ. Hai người đàn ông tầm ba mươi còn người phụ nữ khoảng bằng mẹ của nó. Cô ta có mái tóc vàng óng, gương mặt rất giống con lai và trang điểm rất đậm. Thuộc tuýp người cao và dáng rất chuẩn, khóa áo chỉ kéo ngang ngực lộ rõ nội y cùng vòng một quyến rũ. Lio, Kevin và Liz đồng thanh cúi đầu:

- Đại tể! Nhị Ca! Tam Ca ! (sử dụng ngôn ngữ Thái Lan).

Rất may là ai trong tụi nó cũng biết chút ít tiếng Thái nên việc nghe và nói chắc cũng không thành vấn đề. Người phụ nữ đưa đôi mắt sắc lạnh quét qua tụi nó và dừng tại trên người của hấn. Mọi người đều thấy ánh mắt cô ta riêng hấn không quan tâm nên tỏ thái độ lơ đãng nhìn sang hướng khác. Cô ta cất giọng lạnh băng:

- Họ là ai?

- Họ là người của Hắc Long Bang được gửi đến đây để rèn luyện ạ! - Lio kính cẩn.

- Tốt! Vay vào trong đi! Lâm Gia đang chờ! - Nhị Ca nói.

Tụi nó im lặng đi theo Lio, Kevin và Liz vào sảnh lớn. Cận vệ canh gác khắp nơi và ai cũng trang bị bộ đàm với súng ống. Cánh cửa hình long phụng điêu khắc tinh xảo được mở ra, hai bên là đoàn người áo đen

đứng uy nghiêm. Ai cũng đờ đờ sát khí. Lio, Liz và Kevin kính cẩn chào người ở bên trên trong khi tụi nó vẫn ngơ ngác nhìn tới nhìn lui:

- Lâm Gia!

- Đã đến rồi sao?

Bên trên vang lên giọng nói già nua, cả đám ngẩng đầu. Phía trên là bốn chiếc ghế chạm trổ hoa văn. Ngồi ở giữa là một người đàn ông mặc áo vàng thêu con chim công khá lớn. Ông ta ngoài 60, tóc điểm bạc. Đáng chú ý nhất là trán bên trái của ông ta có một vết sẹo chạy thẳng xuống đến mũi. Ông ta cười nhìn tụi nó rồi vẫy tay:

- Các cô cậu đã đến đông đủ, bây giờ thì ngồi xuống đi!

Người của ông ta mang tám chiếc ghế đến kính cẩn mời bọn nó. Khi tất cả đã yên vị, ông ta đồng dục mở đầu cuộc nói chuyện:

- Chắc cặp song sinh xinh đẹp này là nghĩa nam và nghĩa nữ của Bang Chủ Hắc Long Bang đúng không? Ba của tụi con khỏe chứ?

Vinlee gật đầu tỏ vẻ cung kính:

- Cảm ơn Lâm Gia quá khen! Ba của chúng tôi vẫn khỏe!

Ông ta lướt đôi mắt qua tất cả rồi tiếp:

- Còn đây chắc là những thiên kim công tử của các tập đoàn lừng danh thế giới!

Tất cả cúi đầu với ông ta. Lúc này, ba người lúc nãy xuất hiện. Họ tiến lên bên trên ngồi vào những chiếc ghế bên cạnh Lâm Gia. Trông mặt họ chẳng có chút gì gọi là thiện cảm. Lâm Gia tuy là một tay trùm sãn xuất ma túy và là kẻ có tiếng trên giang hồ nhưng ông ta có vẻ rất thân thiện và cởi mở.

- Ta đã nhận lời đề nghị của Dragon Lee là sẽ huấn luyện các con trở thành những sát thủ tinh nhuệ nhưng ta đã có tuổi, vì thế việc đó sẽ do Đại Tỷ, Lão Tam và Lão Nhị đảm nhiệm. Các con có ý kiến gì không?

Tất cả nhìn nhau ái ngại, nhưng rồi cũng quyết định đồng thanh:

- Dạ không ạ!

Lâm Gia gọi người sắp xếp nơi nghỉ ngơi cho tụi nó, họ được dẫn đến khu nhà ở. Mặt trời ngả bóng và dần mất dạng phía sau núi. Đêm nay sẽ hoàn toàn khác vì họ sẽ không phải ngủ lại trong rừng nữa. Thoáng một chút là tụi nó đã đứng trước nơi ở của mình. Đây là một khu nhà độc lập khá lớn thuộc địa phận của Lâm Gia và chưa có người ở. Nhìn sơ qua thì khắp ngôi nhà và các vật dụng đều làm bằng gỗ. Có thêm một lầu ở bên trên. Cả căn nhà vừa đủ tám phòng, ngoài ra còn có phòng ăn, hai nhà vệ sinh phân biệt nam và nữ và một gian phòng khách ở giữa. Nữ ở trên lầu còn nam ở dưới nhà trệt. Phòng Vinlee bên cạnh chân cầu thang còn phòng Nari ngay trên đầu cầu thang trên lầu. Họ về phòng chuẩn bị quần áo xuống nơi tắm rửa.

Nói sơ qua về phòng tắm. Bên trong có một chỗ cất đồ và một hồ tắm tập thể rất lớn. Vì thế họ có thể tắm cùng một lúc. Tụi nó đắm mình trong nước ấm mà cứ tưởng như đang ở thiên đàng. Đơn giản vì mấy ngày vừa qua có ai được tắm đâu. Đang tận hưởng cảm giác thư giãn tốt đỉnh thì lại bị quấy rối.

“RẦM”

Tiếng đập cửa vang vọng cả căn nhà. Nhà gỗ mà đập kiểu này vài lần có nước lên núi ỏ với thú. Tụi nó tức tốc thay quần áo chạy ra xem chuyện gì. Ra đến nơi thì đã gặp các anh đứng đấy nhưng họ nào đã mặc quần áo, chỉ quần hờ mỗi chiếc khăn ngang hông. Bên cạnh là Đại Tỷ đang trừng mắt nhìn tụi nó:

- Mấy cô ra hơi trễ đấy!

Nó hất mặt, coi bộ cái tính không sợ trời không sợ đất đã được khôi phục. Nó nói tiếng Thái như tiếng mẹ đẻ:

- Đánh vắn hai chữ LỊCH SỰ đi!

- Cô nói gì? - Đại Tỷ khoanh tay nhìn nó.

Nó định gân cổ lên chửi lộn với Đại Tỷ thì hấn kéo tay nó lại, thì thầm;

- Đây là khu vực của ả! Em đừng manh động kẻo không hoàn thành được nhiệm vụ!

Nó tạm thời bỏ qua và đứng vào hàng ngang, Đại Tỷ đi tới đi lui nhìn từng đứa rồi bảo:

- Bắt đầu từ ngày mai phải dậy lúc 3h sáng! Từ 3h đến 9h là giờ học rèn luyện thân thể do tôi đảm nhiệm. Các cô cậu sẽ có 1 giờ đồng hồ để ăn trưa và nghỉ ngơi chuẩn bị. Từ 10h đến 4h chiều là giờ học sử dụng vũ khí của Lão Nhị. 4h đến 10h khuya là giờ luyện võ của Lão Tam. Sau đó mỗi người phải gánh một trăm thùng nước rồi mới được về nhà nghỉ ngơi. Ai làm trái hoặc có ý chống cự thì giết không tha!!!! Có ý kiến gì không? - Đại Tỷ gằn giọng.

- Không ạ! - tất cả đồng thanh.

Cô ta nhếch mép rồi quay đi nhưng bỗng dừng lại.

- Body khá đẹp đấy! - cô ta nhìn hấn rồi mắt dạt sau cánh cửa.

Cả đám người thì bịt mồm, người thì giữ tay, đứa thì giữ chân nó lại. Vậy mà nó vẫn nhảy dựng cả lên đòi đánh cô ta. Lên cơn ghen rồi đấy mà! Hấn cười cười, gãi đầu:

- Bình tĩnh đi bx! Đừng nóng mà! Hi....hì..

- Tôi có mang brom theo đấy! Ắ liệu mà cẩn thận! - nó quát.

Mọi người tìm cách hạ nhiệt trong người nó. Họ ấn nó ngồi xuống ghế rồi chạy đi lấy nước này nọ vâng vâng. Nari bước đến khoát thêm một cái khăn cho Vinlee:

- Anh mau thay quần áo đi! Không anh sẽ cảm mất!

Anh vuốt lấy tay cô đang đặt lên chiếc khăn, nhìn cô trêu mếu:

- Cảm ơn em!

- Này! Hai người có thôi đi không? Ắ vừa quyến rũ bạn trai tôi đấy! Ở đó mà âu với yếm!!!! - nó hét lên làm hai người dựng tóc gáy.

- Ầ...ờ anh xin lỗi nhóc! Em vuốt giận nha! Anh sẽ tìm cách lấy lại công bằng cho em ha! Em đừng giận nữa! - Vinlee cười hiền ngồi bên cạnh nó.

- TỨC QUÁ MÀ! BÀ CÔ GIÀ KHÔNG NÊN NẾT!!!! - nó hét vang vọng cả căn nhà.

Bên ngoài cửa, Đại Tỷ đã nán lại và nghe thấy. Cô bật cười:

- Đúng là mẹ nào con nấy! Ghen gì mà ghen phát sợ! Cả cái nét khi ghen cũng giống nhau nữa! Thật là.....

Cô lắc đầu rồi rời đi.

*Flashback:

10 năm trước:

Ông Dragon Lee lúc bấy giờ vẫn còn là một chàng Bang Chủ trẻ tuổi, mái tóc nâu theo Style Hàn Quốc và gương mặt điển trai lạnh lùng đã thu hút không biết bao nhiêu là cô gái. Một ngày, ông nhận được lời mời từ Lâm Gia và thế là ông cùng Nguyệt Tiểu Vy - mẹ của nó đến lãnh địa này. Nó và Vinlee chỉ vừa chập chững biết đi nên đã gửi lại cho ** nuôi ở nhà chăm sóc.

Đại Tỷ lúc đấy là một cô gái trẻ, cực sexy và bốc lửa đem lòng yêu Dragon Lee. Cô không ngừng lượn lờ, liếc mắt đưa tình với ba của nó. Những lần như vậy, mẹ của nó lại giẫy đành đạch lên đòi tạt axit này nọ. Ba của nó chỉ biết cười khổ thôi chứ không biết phải làm như thế nào. Hai người nán lại đây khoảng 1 tháng gì đó để cùng Lâm Gia giải quyết một số việc. Đại Tỷ vẫn không bỏ cuộc theo đuổi ba của nó tới cùng mặc dù biết ông đã có vợ. Lâm Gia ngỏ ý muốn ba của nó và Đại Tỷ trở thành một đôi, nếu vậy ông sẽ giao lại cơ đồ cho ba của nó và dĩ nhiên Dragon Lee sẽ vừa là “vua ma túy Tam Giác Vàng” vừa là Bang Chủ Hắc Long Bang. Ba của nó chỉ cười và đáp rằng: “Người phụ nữ ngự trị trong trái tim tôi không phải xuất thân

danh giá và tôi cũng không cần biết cô ta có sexy bốc lửa hay không. Tôi chỉ cần biết cô ta là nữ luật sư Nguyệt Tiểu Vy, là mẹ của hai đứa con tôi là đủ rồi!”

Lâm Gia nể ông từ khi đó và trong mắt của Lâm Gia, ba của nó là một người đàn ông có trách nhiệm với gia đình. Đại Tỷ cũng đã từ bỏ ý định khi nghe ông nói vậy. Ngày tiễn hai người họ quay về, Đại Tỷ còn trêu mẹ nó bằng cách hôn môi tạm biệt Dragon Lee. Cũng may là chạy kịp chứ để mẹ nó bắt được chắc không còn Đại Tỷ của bây giờ đâu. Chiếc dép của Tiểu Vy ném Đại Tỷ năm xưa hiện đang được cất trong phòng riêng của cô.

*End flashach.

Vụ việc Eric và Kelly được dàn xếp ổn thỏa. Nhị Ca đã cho người điều tra và tạm thời không đá động gì đến Lâm Gia. Tất cả tội nó quay về ngũ sớm để chuẩn bị cho hành trình ngày mai. Không biết sẽ có những chuyện thú vị gì tiếp theo đây nhỉ???

*Sáng hôm sau:

Một buổi sáng tối tăm mù mịt, đơn giản vì mới có 3h sáng mà. Tất cả đã bị Đại Tỷ đánh thức nhưng còn nó thì vẫn ngủ li bì. Không ai có thể đánh thức nó dậy. Đại Tỷ phải đích thân vào phòng của nó. Con gái con đứa gì mà ngủ chả ý tứ gì cả. Một nửa thân ở dưới đất, hai chân gác lên trên giường. Miệng vẫn ngáy đều đều. Đại Tỷ xem bật cười nhưng may là đã kiềm chế. Cô lay lay người nó:

- Nè! Halee! Dậy ngay đi!

Nó hươ hươ tay loạn xạ:

- THĂNG nào....con nào biến đi! Bà đập ột phát bây giờ...khò...zz..zz

Đại Tỷ lấy xô nước tạt vô mặt nó, nó bật ngồi dậy quát:

- CÔ ĐIÊN À????

- Tôi cho cô 5 phút để làm vệ sinh, không thì chịu hậu quả đó!

Cô bỏ đi, nó hậm hực lấy quần áo rồi vào nhà vệ sinh. Vốn vẹn ba phút sau, tất cả đã có mặt đầy đủ ở sân tập, khu đất tối om như nửa đêm. Ai cũng ngáp dài ngáp ngắn. Đại Tỷ ngồi trên một chiếc ghế, quăng ối người một tầm hình và bảo:

- Leo lên ngọn núi đằng kia hái loại cây trong hình cho tôi! Mỗi người có 30 phút!

- CÁI GÌ????? - cả đám đồng thanh hét lên.

Ngọn núi cách chỗ họ đứng khoảng 300m, xem chừng không cao lắm nhưng cũng đâu có thấp. Leo lên đó rồi quay về đây trong vòng 30 phút ấy hả? Tôn Ngộ Không chắc? Nó bực bội quát lên:

- Cô bị chập sớ nào trong não à? Hay là cô đập đầu vào bồn cầu nên điên rồi? Chúng tôi là người chứ không phải siêu nhân. Ok? - nó mắng Đại Tỷ bằng tiếng Thái Lan bà con ạ..

Đại Tỷ xem lại đồng hồ bấm giờ, rồi đưa ánh mắt bình thản nhìn nó:

- Đây là bài tập đầu tiên về độ nhanh nhẹn! Không vượt qua được thì coi như bít cửa làm sát thủ. Các cô cậu đã lãng phí hết 5 phút rồi đấy!

- Hừ! Cô giỏi lắm! Cứ đợi đấy!

Nó và mọi người bắt đầu chạy đi. Ai cũng dốc sức chạy lên núi thật nhanh nhưng do trời tối và dốc núi khá cao, tất cả nhanh chóng đuối sức. Nó muốn cho bà cô già biết mặt nên dù mệt vẫn cố lê từng bước lên đỉnh núi, miệng nó không ngừng động viên mọi người:

- Cố lên....học...học....Không được dừng lại!

Sau một hồi khó nhọc, tất cả đã lên tới trên đỉnh và đang ra sức lần mò tìm loại dược thảo trong hình. Nari là người tìm ra đầu tiên vì cô có thể thông qua đặc điểm địa hình của mỗi loài. Cả bọn lại chạy chạy hết tốc lực xuống núi, xem ra lần này nhanh hơn lúc lên núi. Đại Tỷ từ xa trông thấy họ đã mỉm cười nhưng

không để ai trông thấy, cô giơ cái đồng hồ bấm giờ trong tay lên. Vừa kịp lúc, đồng hồ điểm 29' 20. Cả bọn lẫn lộn bò lết thở như trâu, đầu tóc rũ rượi. Ai cũng đầy mồ hôi. Bống Vinlee thốt lên:

- Nho...nhóc đâu rồi?

- HẢ???? - cả bọn đồng thanh.

Nó biến mất không một dấu vết, hay là lúc này nó không theo kịp mọi người. Nguy rồi! Đã quá giờ Đại Tỷ quy định, thế nào cũng bị phạt cho xem. Mọi người hoang mang rụng rời cả tay chân, con nhóc này thật là hết nói nổi. Đại Tỷ đi qua đi lại chờ đợi, đã hơn 5 phút mà vẫn chưa thấy bóng dáng nó đâu. Cuối cùng bóng nó cũng xuất hiện phía xa xa, nó cố gắng chạy về phía mọi người thật nhanh và giờ cây được thả trên tay cho Đại Tỷ:

- Tôi hái.....được....rồi...này! Học...học....

Đại Tỷ xem lại đồng hồ rồi phán:

- Trễ 7' 36, tất cả bị phạt!!!!

- TRỜI!!!! - cả bọn xỉu cái rầm.

.....

*30' sau:

- 56.....57.....58.....

Trong khi nó đang chống đẩy thì mọi người đều bị trồng cây chuối. Đại Tỷ đi qua đi lại:

- Đây coi như là một bài học về tính đoàn kết! Halee chống đẩy xong 500 cái thì mọi người sẽ được ngồi dậy.

Ai cũng nhăn nhó mặt mày vì đã quá mỏi rồi, thế mà nó vẫn chống đẩy một cách chậm chạp. Ai đời 30' mà chỉ được có 50 cái là sao? Trời hừng sáng, cả bọn vẫn phải trồng cây chuối vì nó vẫn chưa chống đẩy xong. Mấy anh chàng có vẻ vẫn ổn, Hani cũng chưa tới nổi nào vì thường ngày cô hay tập yoga, Roy thì vừa trồng cây chuối vừa ngủ gật luôn (siêu chưa?). Vinlee nhìn sang Nari thấy cô nàng có vẻ đuối sức. Anh quay sang hỏi thúc nó:

- Nhanh lên đi nhóc! Nari sắp chịu không nổi rồi!

- 497.....498.....499.....5...0...0!

“Phịch”

Nó nằm luôn xuống đất thở quá trời, Vinlee lập tức đỡ Nari ngồi dậy. Đại Tỷ bước đến trước mặt nó:

- Ngồi dậy đi! Hít thở sâu vào! Nằm thế sẽ vỡ tim đấy!

Nó ngượng sang hướng khác lì lợm không chịu ngồi dậy mặc dù đang cảm thấy rất khó thở. Đại Tỷ lắc đầu rồi tiến về phía chỗ hấn, nó lập tức ngồi dậy và bay đến cạnh hấn với vận tốc ánh sáng.

- Tôi cấm cô lại gần Aiden đấy!!!! - nó trừng mắt với Đại Tỷ.

Đại Tỷ lắc đầu và thối còi ra hiệu bảo tất cả đứng dậy. Họ lại tiếp tục leo núi, chạy tiếp sức vượt chướng ngại vật, lẫn lộn bò lết ở dưới đất. Mặt trời thoáng chói đã lên tới đỉnh đầu, trên sân tập là 8 cái xác chết không rõ nguồn gốc. Mỗi người nằm một kiểu thở lầy thở để. Nari là người kiên trì nhất nhóm, dù thể lực cô rất yếu nhưng vẫn cùng mọi người vượt qua. Cô bỏ đi đâu đó rồi quay về với một mớ trái cây trên tay. Cô phát cho từng người để giải khát. Bọn nó đội ơn vô cùng vì kẻ nào cũng đang thiếu nước. Đại Tỷ xem đồng hồ rồi bảo:

- Đúng 9h rồi! Cô cậu có thể.....

Quay tới, quay lui. Nhìn tới, nhìn lui. Trên sân không còn một bóng người. Bọn nhóc này nhanh chân thật. Cô lắc đầu rồi thu gom mấy dụng cụ tập luyện.

*Tại nhà ăn:

Mọi người ăn lấy ăn để vì sáu tiếng đồng hồ vừa rồi đã được ăn gì đâu. Đã thế còn chạy tới chạy lui như điên nữa, hao không biết bao nhiêu là năng lượng của người ta. Ăn xong, cả đám nằm tại chỗ vì không biết nên lết đi đâu. Roy nằm lên ngực Ken than thở:

- Sao mà giống địa ngục trần gian vậy nè trời?

-Ồ đúng đó! Biết là khổ nhưng mà đâu ngờ là khổ đến như vậy! - Hani cũng bè theo.

- Nhưng cũng đành chịu thôi! Tình thế ép buộc mà! - hân đang nằm trên đùi của nó cũng tham gia cho vui.

Nó vẫn ngồi đó, nhìn mọi người xung quanh. Bọn bè lúc nào cũng ở bên cạnh nó, nhờ vậy nó mới có đủ dũng khí để vượt qua những thử thách này. Ken hất mặt về phía NaVin:

- Lại hú hí nữa rồi kìa!

Mọi người hướng mắt về hai người, Vinlee cũng đang nằm trên đùi của Nari nhưng sướng hơn một cái là được Nari xoa bóp những vùng cơ bị đau nhức ở tay chân. Ai cũng đưa ánh mắt thèm thuồng nhìn hai người, được bạn gái phục vụ như vậy thì sướng còn gì bằng. Nhìn lại bạn gái của mình thì.....thôi khỏi so sánh luôn đi. Vinlee nhìn Nari tròng mền, anh sẽ mãi mãi cho hai vụ án đó vào trong quá khứ. Nari của anh thì làm sao giết người được chứ? Đúng không?

Đang mơ màng muốn chìm vào giấc ngủ thì Nhị Ca đã đứng trước cửa, sau lưng anh còn có Lio, Kevin và Liz. Người đàn ông có gương mặt lạnh băng cùng nước da rám nắng nhìn sơ qua mọi người. Anh ta cất giọng trầm trầm:

- Đến giờ rồi đây!

Tất cả ngồi dậy, chỉnh trang lại quần áo rồi bước theo Nhị Ca ra sân tập. Lần này là một cái sân khác, rộng hơn nhiều. Xung quanh có khá nhiều dụng cụ để tập luyện. Tất cả xếp thành một hàng ngang, Nhị Ca ngồi xuống một cái ghế rồi bảo:

- Cô lên đây! - anh chỉ vào Hani.

- Tôi sao? - Hani tự chỉ vào mặt mình.

Cô tiến lên bên trên, Liz đưa cho cô một cái roi da khá là vừa tay. Một đám người từ xa tiến đến cúi đầu với Nhị Ca, anh vẫn đưa đôi mắt quan sát. Lio tuyên bố:

- Hani! Cô dùng roi này hạ hết tất cả bọn chúng đi!

- Cái gì? - Hani thốt lên.

Lập tức hơn 20 tên lính bao vây cô. Cả bọn ngồi ở dưới lo sốt vó vì không biết cô sẽ dịch nổi hay không. 20 tên to con thể cơ mà. Jee thấp thỏm không yên và lại càng chết khiếp hơn nữa khi Nhị Ca bảo:

- Không được nương tay dù cô ta là con gái! Giết bọn chúng hoặc bọn chúng giết cô!

Một giọt mồ hôi khế rơi trên trán cô, cô đã từng trộm trộm rất nhiều lần rồi nhưng sao lần này cô lại thấy hoang mang đến như vậy? 20 tên xông lên cùng một lúc, Hani uyển chuyển tránh né rồi vùng roi hạ gục từng tên. Có lẽ cô có tiềm năng về loại vũ khí này chăng? Nó giúp cô trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Cô cố gắng không phải trúng đòn của tên nào, từng nhát roi quất xuống đồng nghĩa sẽ có một kẻ bị hạ gục. Nhị Ca chăm chú quan sát từng động tác của Hani, quả thật rất nhanh nhẹn và uyển chuyển. Bước chân của cô rất nhẹ nhàng, đường roi cũng rất dứt khoát. Cô kết thúc trận đấu và dưới chân cô là 20 tên lính đang lẫn lộn vì đau đớn.

- Chú ý rèn luyện lực ở cổ tay! Về chỗ! - Nhị Ca bảo ngắn gọn.

- À....vâng! - cô trả roi cho Lio rồi quay về chỗ ngồi.

Nhị Ca lại nhìn sơ qua một lượt, ánh mắt của anh dừng trên người của Jee. Anh lại cất giọng:

- Cậu! Lên đây!

Jee vã mồ hôi vì không biết mình sẽ bị đối xử ra sao. Anh đưa đôi mắt cảnh giác nhìn Nhị Ca khi đã đứng trước mặt:

- Lio! Đưa súng cho cậu ta!

Jee nhận lấy khẩu súng lục, nhìn Nhị Ca đầy vẻ thắc mắc. Anh ta tiếp tục ra lệnh:

- Trói con nhỏ lúc này vào tấm bia!

- CÁI GÌ???? - cả bọn đồng thanh.

Chưa hết ngỡ ngàng thì Hani đã bị người của Nhị Ca lôi đi. Nó đứng lên quát:

- Anh khùng à? Hani sẽ gặp nguy hiểm đấy!

Nhị Ca đưa đôi mắt lạnh tanh hờ hững nhìn nó:

- Thế cô có tin anh bạn của cô không?

- Ô tôi..... - nó ngập ngừng.

Vinlee kéo tay nó ngồi xuống và ra hiệu cho nó giữ bình tĩnh. Hani khóc không ra nước mắt, cô chỉ biết đưa ánh mắt cầu cứu nhìn Jee. Anh run tay vì nếu lệch một ly thì người con gái mà anh yêu thương sẽ chết dưới tay anh. Trong tình cảnh này thì biết làm sao đây? Anh khổ sở, đầu óc anh rối tung. Nhị Ca bảo mà không chút cảm xúc:

- Bắn vào cái thân cây sau lưng cô ta!!!! Ba phát liên tiếp không thiếu một phát!

Cả bọn xém hét lên, thằng cha này khùng rồi. Hani và cái cây là một đường thẳng thì làm sao mà bắn được chứ? Tính mạng của Hani đang bị đe dọa, không hiểu nổi cách huấn luyện khắc nghiệt của tên Nhị Ca. Mọi người căng thẳng nhìn về phía Hani, Jee còn căng thẳng hơn gấp ngàn lần. Anh run run giơ cây súng lên và chĩa họng súng về phía người con gái chiếm vị trí số một trong tim anh. Cả bọn đưa ánh mắt lo lắng tốt cùng nhìn hai người. Jee hít một hơi thật sâu rồi lên đạn. Anh không do dự chĩa súng về phía Hani mà bắn ba phát liên tiếp:

“Đoàng.....đoàng.....đoàng”

Giây phút đó cả bọn như ngừng thở, thời gian bị tua chậm. Những viên đạn lướt đi trong không trung một cách tình. Anh nhắm nghiền lấy đôi mắt như không muốn chấp nhận cái kết quả.

“Bụp.....bụp....bụp”

Ngực trái của Hani toàn là màu đỏ, màu đỏ đáng sợ. Jee lặng người không biết nên phản ứng ra sao. Cả bọn trừng mắt, áo của Hani đã loang đỏ. Nhị Ca nhếch mép cười lạnh.

20. Chương 20

Nhị Ca nhếch mép:

- Trúng vào thân cây hai phát sao? Khá đấy chứ nhưng còn một phát thì..... Mau mang cô ta đến đây!

Thuộc hạ của Nhị Ca cõng trói cho Hani rồi mang cô về chỗ bọn nó. Jee vứt cây súng rồi chạy đến bên cô, mồ hôi anh tuôn rơi lã chã:

- Hani à? Em sao rồi? Em đang ra máu nhiều lắm này! Anh xin lỗi!!!

Cô đưa đôi mắt ngơ ngẩn nhìn anh:

- Máu gì?

Cả bọn ngạc nhiên, nó chỉ vào ngực cô:

- Máu này! Cậu nhìn đi!

Cô đưa tay quệt vết màu đỏ trên áo rồi trét vào mặt Jee, cô cười tinh nghịch:

- Thơm mùi sơn không?

- HẢ???? - đồng thanh.

Nhị Ca lên tiếng làm mọi người nhẹ nhõm hẳn:

- Đạn giả thôi!

Cả bọn thở hắt ra, hú hồn. Tưởng đầu cha này nghịch ngu như vậy chứ! Jee ôm chầm lấy Hani:

- Anh sợ quá! Em làm anh giật mình đấy!

Nhị Ca hần giọng, cả bọn hiểu ý và quay lại vị trí rồi ngồi xuống tiếp tục buổi học. Nhị Ca mời Ken tiếp theo, Ken có vẻ khá thích thú với mấy việc đánh đấm nhỉ? Anh tỏ ra rất phấn chấn, thái độ của anh làm Nhị Ca có vẻ hài lòng. Anh phải giao chiến với 20 tên cận vệ khác với điều kiện không dùng chân, anh gãi đầu khó hiểu. Sao kì vậy? Thế thì làm sao tấn công ai được cơ chứ? Chân anh bị xích lại và trận đấu bắt đầu. Anh đang rất sung sức, nhưng lại quên mất mà nhấc chân lên. Thế là bị vướng và bị tên cận vệ tấn công ngã xuống đất. Máu rỉ ra ở khoeo miệng, anh đứng dậy thủ thế và tiếp tục. Vẫn không khá hơn, anh lại bị vướng và bị đánh ngã. Có lẽ đó là một thói quen trong khi đánh nhau. Anh đang bối rối thì Nhị Ca lên tiếng nhắc nhở:

- Chú ý khai thác hết sức mạnh ở hai cánh tay!

Anh nhìn hai cánh tay của mình, nó cũng bình thường thôi mà. Có sức mạnh để khai thác hay sao? Đang nghĩ ngợi thì 20 tên cận vệ tấn công cùng một lúc, anh thủ thế rồi bắt đầu tung những cú đấm đầy uy lực. Cú đấm anh tung ra khiến tên cận vệ văng ra xa đến bất ngờ, những cú sau đó cũng vậy. Và 20 mười tên cận vệ lăn lóc vương vãi trên sân, họ đều cách anh từ 3-5m. Quả thật rất tuyệt vời!

Đến lượt Vinlee, anh bị trói tay. Điều này cho thấy anh ngược lại với Ken. Anh có những cú đá rất chuẩn và không kém phần hiểm hóc. Thử thách hạ 20 tên cận vệ anh vượt qua khá dễ dàng khiến Nhị Ca cười rất hài lòng. Anh trở về chỗ ngồi.

Đến lượt Roy, cô muốn dùng gậy để hạ đối phương. Roy tự chọn loại vũ khí này vì qua những lần dùng gậy đánh nhau, cô đã tự nghĩ ra những đường gậy rất hiểm thấy. Nếu áp dụng thử thì sao nhỉ? Có khác biệt gì lớn không? Nghĩ là làm, cô nhặt đại một nhánh cây rồi bắt đầu trận đấu. Lần này cô giao đấu với Liz. Cả hai đối mặt với nhau, Liz cầm kiếm còn cô cầm cây. Cô tung ra những đường gậy rất lạ khiến Liz trở nên hoang mang và nhanh chóng bị hạ gục. Chính Nhị Ca cũng phải choáng vì Liz là một sát thủ mà lại dễ bị hạ gục dễ dàng như vậy. Liz không tin mình bị hạ gục và càng không tin người đứng trước mặt mình là một học sinh cấp ba. Sao Roy vùng gậy nhìn ghê thế nhỉ?

Nari là người bị gọi lên tiếp theo, cô hơi hoang mang vì bản thân chả có tí võ gì. Cô biết nói sao đây? Nhưng chưa để cô giải thích, Nhị Ca đã bảo:

- Tận dụng những thứ trước mặt cô để làm thành một loại ám khí và phóng nó về phía bù nhìn đằng kia!

Nari chưng hửng, mọi người còn lại cũng vậy. Cô e dè nhặt lấy một khúc cây nhỏ dưới đất, dùng tay bẻ gãy nó ra nhiều khúc khoảng 3cm. Cô cầm lấy và phóng đi như dân chuyên nghiệp trước con mắt ngạc nhiên hết cỡ của tụi nó. Vinlee áp ứng:

- Sao em.....có thể....

Nó reo lên vì đã nhớ ra một chuyện gì đó:

- Đúng rồi! Ở quán bar, Nari chơi phi tiêu giỏi nhất!

Nari e dè nhìn Nhị Ca để chờ nghe lời nhận xét, cô không biết tại sao Nhị Ca lại biết cô có khả năng phóng đồ vật.

- Lúc này tôi đã thấy cô dùng đá để phóng quả trên cây! Khá đấy!

- Cảm ơn anh! - cô cúi đầu rồi trở về chỗ ngồi.

Đến lượt hẳn, Nhị Ca nhìn hẳn hồi lâu. Cuối cùng, anh muốn hẳn đấu với Lio. Phen này tiêu đời hẳn rồi! Lio hăm hăm bước lên, mặt đối mặt. Trận đấu bắt đầu. Hẳn và Lio vờn nhau nhưng Lio chẳng tấn công hẳn được cái nào vì hẳn di chuyển rất nhanh. Lio bắt đầu sinh ảo giác và cảm thấy hơi bối rối. Lợi dụng tình hình, hẳn bay lên không trung và tặng cho Lio một cú kick-back ngay đầu. Lio ngã xuống đồng nghĩa với việc người chiến thắng được khẳng định. Mọi người vỗ tay rần rần, Nhị Ca ra lệnh:

- Bay lên đá rớt nhánh cây phía đối diện cậu cho tôi!

Hắn nhìn lên cây, khá cao đấy, tầm 2m-3m. Hắn lùi ra xa thủ thế và bay lên tung một cước.

“Crắc”

Nhánh cây rơi xuống đúng ý Nhị Ca, hắn hoàn thành đợt kiểm tra. Mọi người tỏ ra rất ngưỡng mộ vì sức bật của hắn rất tốt. Cú đá rất đẹp.

Nó là người cuối cùng, trông có vẻ càn rỡ thế nào ấy nhỉ? Nó cứ cười toe toét để khoe răng như đười ươi. Nhị Ca khó chịu hỏi nó:

- Cô biết làm gì?

- Biết ăn, biết ngủ và biết bày trò chọc phá người khác...blap....blap....

“Vút”

Nhị Ca phóng một hòn đá về phía nó, nó lập tức phát giác và ngã người ra phía sau né tránh.

“Vút...vút”

Lần này là hai hòn đá, nó phải xoay nửa thân trên một phòng. Nó chưa kịp cất tiếng thì cả đồng đá đã bay đến hướng của nó, Nhị Ca ném không ngừng tay. Nó lộn ngược ra sau một vòng rất đẹp mắt. Hết nhào lộn thì nó bay lên, dùng chân đạp vào những nhánh cây gần đó để lấy đà. Cứ thế nó bay hết tán cây này đến tán cây kia. Nó nhanh như sóc ấy nhỉ? Nhị Ca vẫn không ngừng tay, nó đi khinh kong luôn mới ghê. Mọi người nhìn nó mà phát hoảng, nó biết khinh kong hồi nào vậy? Trông nó bay tới bay lui ghê quá à!!!! Nhờ buổi kiểm tra hôm nay mà khả năng tìm ẩn của nhiều người được bộc lộ. Hắn sực nhớ, hồi lần trước nó dám bay lên cánh cổng gần 3m của hắn. Thì ra là nó có khinh kong.

Nó ngồi trên cây quát xuống:

- Ê Dương Hai! Ném xong chưa? Tôi còn chưa nói hết cơ mà!

Nhị Ca khoát tay bảo nó leo xuống, nó lại hoang mang nhìn xung quanh rồi vã mồ hôi, mặt tái mét:

- Tôi...tôi...không xuống được!

Cả bọn thở dài nhìn nó, vậy mà tưởng hay lắm. Nhị Ca trông rất điềm tĩnh bảo:

- Bay xuống đi! Nếu không tôi rung cây đấy!

Nó cắn chặt môi, đưa ánh mắt kiên quyết nhìn xung quanh tỏ ý không muốn xuống. Hắn la làng lên:

- HALEE! CẨN THẬN! SAU LƯNG EM CÓ TỔ ONG!

- Áaaaaaaa.....Ghê quá!

Nó nhắm mắt nhắm mũi bay xuống đại, ai ngờ nó vẫn đứng vững trên mặt đất. Lần thứ hai nó bị hắn lừa. Nó sung sướng reo lên:

- A ha! Không sao rồi!

Nhị Ca nhìn nó nhảy tưng tưng thì ra hiệu stop, nó ngưng hoạt động và đứng đó chờ nghe nhận xét. Nhị Ca hất giọng rồi nghiêm chỉnh nhìn nó:

- Có thật cô là con gái của Bang Chủ Hắc Long Bang nổi tiếng thế giới không vậy?

Nó mở to mắt, tên này đùa à? Không phải thì chẳng lẽ nó con của Dương Hai ngồi đây chắc. Rõ dở hơi!

- Cái này hiểu nhẹ là hỏi mà hiểu nặng là chửi xéo phải hong? - nó hỏi ngược lại.

- À không! Thấy khác xa so với Bang Chủ Dragon Lee, ông ấy nghiêm túc hơn nhiều!

- Muốn gì đây? Nhận xét thì lo nhận xét nhanh đi! - nó khoanh tay tỏ vẻ bức dọc.

Nhị Ca hơi ngạc nhiên, tính khí con nhóc này khá là bướng bỉnh đây. Anh bắt đầu vào vấn đề chính:

- Xương hông của cô khá là dẻo dai đấy! Kinh kong cũng không tồi! Cố gắng tập luyện là được!

- Ok men! Hết rồi phải hong? Về chỗ đây!

Nó bỏ đi te te về vị trí đập tay với mọi người. Nó đúng là cái đứa hiếu động nhất trong bầy. Nhị Ca bắt đầu phân chia khu vực để tập luyện.

Nó thì cứ bay qua bay lại, thực hiện kinh kong lên đỉnh núi và trở xuống. Nếu biết trước mình có khả năng này thì hồi sáng đã không bị phạt chống đẩy 500 cái oan mạng. Hấn thì cứ nhảy cà tưng cà tưng như Kangguru. Hani vùng roi rèn luyện cổ tay. Roy thì tập vùng gậy. Ken thì tập đâm võ những tấm ván. Vinlee tập đá vào bao cát. Jee tập bắn súng và đích là những tấm bia. Nari tập làm ám khí và phóng về phía bù nhìn. Buổi tập luyện xuyên suốt kéo dài tận 4h chiều.

Mặt trời dần ngả bóng và đã đến lúc tụi nó phải làm việc chung với Tam Ca. Cả bọn mệt rã rời đi được, thở không ra hơi. Tam Ca là một người khá thân thiện và có phần dễ dãi. Anh bắt cả bọn leo núi rồi nhảy cóc từ đỉnh núi xuống. Tối về ngủ thế nào cũng rên cho coi. Tam Ca tập cho tụi nó những bài quyền cơ bản, giới thiệu vô số những thế võ của Thái Lan. Những đòn hiểm và những đòn tấn công chí mạng. Cả đám nhìn anh tập rồi cũng bắt đầu tập theo. Thời gian trôi nhanh và tiếng bọn côn trùng rả rích vang lên. Màn đêm đã buông xuống khu tập võ. Tam Ca cho bọn nó về sớm một tiếng vì nghĩ tình tụi nó phải gánh nước như Đại Tỷ nói. Cả đám chạy tới chạy lui đến tận 11h mới đủ 100 thùng nước. Bọn nó không đi nữa mà bắt đầu lết, hai cặp chân mắt luôn cảm giác ròi. Tất cả nằm sải lai ở phòng khách, lăn lê bò lết đủ kiểu. Ai cũng than mệt rã rời. Nó lim dim hai mắt:

- Phải chi bây giờ được ngủ luôn thì tốt biết mấy!

Hấn nằm cạnh nó cũng lè nhè:

- Đuối như trái chuối luôn!

- Đi vào tắm cái đã! Khó chịu quá! - Hani nhăn nhó.

- Mọi người tắm đi! Mình đi nấu cơm cho nha! - Nari đang nằm trên cánh tay của Vinlee thì cố gắng gượng dậy.

Vinlee kéo tay cô lại, tỏ vẻ không đồng ý:

- Ngày hôm nay anh biết em là người mệt nhất! Có nấu thì mọi người cùng nấu!

Anh nhìn sang mọi người như hỏi ý, Ken nhún vai:

- Tui biết mấy người thương vợ! Nấu thì nấu!

Cả bọn cười cười rồi đứng dậy bắt đầu công việc. Nam nấu cơm còn nữ thì đi tắm, khi nữ xong thì nữ dọn cơm đến nam đi tắm. Đồng hồ điểm 12h và mọi người đều hoàn thành công việc. Cuối cùng cũng có một bữa cơm với đủ các món đến từ các nước trên thế giới. Không biết ăn vào có bị ngộ độc thực phẩm không nữa. Cả bọn nhìn nhau hồi lâu, nó lên tiếng trước:

- Ai muốn ăn thử thì ăn trước đi nha! Em còn yêu đời lắm chưa muốn chết đâu!

- Ê nè nhóc! Em ví món ăn anh nấu là thuốc độc à? - hấn nói.

Mọi người quyết định tù xì tìm ra kẻ xấu số. Kẻ bất hạnh ấy chính là Nari, cô cầm đũa và thử món ăn của Vinlee. Mọi người nhìn cô chờ đợi, cô mỉm cười nhìn Vinlee:

- Anh nấu cũng được đó chứ!

Vậy tụi nó mới yên tâm cầm đũa, ăn như bị bỏ đói mấy chục năm mà làm bộ hoài. Có lẽ sau ngày tập luyện họ đã mất rất nhiều Kcal nên cần bổ sung. Ngủ chưa được ba tiếng lại bị dựng đầu thức dậy bắt đầu một buổi tập luyện mới. Cuộc sống này gian khổ quá đi!!!!

*Ngày tập luyện thứ 5:

Tụi nó vẫn chưa thích nghi được với hoàn cảnh nên tỏ ra khá mệt mỏi. Tuy nhiên, lần này chạy lên núi thu thập thảo dược cho Đại Tỷ chỉ vốn vẹn có 25 phút. Những phần tập luyện sức nhanh và sức bền cũng đã

quen được phần nào. Tuy là có hơi mệt nhưng vì nghĩ đến trận chiến sắp tới, tụi nó lại có thêm phần nào tinh thần. Nó đã bớt bướng bỉnh và nghe lời Đại Tỷ hơn tuy có đôi lúc nó vẫn chửi lộn với cô ta bằng tiếng Thái Lan. Bài tập leo núi và vượt chướng ngại vật đã có phần nhuần nhuyễn.

Nhị Ca vẫn cho tụi nó tập luyện như ngày đầu. Tuy có đôi lúc nó khinh kong bị vướng trên cây phải nhờ Nhị Ca bay lên để kéo xuống nhưng phong độ vẫn không bị giảm sút. Ken đánh võ được hơn 50 tấm ván bằng tay không, Vinlee đã đá vỡ hết bốn cái bao cát rồi nên Nhị Ca cho anh tập đá vào một thân cây lớn. Hani vung roi làm mấy cái cây xung quanh chỗ tập trụi lá hết luôn. Nari phóng ám khí đều trúng phóc vào mục tiêu mặc dù đôi khi chỉ là hòn đá hoặc cái lá cây. Roy tập vung những đường gậy mà cô nghĩ ra, những đường gậy ấy đôi khi khiến cho khói bụi bay mù mịt. Jee tập bắn tất cả các loại súng để làm quen. Nói chung đã khá hơn ngày đầu.

Họ bắt đầu tập quyền, những bài quyền do Tam Ca chỉ dạy. Họ hoàn thành hẳn một ngày một bài quyền, tiến độ này cho thấy họ có khả năng trở thành một sát thủ. Tam Ca có vẻ rất hài lòng, anh hết lòng chỉ dạy lũ nhóc số king nghiệm mà anh có được. Chúng có vẻ rất ham học hỏi, thông minh và tiếp thu nhanh.

Một trăm gánh nước đối với tụi nó vẫn phải tốn khá nhiều thời gian vì vẫn chưa quen việc gánh nước. Họ vẫn phải tự nấu ăn và đi ngủ lúc 12h đêm. Ai cũng gầy đi trông thấy.

Hình ảnh của tụi nó được phát qua camera cho Lâm Gia xem, ông cười khố:

- Tội cho tụi nhỏ, sau này cử người lo nấu ăn cho họ nghe chưa?

- Vâng thưa cha!- Đại Tỷ đáp.

Thực ra Đại Tỷ là con gái của Lâm Gia nhưng có lẽ tụi nó không biết. Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ đến hình bóng của ông Dragon Lee nên cô rất thương hai anh em nó. Bà này tương tự nặng. Hình ảnh trong những buổi luyện tập được gửi về cho gia đình, mấy bà mẹ thấp thỏm vì xót xa, ai cũng muốn rưng rưng.

- Anh coi hai đứa con mình ốm luôn rồi kìa! Tội tụi nó quá! - mẹ của nó chỉ vào màn hình.

- Không biết có ai lo cơm nước gì cho tụi nhỏ không nữa! Tập luyện như vậy mà không ăn uống đầy đủ thì sao chịu nổi cơ chứ? - mẹ của Jee cũng lo không kém.

- Mọi người yên tâm đi! Tụi nó biết lo cho bản thân mà! - mẹ của Ken trông khá bình tĩnh.

Mẹ của Hani ngậm ngùi nhìn hình cô trên màn hình:

- Da của Hani sạm đen rồi! Mất lại có quầng thâm nữa! Chắc là ở đó khắc nghiệt lắm! Hức...hức....

Ba của Hani ôm bà vỗ về:

- Em đừng lo! Con gái chúng ta kiên cường lắm mà!

Ai cũng buồn rầu ngày đêm nhớ mong tụi nó. Đúng là không ai có thể sánh bằng cha mẹ. Ông Dragon Lee lên tiếng:

- Hi vọng là tụi nhỏ sẽ quay về kịp trước khi Triệu Hùng ra tay!

Mọi người lại lo lắng vì sắp tới không biết sẽ có chuyện gì xảy ra. Tụi nó sẽ phải đương đầu như thế nào???

*Phòng họp:

Duy chỉ có Đại Tỷ, Nhị Ca, Tam Ca ngồi dự họp vì họ không dám kinh động đến Lâm Gia. Sau lưng là Liz, Lio và Kevin, Nhị Ca cất giọng:

- Điều tra sao rồi? Về cái chết của Eric và Kelly?

Lio kính cẩn báo cáo:

- Thuộc hạ đã xác định được Kelly chính là nội gián do Triệu Hùng cài vào phe của chúng ta, nay danh tính cô ta bại lộ nên bị giết để diệt khẩu. Còn cái chết của Eric thì vẫn bế tắc ạ!

- Ai đã giết Kelly? Người của Triệu Hùng sao? - Đại Tỷ hỏi.

- Chuyện đó thì.... - Lio ngập ngừng vì anh đã không điều tra được việc đó.

Nhị Ca đưa ánh mắt thần bí ngẫm nghĩ, anh bảo:

- Tạm thời gác lại chuyện này đi! Sắp tới Lâm Gia sẽ bật mí những món vũ khí mà trong thời gian qua ông đã nhọc công thiết kế. Chúng ta lo việc tước mắt đá!

Đại Tỷ và Tam Ca gật đầu đồng ý. Tuy vậy nhưng họ vẫn không vứt bỏ ý nghĩ trong nhóm tụi nó có nội gián của Triệu Hùng.

*Tuần tập luyện thứ hai:

Tất cả có mặt đông đủ ở sân tập vào lúc 3h sáng ngay cả khi Đại Tỷ vẫn chưa đến. Họ đã thích nghi hoàn toàn với việc thức khuya dậy sớm và hiện giờ tinh thần họ đang rất phấn chấn. Tay chân rất ngứa ngáy chỉ muốn vận động. Xa xa Đại Tỷ đã xuất hiện, cô mỉm cười hài lòng:

- Tuần qua có tiến bộ vượt bậc nhỉ? Giờ thì bắt đầu! Đây là hình của các loại thảo dược mới. Sẵn đây ta thông báo luôn, kể từ hôm nay trên núi luôn có người phục kích nên các con phải cẩn thận chống trả. Mức độ huấn luyện sẽ khó dần đấy! Giờ thì đi đi!

- Dạ vâng! Tạm biệt sư phụ! - tụi nó đồng thanh rồi chạy đi.

- Nên nhớ chỉ có 20 phút thôi đấy! - Đại Tỷ nói với theo.

Tất cả tụi nó đã cải thiện tốc độ đến không ngờ. Cộng thêm thời gian chiến đấu với mấy tên phục kích rồi trở xuống núi vẫn không vượt quá 20 phút. Đại Tỷ rất hài lòng với kết quả này. Họ chạy tiếp sức, vượt chướng ngại vật luôn kèm theo những tư thế võ thuật rất uyển chuyển. Chạy lên đỉnh núi mà cứ như chạy trên đất bằng, đôi chân ai cũng thoăn thoắt chỉ một thoáng là đã lên đến đỉnh núi. Tụi nó đã trở nên ngoan ngoãn hơn và chịu gọi Đại Tỷ bằng sư phụ.

Hôm nay Nhị Ca sẽ cho tụi nó dùng súng để tập, tất cả ai cũng mang súng lên núi. Đơn giản chỉ là súng giả có đạn sơn thôi. Ai bị kẻ địch bắn trúng sẽ bị phạt. Tất cả đã sẵn sàng, thoát đầu tụi nó có vẻ khá nhanh nhẹn hạ được khá nhiều tên. Nhưng càng về sau tụi nó càng mất cảnh giác, có lẽ tinh thần tập trung chưa cao. Nó bị trúng một phát giữa ngực, thế nào cũng bị Nhị Ca phạt cho coi. Nó hậm hực chọi luôn cả cây súng vào đầu tên vừa bắn nó, thế là tên đó bất tỉnh nhân sự luôn. Mọi người nhanh chóng hạ những tên còn lại rồi xúm xích xung quanh nó. Roy cười tủm tỉm:

- Có người sợ bị phạt nè mọi người ơi!

- Bị phạt chung mà có gì đâu mà sợ! - Hani se se lọn tóc.

Vấn đề chính là ở chỗ đó. Hai lần nó liên lụy mọi người rồi nên nó đâm ra “tự ái sáng”. Nari hái thêm được một mớ thảo dược, cô ngồi xuống trước mặt nó cười hiền:

- Tụi mình đi xuống dưới đi nha! Không có gì phải sợ đâu!

Nó lắc đầu tỏ vẻ chán nản, hần xoa xoa đầu nó:

- Bx lì quá đi! Không nghe lời ox giận đó nhá!

Nó nhìn hần rồi nhìn sang mọi người, đi thì đi có gì phải sợ. Mấy hình phạt rèn luyện thôi mà. Đâu phải bắt tụi nó đi tắm hồ cá sấu hay bơi ở biển cá mập đâu mà sợ. Họ bắt đầu hành trình xuống núi. Nhị Ca từ xa đã thấy vết sơn trên ngực của nó, anh lắc đầu. Tụi nó e dè đồng thanh:

- Nhị Ca! Tụi em đã về!

- Halee! Súng của em đâu? - Nhị Ca cất giọng trầm trầm.

- Dạ thì đây.....Hơ đâu rồi? - nó cứ tưởng là đang cầm trên tay ai ngờ nó đã bỏ lại trên núi rồi.

Nhị Ca không thể hiểu nổi nó lại hậu đậu như vậy. Trời ơi! Con nhỏ này đúng là sinh ra để chọc người ta tức điên mà. Nhị Ca bắt đầu đưa ra hình phạt:

- Halee! Em chạy lên núi tìm súng! Mấy đứa còn lại chống đỡ cho đến khi nào nhóc con đó trở về!

- Dạ...aaa...aa..! - Tất cả kéo dài câu trả lời với giọng mệt mỏi.

Nó bắt đầu chạy đi và mọi người phải xếp hàng ngang để chống đỡ. Việc này có thể nói là khá dễ với các anh nhưng còn các cô thì.....úp mặt xuống đất hoài. Hic không biết nó đi đến bao lâu đây. Nhị Ca đi tới đi lui chờ đợi, 5 phút đã trôi qua rồi. Mọi người chống đến cái thứ 300 thì bóng nó dần xuất hiện ở phía xa. Nó chạy xiêu qua vẹo lại cứ như một mối từ kiếp nào ấy nhỉ. Nó đưa cây súng cho Nhị Ca rồi thở lấy thở để. Nhị Ca gần giọng:

- Với khinh kong của em thì phải về sớm hơn 15 phút chứ!
- Học...học...hơ dạ? Em...em quên nên khô....không dùng khinh kong.
- TRỜI!!!!

“Phịch”

Tất cả úp mặt xuống đất tập thể. Bó tay! Nó thì gãi đầu cười khi khi.

Đến giờ học của Tam Ca. Tụi nó sẽ tập chung với một người khác để thực hành những gì đã học. Loại võ của Thái Lan không hề dễ chút nào. Vậy mà tất cả đã tỏ ra rất thuần thục. Hạ đối phương bằng mọi cách trong mỗi trận. Tam Ca rất hài lòng. Anh tập hợp tụi nó lại và bắt đầu thông báo:

- Ngày mai Lâm Gia mời các em đến sảnh lớn để nhận vũ khí đấy! Tụi em đã thành công được một nửa trên con đường trở thành sát thủ rồi!
- YEAHHHH! - tụi nó hò hét lên vui mừng.

*Văn phòng của Triệu Hùng:

- Tất cả đã đến nơi chưa?
- Dạ rồi thưa chủ tịch! - trợ lý kính cẩn.
- Tốt! Ta nhận được tin ngày mai Lâm Gia sẽ cho bật mí những món vũ khí tuyệt thế. Chuẩn bị lực lượng chờ lệnh hành động cho ta!!!
- Vâng!

Những món vũ khí đó là gì? Liệu Triệu Hùng sẽ cướp được số vũ khí đó?

21. Chương 21

*Sáng hôm sau:

Tụi nó vừa thức dậy đã được người của Lâm Gia đón đến sảnh lớn. Lâm Gia, Đại Tỷ, Nhị Ca và Tam Ca đã ngồi ở vị trí phía trên. Tụi nó đồng loạt cúi đầu:

- Lâm Gia!

Lâm Gia gật đầu hài lòng, ông cười rất tươi:

- Xem ra tụi nhỏ đã được dạy dỗ rất tốt! Tất cả ngồi đi!

Tất cả bước đến ngồi vào tám cái ghế đã được đặt sẵn. Lâm Gia ra lệnh:

- Mang ra đây!

Lập tức một nữ hầu mang một chiếc mâm vàng ra, bên trên có một miếng vải đỏ phủ lên. Tụi nó ai cũng ngạc nhiên, vũ khí gì mà có bao nhiêu đây vậy chứ? Lâm Gia bật cười:

- Haha...Đó không phải là vũ khí đâu! Muốn trở thành sát thủ ngoài việc tinh thông võ thuật ra còn phải sở hữu bộ óc nhanh nhẹn. Ta muốn các con tự tìm lấy thứ vũ khí thuộc về mình!

- Sao??? - đồng thanh.

- Ta muốn chơi với các con một trò chơi! Trong vòng ba ngày mà vẫn không tìm ra thì số vũ khí đó ta giữ lại nhé! Hahaha.... - Lâm Gia cười.

Cô người hầu mang chiếc mâm đó đến trước mặt Vinlee, anh đứng lên và đưa tay lật miếng vải đỏ. Bên trong là một mảnh giấy được buột lại bằng một sợi dây trông như bản đồ kho báu ấy. Anh nhận lấy và Lâm Gia cũng tuyên bố:

- Thời gian đã được tính kể từ giây phút này!

- Vậy thì tụi con xin phép ạ! - Vinlee cúi đầu chào Lâm Gia rồi cùng tụi nó ra khỏi sảnh.

Chờ tụi nó đi khuất, Đại Tỷ cười đầy ẩn ý:

- Cha nghĩ cách này được chứ?

- Tất nhiên! Nhất định nội gián sẽ lộ diện! - Lâm Gia đưa ánh mắt sắc bén nhìn vào không trung.

Về phần tụi nó trở về ngôi nhà gỗ, tất cả tập hợp ở phòng khách rồi mở bản đồ kho báu ra. Bên trong hoàn toàn không có một chữ nào cả. Là một tờ giấy trắng. Tụi nó lại một phen ngạc nhiên:

- Cái gì kì vậy? - nó bực bội.

- Sao nói đây là bản đồ mà! Hong có cái gì hết vậy? Có đưa nhầm không? - hấn nói.

Mọi người chuyền tay nhau xem tờ giấy, không có cái gì mà gọi là bản đồ hết. Roy đưa tấm giấy lại cho Vinlee:

- Mình tính sao đây anh?

Vinlee im lặng nghĩ ngợi, anh dùng ngón tay nhẹ nhàng sờ qua một lượt bề mặt giấy. Bỗng nhận ra điều gì đó, anh lập tức đưa lên mũi ngửi. Anh nhíu mày:

- Quả nhiên là như vậy!

- Anh đã nghĩ ra điều gì rồi hả? - Nari hỏi rất nhẹ nhàng.

- Đúng vậy! Mọi người thấp nển lên đi!

Lập tức Hani chạy đi lấy và đặt xuống bàn, Jee châm lửa, ánh đèn cầy được thắp lên. Vinlee đưa tờ giấy lại gần ngọn đèn hươ qua hươ lại, hình ảnh từ từ hiện ra. Là một bức họa của một ngôi nhà, kèm theo là các con số tưởng như vô nghĩa: một, chín, tám, ba, hai. Roy gãi đầu:

- Lại cái gì nữa đây?

Tất cả im lặng, Vinlee đang tập trung rất cao độ. Nó hỏi:

- Tại sao khi đưa tờ giấy lại gần ngọn lửa thì nó lại hiện ra những thứ này vậy?

- Đơn giản thôi! Em ngửi thử đi! - Vinlee đưa cho nó tấm bản đồ.

Nó đưa lên mũi, là mùi giấm. Vinlee giải thích:

- Đây chỉ là một hiện tượng hóa học cơ bản thôi! Vấn đề bây giờ ta phải tìm ra ngôi nhà trong hình.

- Cần gì tìm! Nhà mình mà! - tiếng Jee vang lên ngoài cửa.

Mọi người lập tức chạy ra chỗ cửa Jee, nhìn từ bên ngoài vào quả thật đây chính là căn nhà trong bức họa. Vinlee nhìn vào tờ giấy rồi nhìn vào căn nhà:

- Vậy thì những con số này có ý nghĩa gì?

- A! Anh Vinlee lại coi nè! - Roy đứng sát cửa ra vào vội reo lên.

Hai bên cửa ra vào có khắc những dòng chữ dọc từ trên xuống. Toàn là tiếng Thái Lan. Vinlee nhìn chăm chăm vào rồi lại sờ cằm suy nghĩ. Tụi nó thì cứ đứng đoán mò rồi nêu ý kiến. Vinlee vẫn rất tập trung để xâu chuỗi lại những manh mối vừa có được.

- Này Hani! Áo khoát của anh đâu rồi? - Jee hỏi Hani.

- Dạ em giặt và phơi ở ngoài sau ấy! Cây sào thứ ba từ trái đếm qua nhé!

“Hả? Không lẽ là số thứ tự?” Một ý nghĩ vụt qua đầu của Vinlee.

Anh nhìn lên những dòng chữ rồi mỉm cười. Nụ cười lạ lùng của anh làm ọi người ngạc nhiên:

- Anh suy nghĩ ra điều gì rồi sao? - Nari hỏi.

- Mọi người thấy hai bên có khắc chữ đúng chứ? Vậy thì theo thứ tự của một là chữ Núi, thứ chín là chữ Tây, thứ tám là chữ Mộc, thứ ba là chữ Thập Tam còn chữ cuối cùng thứ hai là chữ Dần. Ta thu được năm chữ: NÚI, TÂY, Mộc, THẬP TAM VÀ DẦN.

- Sao anh biết là chữ cần tìm sẽ nằm ở cột bên nào? Em thấy hai bên đều có những chữ theo số thứ tự giống nhau mà! - Nó thắc mắc.

Vinlee đưa cho nó bức họa và bảo nó xem. Hai cây cột trong hình không in chữ mà là in những số thứ tự từ trên xuống. Điều đáng nói ở đây là có năm số được in đậm ở hai bên cột. Vinlee cũng dựa vào đó mà tìm ra thôi. Đúng là anh rất thông minh, xem ra số vũ khí không cách họ xa nữa.

Nhiệm vụ tiếp theo là phải hiểu được ý nghĩa năm chữ: núi, Tây, Mộc, thập tam và Dần.

Mọi người lại trở vào phòng khách vắt óc suy nghĩ, Vinlee vẫn im lặng nhìn vào quyển sổ tay đã ghi chép lại tất cả manh mối. Anh có cảm giác hình như là anh sắp nghĩ ra điều gì đó nhưng mãi vẫn không ra. Tội nó lại ngồi đoán mò.

- Hay là hướng Tây nhỉ?

- Thập tam trong số cổ Trung Quốc có nghĩa là 13 đấy! 13 cái gì mới được chứ? Đường như lại là số thứ tự!

- Đúng không đó?

- Chắc mà! Vậy chứ ngoài ra còn có ý nghĩa gì nữa?

- 13 con hổ đấy! Chẳng phải dần là hổ sao?

- Không phải đâu! Trong trường hợp này dần không được hiểu là hổ. Nếu vậy thì người ta nói luôn là hổ cho rồi!

Cả bọn tranh cãi rất sôi nổi, riêng Vinlee vẫn ngồi đó một mình. Nari ngồi xuống bên cạnh anh:

- Anh đừng quá căng thẳng! Anh muốn ăn hay uống gì không em làm cho anh!

Bỗng anh nhẹ nhàng nằm xuống đùi cô, hai mắt nhắm nghiền nhưng miệng vẫn cử động:

- Khi trong bụng trống rỗng là lúc đầu óc ta tỉnh táo nhất! Anh muốn nằm một lát!

Cô cười hiền rồi đưa tay vuốt tóc anh, trông anh chẳng khác nào một đứa trẻ đang được mẹ dỗ dành. Anh thả trôi những dòng suy nghĩ theo đôi bàn tay mượt mà, hiền dịu của cô. Sáu người kia vẫn tranh cãi om sòm không ai nhường ai:

- Đã nói là Dần không được hiểu là hổ đâu mà! Anh lì lợm vừa phải thôi! - nó quát hấn.

- Vậy thì dần là cọp. Đúng rồi! Dần là cọp!

“Bốp”

Nó phang vào đầu hấn một cú vì cái tội nói nhây. Cả đám bật cười rồi lại tiếp tục cuộc thảo luận:

- Nếu thập tam thuộc Hán tự của Trung Quốc thì ta cứ hiểu từ Dần như thế thử xem! - Jee nêu ý kiến.

- Dần trong tiếng Trung là gì? Con vật? Con giáp hay là cái gì khác? - Hani nêu đủ mọi gợi ý.

- Mình chịu thua với ba cái trò này! Hại não chết đi được! - Roy lại ngả người lên vai của Ken.

- Hay là giờ giấc???? - Ken reo lên.

- Giờ giấc? Là sao? - nó tròn mắt.

Ken bắt đầu giải thích:

- Thì theo người Trung Quốc 12 con giáp ứng với số giờ trong ngày mà!

“Núi, hướng Tây, mộc, thập tam, giờ Dần! Ra rồi!” Vinlee ngồi bật dậy nhìn mảnh giấy rồi mỉm cười làm mọi người giật mình.

Nhìn nụ cười đó của Vinlee, Nari lại hiểu ra: “Lại nghĩ gì ra rồi à?”

Vinlee chạy ra cửa nhìn xung quanh rồi bật cái đồng hồ trên tay. Mặt số đồng hồ hất lên và bên dưới là một chiếc la bàn nhỏ. Anh cầm nó đưa ra xung quanh trước con mắt khó hiểu của mọi người, nó hỏi:

- Hai đang làm gì vậy?

- Tính từ nơi chúng ta đang đứng thì hướng Tây ám chỉ ngọn núi đằng kia. - anh vừa nói vừa chỉ tay về phía ngọn núi mà hàng ngày Đại Tỷ thường bắt họ leo.

- Kho báu ở đó sao? - Ken ngạc nhiên.

Vinlee nhếch miệng, nụ cười chiến thắng:

- Cũng có thể cho là vậy!!!!

- OH YEAHHHH!!!! - cả bọn ôm chầm lấy nhau vui mừng.

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu đồng nghĩa với việc đã hơn 12h trưa. Họ miệt mài leo lên ngọn núi đó trong lòng ai cũng phấn chấn. Lâm Gia dùng ống nhòm quan sát từ xa, ông cười hài lòng:

- Tụi nhỏ đã đi đúng hướng rồi!

- Đúng là không thể coi thường bộ óc của Vinlee! - Đại Tỷ cũng nhìn theo hướng đó.

Về phần họ vừa đi vừa ríu ra ríu rít, đường đi lên núi hôm nay sao mà êm thế nhỉ? Bỗng họ bị một đám cận vệ chặn đường, Vinlee nhìn chúng đầy cảnh giác rồi bảo:

- Đúng là một đợt thử thách mang vỏ bọc của việc truy tìm kho báu!

Tất cả xông lên để chiến đấu với bọn cận vệ, tuy không có vũ khí trong tay nhưng sức mạnh của tụi nó vẫn không hề hạ xuống. Kết thúc trận đấu với gần 50 tên nằm lằn lóc dưới đất. Họ lại tiếp tục chặng đường. Họ đến đỉnh núi, nơi thường ngày hay hái thảo dược. Trên đây rất là ít mấy loại cây to, chỉ toàn là cỏ và những loại dược thảo thấp bé. Đếm đi đếm lại chưa đầy hai mươi cây. Họ bắt đầu dừng lại suy nghĩ tiếp. Ken hỏi:

- Làm gì tiếp theo đây?

- Tìm cái cây thứ 13 và chờ đợi đến giờ Dần tức 3h chiều! - Vinlee đáp ngắn gọn.

Họ tản ra tìm cái cây đó nhưng mà đành chịu thôi. Cây nào cũng giống nhau và không hề đánh số thứ tự thì làm sao mà biết được. Sau hơn 1 tiếng đồng hồ lang thang, họ ngồi bệt xuống một cái cây to có bóng mát. Nó lắc đầu:

- Cũng may đây là khu rừng quen thuộc, nếu không chắc lạc hết rồi!

- Cái cây nào mới là 13 chứ? Thân cây nào cũng như nhau chả khác một cái số nào! - hần cũng chịu thua.

Nari ngẫm nghĩ gì đó rồi lên tiếng đề nghị:

- Sao ta không tính từ cái cây ta gặp đầu tiên khi vừa lên tới đỉnh, biết đâu dựa vào đó có thể tìm ra cái cây thứ 13!

- À đúng rồi! Sao mình không nghĩ ra việc này!!! - Jee reo lên rồi cùng mọi người chạy đi đến nơi có cái cây đầu tiên.

Họ lần theo từng cái cây và cuối cùng cũng đã đứng trước cái cây thứ 13. Cái cây không cao lắm nhưng cũng không quá thấp, tầm 4m gì đó. Nó vỗ vào thân cây:

- Lần này tìm được rồi nhé!!! Hihi...

- 20 phút nữa là 3h! - Vinlee xem đồng hồ rồi thông báo.

Ai cũng hí hửng vì sắp được bật mí số vũ khí tuyệt thế. Họ ngồi dưới gốc cây và chờ đợi.

Thấm thoát 20 phút trôi nhanh, Ken xem đồng hồ rồi reo lên:

- Tới rồi! Tới giờ rồi!

Mọi người lập tức đứng dậy quan sát xung quanh, chẳng có hiện tượng gì lạ xảy ra cả. Sao kì vậy chứ? Vinlee nhăn nhó bực dọc. Chẳng lẽ đã đi sai hướng? Không thể nào. Nhìn tới nhìn lui ngoài cái bóng cây to đứng in trên mặt đất ra thì chẳng có gì nữa hết. Hắn ngồi phịch xuống chán nản:

- Không có gì hết! Kho báu này là con số 0.

Chưa hẳn là vậy, Vinlee đảo mắt nhìn theo cái bóng cây. Nó dài thườn thượt trải dài trên mặt đất và kết thúc bởi cái bóng ngọn cây nhọn nhọn. Vinlee bước tới xem xét chỗ đất đó, nó có vẻ như đã được đào bới. Anh lại cười, gọi mọi người:

- Ở đây! Nó nằm ở chỗ kết thúc của cái bóng cây!

Mọi người chạy đến ra sức đào chỗ đất đó lên, vã cả mồ hôi nhưng miệng vẫn cười tươi. Nó hí hửng:

- Như vậy mà cho 3 ngày thì hơi bị dư!

Tay hắn chạm vào một vật bằng kim loại, hắn tìm cách móc vật đó lên nhưng nhanh chóng xù xuống:

- Kho báu đây hả trời?

Là một cái bao đựng loại kiếm cổ của người Thái, nó dài tầm 30cm rộng khoảng 7cm gì đó. Phần đuôi hơi cong lên, hình thù rất lạ. Nó rất cứng và có phần đã cũ kĩ. Vinlee xem xét rồi kết luận:

- Đây không phải là kho báu mà Lâm Gia muốn chúng ta tìm đâu!

- HẢ???? - đồng thanh.

- Có lẽ đây chỉ là một phần trong kho báu thôi! - Nari nói.

- Vậy thì kho báu ở đâu? - Hani nói.

- Để xem! Trong bao kiếm có vật gì kia! - Vinlee nói rồi đưa tay lấy cái vật đó ra.

Là một mảnh vải dài, bên trên có những nét đứt quãng không theo một nguyên tắc nào cả. Cả bọn lại thêm điên đầu vì cái kho báu quái quỷ thật hại não. Ai cũng ngồi sải lai dưới đất tỏ vẻ chán nản riêng Vinlee vẫn ngồi xem xét thật kĩ lưỡng. Thoạt đầu, anh vẫn chưa nghĩ ra điều gì nên ra hiệu bảo mọi người đi về. Họ lẳng lẽ đi xuống núi trong trạng thái không mấy vui vẻ. Tất cả trở về ngôi nhà gỗ và làm những gì mình muốn. Cũng may là được nghỉ tập luyện ba ngày, nếu không vừa tập vừa đi tìm kho báu kiểu này có nước vào bệnh viện truyền nước biển luôn. Mà ở đây làm gì có bệnh viện cơ chứ? Nói chung là điều kiện vật chất hơi bị túng thiếu. Nó ngồi ở phòng khách chống cằm than vãn:

- Phải chi có mang theo bộ truyện tranh Conan thì tốt biết mấy!

- Em muốn đọc không? Anh có cách! - hắn nói.

- Đâu? Đưa cho em đi! - nó bật dậy.

Hắn nắm tay dắt nó vào phòng, dùng cái máy hôm bữa mở lên cho nó đọc. Nó vui thì thôi khỏi nói, ôm hắn nhảy cẫng cẫng. Hani, Jee, Roy và Ken thì ra ngoài chơi. Chỉ còn Nari và Vinlee trong phòng khách. Anh bước đến trước cửa rồi quay lại vẫy tay với cô:

- Em lại đây xem này!

Cô bước đến bên cạnh anh và nhìn về hướng anh đang chỉ. Ánh hoàng hôn rực rỡ bao trùm lấy phong cảnh rừng núi tạo nên một bức tranh thiên nhiên tuyệt đẹp. Màu sắc ngọt ngào khiến cho không gian thêm lãng mạn gấp bội phần. Cả hai cùng ngồi xuống trước ngưỡng cửa, Nari nhẹ nhàng tựa đầu vào bờ vai vững chắc của Vinlee. Cả hai hướng về vầng sáng đang bắt đầu khuất dần sau núi. Cô thở thê:

- Em ước gì thời gian ngừng trôi để chúng ta có thể như vậy mãi!

- Anh cũng vậy! - Vinlee hôn lên tóc Nari.

Cô đã cố gắng kiềm chế để nước mắt không tuôn rơi nhưng sao khóe mắt cô vẫn cay xè. Cô đưa đôi mắt long lanh đọng nước ngược lên nhìn anh:

- Nếu một ngày em bỗng rời xa anh thì sao? Anh sẽ nhớ em chứ?

Vinlee cười, anh trả lời một cách rất bình thản:

- Anh sẽ không nhớ em đâu!

Cô chờ người ra nhìn anh, đôi mắt to tròn không hề chớp lấy một cái. Anh tiếp:

- Vì lúc đó anh đã chết rồi thì làm sao mà nhớ được nữa! Đồ ngốc!

Cảm xúc vỡ òa, những giọt nước trong suốt lăn dài trên gương mặt xinh đẹp. Anh hôn lên những giọt nước mắt của cô rồi nhìn cô bằng ánh mắt tha thiết:

- Em cứ khóc như vậy thì làm sao anh có thể yên tâm để em rời xa anh được chứ? Nari. anh yêu em!

Làn mi cong vút rung lên từng hồi, đôi mắt bất ngờ mở to và dần dần khép lại. Một nụ hôn ngọt ngào đi cùng với ánh hoàng hôn vàng nhạt trải dài trên sườn núi. Thật lãng mạn và ấm áp quá phải không???

Bên trong cánh cửa phòng hắt là hai kẻ đang thì thào:

- Bx! Né ra để anh coi với!

- Anh à! Lấy máy chụp ảnh ra chụp lại đi!

- Rồi! Anh đang chụp nè!

“Tách....tách....tách”

- Anh giữ cho kĩ nha! Em sẽ đem về khoe ba mẹ! Kaka.... - nó cười gian.

- Sao em không chụp hình hai đứa mình? Mấy lần trước mình hôn nhau còn đẹp hơn vậy nữa mà! - hân nhần nhỏ.

“Bốp”

- Bé bé cái mồm thôi! Sợ người ta không biết à? - nó hung dữ cốc đầu hấn.

Hắn ỉu xìu xụ mặt xuống, xem ra cặp này toàn đối với nhau bằng bạo lực nhỉ???

22. Chương 22

Tối hôm đó, mọi người tắm rửa rồi tập trung ăn uống. Riêng Vinlee vẫn ngồi một góc, một tay cầm bao kiềng tay còn lại cầm mảnh vải. Anh muốn giải bí mật trong mảnh vải kia nhưng mà nó theo quy tắc nào mới được chứ. Những đường nét trên vải được viết bằng mực nhưng nó có vẻ lộn xộn, cách quãng nhau. Anh không ngừng đưa ra những giả thuyết và những cách sắp xếp nhưng mà có lẽ vô ích. Đầu óc anh lại làm việc không ngừng.

“Những đường nét này ám chỉ điều gì đây? Không lẽ là mật mã? Haizz càng nhìn càng giống một bức tranh chòm sao, chỗ này còn có một ngôi sao được in đậm nữa nhưng mà nó chỉ nằm có một mình thôi, sao không thấy bên cạnh có một nét gì thể nhỉ? Hay là sợi vải này được xếp theo một hình thù nhất định nào đó!”

- Hai đừng có coi nữa! Qua ăn tối với mọi người đi! - nó vừa ăn nhồm nhoàm vừa bảo.

- Đúng đó! Để mai hấn coi. Còn đến hai ngày nữa mà! - Ken cũng hòa theo.

Vinlee bỏ ngoài tai vẫn tiếp tục tập trung chuyên môn, Nari và Hani mang ra một nồi canh lớn còn nóng hổi. Nari đặt xuống bàn làm mọi người thêm nhỏ dãi.

- Tớ hái một ít thảo dược nấu canh tắm bổ ọi người nè!

- Woa!!!!!! - đồng thanh.

Nari múc ra ổi người một chén. Bát nào bát nấy còn bốc khói nghi ngút, tỏa mùi thơm phức. Vinlee cũng chẳng quan tâm, anh nghiện trò chơi tìm kho báu rồi chẳng?

- Oa....Nari nấu ngon quá! - Jee reo lên.

- Nóng lắm đấy! Anh cẩn thận! - Hani nhắc nhở.

Hắn vẫn ngồi trầm ngâm quan sát Nari, hắn thấy không yên tâm với những thứ do chính cô mang đến. Nó múc cho hắn một chén nhưng chẳng hiểu đưa thế nào lại làm đổ canh lên cánh tay của hắn. Hắn nóng quá nên giấy dựng dựng lên:

- AAA!!!! Nóng quá!!!!

- Hơ....em xin lỗi! Ox có sao không? - nó chộp lấy cánh tay của hắn xuyết xoa.

- Mau mang vào trong rửa đi! Tớ đi lấy thuốc! - Nari bảo rồi chạy vào phòng.

Vinlee ngược mặt lên nhìn theo rồi lại sắp xếp mảnh vải. Anh đang giống như người bị tự kỉ ấy. Nó rửa cánh tay của hắn xong thì lôi hắn ra phòng khách cho Nari bôi thuốc. Cô xem xét vết bỏng rồi bảo:

- Vết bỏng to quá! Chắc phải băng lại!

Cô nhẹ nhàng xoa thuốc lên vùng da đỏ ửng rồi bắt đầu quấn băng. Cô quấn từng vòng rất kĩ lưỡng. Hành động ấy đập vào mắt Vinlee. Anh mở to hai mắt rồi nhìn xuống cái bao kiếm, anh reo lên:

- Ra rồi! Anh nghĩ ra rồi!!!!

Mọi người ngạc nhiên nhìn anh, hai tay anh đang giơ cao cái bao kiếm và mảnh vải. Tất cả xúm xích lại cùng nhau để xem anh tìm ra điều gì. Anh bắt đầu giải thích:

- Mảnh vải này được đặt bên trong vỏ kiếm! Điều đó có nghĩa nếu hai thứ này kết hợp với nhau sẽ cho ta thấy được điều gì đó!

Jee cầm bao kiếm lên xem xét, anh ngẫm nghĩ một lát rồi bảo:

- Vậy thì nếu ta quấn mảnh vải này quanh bao kiếm thì sẽ biết những đường nét này có ý nghĩa gì đúng không?

- Đúng vậy! - Vinlee chắc chắn.

Vinlee bắt đầu quấn, từng vòng một. Những đường nét vô nghĩa đang tạo ra một hình thù gì đó. Mọi người chăm chú vào từng động tác của anh. Cảm giác sốt ruột đang đè nén lên không gian của phòng khách. Hình ảnh dần hiện ra ngày một rõ cho đến khi Vinlee hoàn thành vòng cuối cùng. Ken reo lên:

- Là một tấm bản đồ!!!!

Hình ảnh trên mảnh vải đang chỉ một khu vực nhỏ ở đâu đó. Trong khu vực ấy có một ngôi sao màu đen. Là kho báu chẳng? Nhưng đây là hình ảnh chỉ khu vực nào mới được chứ?

- Khoan đã! Đường như anh đã thấy hình này ở đâu rồi!!! - Vinlee đang cố nhớ lại. - Không lẽ....

Anh nói dứt quãng rồi vùng chạy về phòng. Không lâu sau anh trở ra với một mảnh bản đồ mà ba anh đã đưa cho lúc anh chuẩn bị lên đường. Anh bắt đầu đem ra so sánh, quả thật đây là một phần trong bản đồ lãnh địa Tam Giác Vàng. Phần hình trong miếng vải ứng với khu vực mà mọi người đã từng đi qua trong chuyến hành trình. Khu vực cất kho báu cách nơi họ đang ở khoảng 4 giờ đi bộ. Mọi người ôm nhau vui sướng:

- Yeahhhh! Sắp tìm ra kho báu rồi!!!!

- Mọi người nghỉ ngơi đi! Ngày mai ta lên đường luôn nhé!!! - Vinlee nói.

Tất cả trở về phòng lên giường đi ngủ để lấy tinh thần. Kho báu đã nằm trong lòng bàn tay.

*Ở một nơi khác:

- Sao? Vinlee đã giải mã được tấm bản đồ rồi à? - Triệu Hùng nói vào màn hình máy tính.

- Dạ đúng vậy! Sáng mai họ sẽ lên đường! - một giọng nói lạnh tanh vang lên.

Triệu Hùng dầm chiêu vài giây rồi tiếp:

- Người của phe ta đã đến gần với lãnh địa Tam Giác Vàng rồi, người cứ nói địa điểm cụ thể ta sẽ cho người đến lấy số vũ khí đó.

- Tôi sẽ gửi bản đồ qua cho ngài! Căn cứ vào đó mà tìm sẽ được!

- Người làm tốt lắm! Tiếp tục theo dõi chúng để lấy thông tin cho ta.

- Vâng.

Màn hình tắt phụt.

*Sáng hôm sau:

Trời vừa hừng sáng là tám người họ đã lên đường. Họ đi trên con đường họ đã từng đi qua để đến nơi đây. Lòng ai cũng nôn nao lạ thường. Họ được tự do đi qua các chốt kiểm tra vì Lâm Gia đã sắp xếp sẵn. Mặt trời dần lên đến đỉnh đầu và nơi họ cần đến ngay trước mắt kia thôi. Vinlee nhìn vào ngôi sao đen trên mảnh vải rồi đi đến vị trí được cho là nơi cất giấu kho báu. Tuy nhiên, khi vừa đến nơi thì chỗ đất đó đã bị đào lên và bên cạnh là một cái rương rỗng lẩn lóc dưới đất. Cả đám không khỏi ngạc nhiên, chẳng lẽ công sức họ bỏ ra đã đổ sông đổ biển hết rồi sao? Vinlee cẩn thận ngồi xuống xem xét. Quanh đây xuất hiện rất nhiều dấu chân, khoảng chục người chứ không ít. Anh nói:

- Kho báu đã bị cướp rồi!

- SAO???? - đồng thanh.

- Ai cướp mới được chứ? - Ken nói.

- Chẳng lẽ Lâm Gia đang trêu bọn mình!!!! - Hani cũng rất lo lắng.

Cả bọn quyết tâm trở về để nói chuyện cho ra lẽ. Họ về đến là vào ngay sảnh lớn để gặp Lâm Gia không chút ngần ngại. Nó không kiềm nổi bức xúc:

- Người nói đi! Kho báu của tụi con đâu?

- Con đang nói gì vậy? - Lâm Gia ngạc nhiên.

- Cái rương rỗng đó là có ý gì? Người đang trêu tụi con đấy à? - nó bắt đầu mất bình tĩnh.

Lâm Gia bật dậy khỏi ghế, ánh mắt ông cho thấy ông đang rất kinh ngạc. Ông im lặng vài giây rồi bảo:

- Ta không có làm vậy, số vũ khí đó ta đã đặt ở vị trí ngôi sao đen trên mảnh vải. Không lý nào ta lại lấy đi, các con đã xem xét kĩ lưỡng chưa?

- Hoàn toàn chỉ là một cái rương rỗng! - Vinlee nói trong vô thức.

Lâm Gia ngồi phịch xuống ghế, có lẽ ông cũng đang mất bình tĩnh. Cả bọn lui ra trở về nhà để ông nghỉ ngơi.

*Tại nhà tụi nó:

- Có khi nào Triệu Hùng đã ra tay không? Người của ông ta đã đến tận đây để cướp vũ khí! - Vinlee ngồi đó.

- Không thể nào! Việc tìm kho báu này rất ít người biết! Làm sao ông ta có thể..... - nó cũng không tin nổi.

- Chắc chắn đã có người bí mật báo cho ông ta biết. - Jee bảo

- Có nội gián sao? - Roy hỏi.

Mọi người đang hoang mang vô cùng, bỗng hần nhìn thấy khóe miệng của Nari nhếch lên, đôi mắt cô trở nên rất lạ lẫm như đã trở thành một con người hoàn toàn khác. Chẳng lẽ điều hần suy nghĩ bấy lâu nay là đúng. Nhưng nếu cứ mãi chỉ tội Nari thì e rằng tình bạn của hần và Vinlee sẽ không còn. Làm sao để Vinlee tin đây?

Trời sụp tối, mọi người vẫn ăn cơm sinh hoạt như bình thường. Nhưng suy nghĩ của họ lại không bình thường. Ai cũng đang đoán già đoán non kẻ được coi là nội gián nhưng chẳng nghĩ ra được ai.

*Ở phòng họp mật của Triệu Hùng:

- Triệu chủ tịch! Tại sao phải cất công cướp số vũ khí này vậy? - một Bang Chủ hỏi.

- Haha.....Vậy thì cứ xem thử! - Triệu Hùng cười lớn rồi bước đến bên cái thùng để đầy vũ khí, ông lấy đại một cái hộp trong đó.

Ông xoay cái công tắc trên hộp, lập tức từ bên trong bay ra muôn ngàn mũi kim độc.

- Aaaa.....

Đám cận vệ đứng đối diện chết sạch không còn một tên. Mọi người ngạc nhiên tột độ không tin nổi vào mắt mình. Ông ta cười rồi tiếp tục lấy thêm một món nữa. Là một dây xích sắt. Ông vung tay một phát, hai tên cận vệ lần lượt ngã xuống và trên mặt là vết máu dài. Tính chính xác rất cao, thật không thể chê vào đâu được. Đúng là thần binh tuyệt thế. Đám Bang Chủ kinh ngạc vỗ tay tán thưởng quyết liệt.

- Lợi hại thật!

- Đúng là thần kì!

Triệu Hùng căn dặn tên trợ lí:

- Cho rèn thêm để tăng số lượng vũ khí ở đây! Chúng ta sẽ dùng những thứ này để đánh vào lãnh địa Hắc Long!

- Vâng!

Trợ lí cúi đầu rồi ra ngoài.

*12h đêm hôm ấy:

- Vinlee! Vinlee! Thức dậy đi! - hắc lay người Vinlee gọi khẽ.

Ken và Jee thì đứng nơi cửa ngáp dài ngáp ngắn. Đêm hôm khuya khoắc mà lại bị hắc dựng đầu thức dậy, đúng là buồn ngủ chết đi được. Vinlee cũng trở mình vài cái rồi mở mắt, nhìn hắc đầy ngạc nhiên:

- Khuya rồi đấy! Mày làm cái gì vậy?

- Thay quần áo đi! Tao sẽ dẫn mày đến một nơi.

Hắc không biết cái mô tê gì nhưng cũng làm theo, bốn người lén ra ngoài không gây một tiếng động. Mỗi người một cái đèn pin trên tay dò đường còn tay kia thì mang theo một cái cuốc. Vinlee thắc mắc:

- Bốn đứa mình đang đi đâu vậy?

- Đi rồi khắc biết! - hắc đáp gọn.

Ken và Jee vươn vai uể oải bước theo hắc. Họ đi suốt 30 phút và cuối cùng dừng lại tại một nơi có thể khiến người yếu tim ngất xỉu. Là khu chôn cất người của lãnh địa Tam Giác Vàng. Mô phật!

Ken run chân khụy xuống may nhờ có Jee đỡ lại. Gió thổi xào xạc khiến cho đám cây không ngừng chao động. Trong đêm khuya mờ mịt, ngoài ánh trăng và ánh sáng mập mờ của mấy cây đèn pin thì họ chẳng có nhìn thấy gì nữa. Trước mặt là một vùng đen tối sắc mùi lạnh lẽo. Những làn khói sương mờ ảo cứ không ngừng bốc lên làm cho không gian âm u cứ như là cõi âm ti. Bốn người im lặng hồi lâu, không ai nói câu nào. Bỗng Ken hít thật sâu rồi bảo:

- Tao có việc bận! Về trước nhé!

Ken bước đi thì bị Jee nắm đầu lôi lại, con trai gì mà nhát như thỏ đế. Vinlee nhìn hắc:

- Đến đây làm gì?

- Khai quan nghiệm thi! - hắc đáp ngắn gọn rồi bước vào.

Vinlee vẫn chưa hiểu nhưng cũng bước theo, hy vọng sẽ có chuyện gì hay ho. Đằng sau là Jee đang dùng bạo lực để túm áo, túm quần Ken:

- Thằng này! Đi vào thôi!

- Tạo lạy mày! Cho tao về nhà đi tao muốn gặp em Roy của tao! - Ken méo máo cố gắng thoát thân.

- Đi vào đi cha nội ơi! Nước mắt nước mũi tèm lem thấy ghê quá! - Jee nhăn nhó rồi kéo Ken bước theo bọn hắn vào trong.

Không khí bên trong còn rừng rợn hơn gấp trăm lần, những ngôi mộ được xếp thành từng hàng ngang dọc thẳng tắp. Những cái cây trơ trụi ngả qua ngả lại theo gió như những bàn tay ma quỷ đang mời gọi. Không gian yên ắng, lạnh lẽo khiến người ta run lên từng chập. Xung quanh đây chỉ toàn là cây cối, đâu đó là tiếng chó sói rừng tru lên từng hồi. Khu chôn cất rộng lớn này toàn mộ là mộ. Ai đời khuya khoắc thế này mà lại đi vào nghĩa địa cơ chứ? Hắn và Vinlee trông rất bình tĩnh như chẳng hề hấn gì, họ cẩn thận soi vào từng ngôi mộ để tìm kiếm. Jee và Ken đi phía sau, bầu không khí yên lặng bị Ken phá hỏng. Đối với Ken bây giờ nếu có một con ma và một tên sát thủ của Triệu Hùng bay ra trước mặt anh, anh thề là sẽ ôm hôn chân tên sát thủ biết ơn vô cùng. Anh cứ không ngừng la làng:

- Buông tao ra đi!!!! Tao muốn về nhà! Tao muốn gặp Roy!

- Tao nhét giày vào mồm mày bây giờ! Im ngay! - Jee nghiêng từng chữ.

- Tao không đi nữa đâu! Mày giết tao đi! Mày không biết Thái Lan có nhiều loại ma lắm đâu! Ma lai này, ma này ma kia.....không nói nữa đâu! - Ken bấu chặt lấy tay Jee.

Jee lắc đầu thở dài với ông Ken to đầu chết nhất. Bỗng Vinlee và hắn dừng lại rồi reo lên:

- Đây rồi! Tìm ra rồi!

Hắn soi đèn pin vào hai ngôi mộ đặt sát nhau. Đúng là mộ của Eric và Kelly. Hắn khoát tay ra hiệu Jee và Ken lại gần. Bốn người khấn vái rồi bắt tay vào việc đào mộ. Hai người sẽ phụ trách một mộ. Cũng may là hai ngôi mộ chưa kịp xây nên tạm thời chỉ là hai gò đất nhô cao. Điều đó khiến cho việc đào mộ trông dễ dàng hơn. Hi hục suốt một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đã chạm đến nắp quan tài. Ken rụng rời hai chân, xém xỉu mấy lần. Anh thầm trách sao lúc này không giả vờ đau bụng cho rồi. Hai cỗ quan tài được khiêng lên khỏi mặt đất, bốn người đưa tay quệt mồ hôi trên trán. Hắn bắt đầu công việc cạy nắp quan tài. Sau một hồi khó nhọc, hai cái nắp quan tài bật ra khỏi vị trí. Không ngờ Jee bịt lại kịp thì chắc hàng ngàn xác chết sẽ bị cái mồm của Ken đánh thức mất. Anh vã mồ hôi lạnh run cầm cập.

Xác của Eric và Kelly được nhắc ra ngoài và đặt xuống đất. Từ lúc họ chết đến nay cũng đã chưa hơn 10 ngày nên dấu hiệu thối rửa cũng không rõ ràng lắm. Ken và Jee soi đèn còn hắn và Vinlee ngồi xuống xem xét. Hắn bắt đầu đưa ra những suy luận của mình:

- Mày xem trên cơ thể Eric đi! Có rất nhiều vết bầm xuất hiện đúng không? Những vết bầm này cho thấy trước khi chết có lẽ đã xảy ra ẩu đả. Người có thể đả thương một sát thủ to con như Eric chắc chắn có võ công rất cao. Vùng da trên cổ bắt đầu tím ngắt lại vì độc này. Đây rõ ràng là do loại kim độc Ngưu Mao Đoạn Bá gây nên. Người này chắc chắn rất tinh thông y thuật và thân thủ rất nhanh nhẹn. Một phát trúng ngay nguyệt tử gây mất mạng. Trước khi chết Eric chỉ tiếp xúc với mỗi mình Nari thôi! Tao có thể khẳng định Nari đã ra tay sát hại Eric.

Vinlee im lặng, hai mắt anh long lên nhưng không nói gì. Hắn hiểu anh đang bị shock nhưng hắn không thể đứng nhìn được. Hắn tiếp tục với xác của Kelly, hắn đưa tay kéo cái khóa áo của thi thể xuống quá nửa người. Ken lại một phen run chân tập hai, đẹp vậy mà chết uống quá! Hắn lật phía sau lưng thi thể lại. Vẫn là những vết bầm tím rất rõ ràng, trước hay sau đều có. Vết thương trước ngực khá sâu và dẫn tới mất mạng. Hắn tiếp:

- Nhìn đi! Trước khi chết lại bị đả thương này! Tao thấy cái chết của cô ta không hề bình thường chút nào. Tại sao lại vào rừng vào lúc đêm khuya khoắc như vậy chứ? Trên ngực cô ta có một vết lõm như đã bị đá phóng trúng này. Ai có thể phóng ám khí tốt như Nari hả? Đã vậy lại còn cho là mãnh thú giết người gì đó nữa. Vớ vẩn!

- Mày cho là cô ấy cũng do Nari giết sao? - Vinlee đưa ánh mắt vô hồn nhìn hần.
- Vậy mày nghĩ là ai? Là ai ngoài Nari? - hần nhấn mạnh từng chữ.
- Mày nên nhớ là cô ấy chết lúc tại mình đang ngồi cùng nhau! - Vinlee gằn giọng.
- Vậy ai là người đã khám nghiệm tử thi của Kelly? Chẳng phải là Nari sao? Cô ta ý mình là người duy nhất trong nhóm biết y thuật nên xung phong khám nghiệm mày không thấy lạ sao? Tao cũng biết đôi chút đấy! Sau khi mọi người bỏ đi tao đã kiểm tra lại một lần nữa. Kelly chỉ vừa chết chừng sáu tiếng thôi, thế mà cô ta dám bảo Kelly chết hơn tám đến chín tiếng. Rõ ràng là đang che dấu tội lỗi còn gì? - hần bức xúc.

Vinlee ngồi phịch xuống đất, anh thất thần nhìn vào không trung. Thật không thể chấp nhận nổi mà. Nari vừa hiền lành lại yếu ớt như vậy thì làm sao có thể.... Những hình ảnh khi cô tận tâm chăm sóc anh lại hiện về. Lúc đấy trông cô rất hiền, hiền đến mức khó tả. Chẳng lẽ cô thực sự là nội gián của Triệu Hùng? Chẳng lẽ tình cảm cô trao cho anh cũng là giả dối hay sao? Không đúng! Cô yêu anh thật. Cô yêu anh thật mà phải không? Lòng anh dâng lên một nỗi niềm chua xót, cảm giác này khiến người ta nhất thời không chấp nhận được. Mọi người im lặng, họ biết cảm giác bây giờ của Vinlee dù họ chưa trải qua. Hần đặt tay lên vai Vinlee:

- Tao hiểu mày đang shock nhưng sự thật thì chỉ có một. Mày đã từng nói như vậy mà!

Vinlee nhanh chóng lấy lại gương mặt nghiêm túc, sáng suốt. Anh nói đều đều:

- Tao muốn tự tay giải quyết chuyện này, tao không muốn mày chen vào. Được chứ?

Hần gật đầu. Tất cả chôn xác của Eric và Kelly lại như cũ rồi ra về. Trời vẫn tối đen vì chỉ mới 3h sáng, các anh trở về ngủ tiếp như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Riêng Vinlee vẫn không chợp mắt được tí nào, anh đang chuẩn bị tâm lý để kết tội người con gái mà anh yêu thương. Khó xử không gì bằng! Phải làm sao đây? Tình yêu của anh và cô chỉ vừa mới bắt đầu thôi mà, sao có thể dễ dàng kết thúc như vậy được chứ? Anh là người của Hắc Long Bang, cô là nội gián của Nhị Long. Liệu họ có đến được với nhau?

Sáng sớm hôm sau, Đại Tỷ cho lệnh triệu tập mọi người. Riêng Nari bị sốt nên được miễn còn nó thì cũng vắng mặt vì cái tội ngủ nướng luôn. Tất cả đã có mặt đầy đủ ở phòng họp. Đại Tỷ, Nhị Ca và Tam Ca bước vào. Nhìn mặt ai cũng có vẻ rất hình sự. Sáu người nhìn nhau rồi lại tập trung bắt đầu cuộc họp.

- Hôm nay con nhỏ siêu quậy đó không tới sao? - Nhị Ca ngả người ra sau ghế trông mặt rất thản nhiên.

- Dạ nó còn ngủ ạ! - Roy đáp.

- Không sao! Cuộc họp này ít người cũng tốt! - Đại Tỷ nói.

Tam Ca vội tiếp lời:

- Về chuyện số vũ khí bị cướp đã điều tra ra rồi!

- Là do Triệu Hùng cướp đúng không ạ? - Vinlee bỗng thốt lên khiến cho ba người phải ngược nhìn.

Đại Tỷ ngạc nhiên:

- Con biết rồi sao?

Vinlee bắt đầu phân tích:

- Chuyện tại con tập luyện ở Tam Giác Vàng ngoài gia đình và mọi người ở đây thì không ai biết cả. Kể cả việc tìm vũ khí, chỉ có nội bộ biết thôi. Thế mà khi phát hiện ra địa điểm cất giấu lại bị người ta cướp mất. Vậy chẳng phải mọi nhất cử nhất động của tại con đều bị người khác nắm rõ hay sao?

- Đúng là không gì có thể qua mắt được con! Đích thực là có nội gián. - Đại Tỷ bảo.

Cả phòng họp im lặng, vấn đề càng ngày càng lớn. Vinlee biết rõ người đó nhưng anh lại muốn nghe chính miệng người đó thừa nhận. Đại Tỷ, Nhị Ca và Tam Ca bắt đầu thảo luận bày cách để để tóm gọn kẻ được cho là nội gián. Anh hoang mang, nếu Nari lọt vào tay họ thì chỉ có đường chết thôi. Làm sao đây????

*Cùng lúc đó tại nhà:

Nó vươn mình uể oải bước ra khỏi phòng, nhìn xung quanh vắng tanh. Nó nhún vai rồi vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân. Khi trở ra, nó lục lọi đồ ăn nhưng dường như chẳng có thứ gì để nó bỏ bụng. Bụng nó hơi nhói lên, nó khó chịu nên tìm Nari để cô lấy thuốc giúp nó. Nó gõ cửa phòng cô:

- Nari à cậu có trong đó không? Nari!

Nó mở cửa bước vào, không có cô nó tự lấy cũng được. Phòng cô rất gọn gàng, sạch sẽ. Ngoài chiếc giường gỗ và một cái bàn gỗ bên cạnh còn có một tủ quần áo nhỏ nhỏ và cái giỏ cô dùng để hái thuốc. Nó bắt đầu lục lọi tìm kiếm, không may nó làm ngã cái giỏ đựng thuốc dưới chân. Nó lập tức ngồi xuống nhặt mấy mẫu thảo dược bỏ vào nhưng nó nhận ra có một vật kim loại đang nằm dưới đáy giỏ. Nó tò mò lôi ra xem xét. Là một bộ vuốt sắt. Nó hoang mang đứng lên ngẫm nghĩ:

“Sao Nari lại có cái này chứ? Theo mình biết chỉ những sát thủ chuyên nghiệp mới sở hữu những loại vũ khí như thế này thôi mà! Sao....”

Đang đắm chìm trong mớ suy nghĩ hỗn độn thì sau lưng vang lên một giọng nói khá điềm tĩnh:

- Đáng lẽ ra cậu không nên tùy tiện vào phòng người khác!

Nó quay lại nhìn cô, ánh mắt nó sững sờ trước con người đang đứng trước mặt nó. Cô thần nhiên như không có gì hệ trọng xảy ra, nhẹ nhàng nhắc lấy cái vật trên tay của nó rồi cất vào vị trí cũ. Nó lắp bắp, sự ngạc nhiên tột độ lộ rõ trên khuôn mặt:

- Cậu....là....cậu....đã giết.....

- Đúng! Kelly đã chết dưới bộ vuốt này!. - Nari ngắt lời, đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn nó.

- Cậu....cậu....còn Eric thì sao? Tại sao cậu giết anh ta?

Nari nhếch mép cười lạnh, cô giống như đã trở thành một con người khác vậy. Trong ánh mắt của cô bây giờ chỉ hiện lên những luồng sát khí âm độ.

- Ai bảo hần nhiều chuyện, xía mũi vào chuyện người khác.....

*Flashback:

Ngày hôm đó, khi mọi người chia nhau đi tìm củi. Nari bất ngờ chạm mặt Eric, cô vẫn cười hiền:

- Anh đã thấy khỏe chưa? Có bôi thuốc không?

- Cảm ơn. Tôi ổn.

Cô cúi đầu rồi quay lưng đi tiếp, bỗng Eric nắm vai áo cô kéo lại làm cô giật mình. Do áo Jacket hơi rộng cổ nên hình xăm trên ngực cô nhanh chóng đập vào mắt Eric. Cô hơi bàng hoàng, Eric nhíu mày:

- Hình xăm này chẳng phải là của bang Nhị Long do Triệu Hùng đứng đầu sao? Thực ra cô là ai?

Về mặt cô bỗng chốc thay đổi, ánh mắt lại tỏa ra một luồng sát khí. Cô nhếch mép đối mặt với anh:

- Phải! Tôi chính là người của Nhị Long. Anh đã lỡ biết thì để tôi tiễn anh một đoạn nhé!

Vừa dứt lời, Nari xông đến tấn công Eric. Thân thủ rất nhanh nhẹn, cô không còn là Nari yếu đuối thường ngày nữa. Thay vào đó là bộ mặt của một sát thủ được đào tạo rất chuyên nghiệp. Eric hơi bối rối trước những đường quyền của cô, mỗi cú đá giáng xuống làm anh ê ẩm cả người. Cô bay lên không trung rồi di chuyển thật nhanh ra phía sau anh, tay cô xuất hiện hai cây kim độc và chúng nhanh chóng bị ghim vào cổ Eric. Anh đưa tay ôm chỗ đau buốt lùi ra xa tránh mắt nhìn cô:

- Cô làm gì vậy???

- Tôi đã dùng Ngưu Mao Đoạn Bá kim châm làm loạn huyết khí của anh, chỉ trong hai phút nữa anh sẽ mất mạng.

- Cô...cô....

Nari rời đi, Eric bắt đầu cảm thấy cơ thể bắt đầu khó chịu, đau nhức. Anh dùng hết sức còn lại để đuổi theo Nari. Cô thấy bóng Vinlee phía xa xa thì định diễn một vở kịch. Cô giả vờ hoảng hốt như đang bị Eric truy

sát, nghe tiếng động sau lưng, cô biết ngay là Eric đã đá thứ gì đó đến định lấy mạng cô. Cô giả vờ ngã để những thứ đó bay về phía Vinlee, cũng may anh đã đỡ được và giờ khắc chất độc phát tán đã đến. Eric co giật, thổ huyết rồi chết tại chỗ trước mặt cô. Coi như đã loại bỏ được kẻ ngăn đường. Cô giả vờ ngất xỉu.

*End flashback.

Nó sững sờ, Nari mà nó từng quen biết là một sát thủ sao? Là một kẻ giết người không gớm tay sao? Không thể nào! Ai nhéo nó một phát để nó tỉnh lại đi. Nari mang gương mặt tàn nhẫn này chắc chắn không phải là cô lớp trưởng tốt bụng hay bao che cho nó đâu. Đùa phải không? Tất cả chỉ là một trò đùa phải không?

Nari quay người lại đưa gương mặt lạnh đến rùng mình nhìn nó:

- Cậu phải chịu chung số phận với Eric vì đã biết quá nhiều! Tớ xin lỗi!

Nó lập tức bay đến tấn công cô, cô nhanh nhẹn né rất dễ dàng. Cô xoay người, tung một cước trúng đầu nó. Đầu nó loang máu, nó bất tỉnh trên nền đất. Cô giỏi võ và nhanh nhẹn hơn nó gấp nhiều lần, với sức nó mà đòi hạ gục cô ư? Sao có thể có chuyện đó được chứ? Cô vẫn không thể hiện một chút cảm xúc và dọn dẹp hiện trường.

Liệu nó có chết dưới tay Nari không? Vinlee sẽ phải đối mặt với chuyện này như thế nào? Chập sau nhé!!!!

23. Chương 23

Mọi người trở về ngôi nhà gỗ thì trời đã khá trưa. Ngôi nhà yên ắng đến lạ thường. Hấn tức tốc vào phòng tìm nó, giờ này mà còn ngủ sao? Nó đang nằm trên giường nhưng đầu lại quấn băng trắng. Nó bị gì thế này? Hấn hốt hoảng chạy ra báo lại với mọi người. Tất cả ập vào phòng nó, sao nó lại bị thương được chứ?

Cùng lúc đó Nari kéo cửa bước vào, trên tay là một chén thuốc nóng hổi. Hấn nắm chặt hai vai cô, mắt hấn nảy lửa:

- CÔ ĐÃ LÀM GÌ CÔ ẤY VẬY HẢ???? NÓI ĐI!!!!

Nari có phần hoảng sợ, Vinlee vội đến gỡ tay hấn ra:

- Bình tĩnh đi! Để Nari nói được không?

Cô đặt chén thuốc xuống bàn rồi ngồi lên giường của nó, cô chậm rãi kể lại:

- Lúc này em đang nấu ăn dưới bếp thì Halee thức giấc, em nhờ cậu ấy lấy giùm đồng đĩa ở trên cao nhưng không ngờ cậu ấy trượt chân nên mọi chuyện mới ra nông nỗi này. Em thật sự xin lỗi!!! - mắt cô đỏ hoe.

- TẠI SAO CÔ KHÔNG TỰ LẤY MÀ LẠI NHỜ CÔ ẤY? CÔ CÓ MỤC ĐÍCH GÌ ĐÚNG KHÔNG???? - hấn mất bình tĩnh quát lên, may nhờ có Jee và Ken giữ lại.

- Ô...tôi....không....- Nari rơi nước mắt nhìn hấn bằng đôi mắt sợ sệt.

- Thôi bỏ đi! Mày đừng lớn tiếng nữa có được không? - Vinlee nhìn hấn rồi quay sang cô - Nhóc có bị nặng lắm không?

- Em đã băng bó và xem mạch của cậu ấy rồi! Vài giờ nữa cậu ấy sẽ tỉnh lại thôi!

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, cũng may là không sao nhưng đầu ai biết câu chuyện ở đằng sau. Cô phát hiện nó vẫn còn sống nên đã không nỡ xuống tay giết nó. Cô dùng kim châm để làm cho nó bị mất trí nhớ tạm thời, hy vọng là nó sẽ không làm hỏng chuyện. Cô không hề hay biết là anh đã phát hiện ra thân phận của cô và chuẩn bị vạch trần cô.

Hấn rất cay cú khi đứng nhìn người yêu mình bị người ta đả thương nhưng tại thăng bạn trời đánh của hấn cứ can ngăn không cho hấn manh động. Thật tức quá mà! Chẳng lẽ đến bây giờ Vinlee vẫn chưa chịu tin hay sao? Không biết khi nào thì nó tỉnh lại nữa. Đang đi thì hấn làm rơi miếng băng gạc trên tay, hấn cúi xuống nhặt và phát hiện có một vết máu nhỏ dính ở khe cửa. Là phòng của Nari mà. Hấn nghĩ ra được điều gì đó nên lên mở cửa phòng cẩn thận bước vào trong. Sàn nhà sạch bóng một cách lạ thường như vừa được lau chùi rất kỹ lưỡng. Hấn ngồi xuống xem xét và vô tình ngồi ngay vị trí lúc nó ngã xuống. Hấn giờ

mép khăn trải giường lên và phát hiện trên sàn nhà dưới gầm giường có một hàng chữ bằng máu đã khô. Là nét chữ của nó. Có lẽ khi ngã xuống nó đã dốc hết sức lực còn lại để tố cáo Nari.

“Nari là gian tế”

Hắn sững sờ, thì ra là nó bị Nari diệt khẩu nhưng may là giữ được mạng. Hắn lập tức báo cho Vinlee và cho anh xem cái dòng chữ ấy. Mọi chuyện đã rõ như ban ngày.

*Chiều hôm ấy:

Nó tỉnh lại thì hắn đã ngồi trước mặt. Nó lơ ngơ nhìn xung quanh rồi nhìn hắn:

- Sao anh ở đây? Chẳng phải anh đi gặp Đại Tỷ sao?

- Em nói gì vậy? Anh về rồi mà! Em thấy trong người như thế nào? - hắn lo lắng.

Nó đưa tay ôm đầu, tỏ vẻ hơi mệt mỏi. Nó nhăn mặt:

- Đầu em đau quá! Em có cảm giác mình đã quên đi chuyện gì đó!

Mặt hắn đành lại, vậy là Nari đã giả trò với nó rồi nhưng cô không giết nó. Hắn đỡ nó nằm xuống:

- Em không cần phải nhớ gì cả! Em nghỉ ngơi đi nhé!

- Dạ.

Nó ngoan ngoãn nằm xuống, hắn vẫn ngồi đó. Về mặt hắn dần trở nên hình sự. Đại Tỷ cho người đến đón nó về chỗ của cô ta để tiện xem xét vết thương của nó. Cô lo cho nó từng li từng tí như mẹ nó vậy. Đêm hôm đó mọi người cùng đi thăm nó, duy chỉ có Vinlee và Nari vẫn ở nhà. Trước khi đi, hắn còn nhìn Vinlee với đôi mắt chứa đầy hàm ý. Anh lập tức hiểu ra và gật đầu. Bóng mọi người khuất dần, Nari dọn thức ăn lên và cùng Vinlee ăn tối.

Buổi cơm yên lặng, không ai nói với ai lời nào. Bỗng Vinlee buông đũa, đưa đôi mắt không chút cảm xúc nhìn vào không trung:

- Tại sao em lại đả thương nhóc?

- Ngay cả anh cũng cho là em làm sao? - cô hoang mang.

Vinlee nói chậm rãi:

- Nếu chỉ là lời nói phiếm diện của Aiden thì anh sẽ không tin, nhưng sự thật có quá nhiều bằng chứng.....chứng minh em là nội gián! Vết chữ nhóc viết lại trước khi ngắt đi đã tố cáo em.

Ánh mắt cô hơi sụp xuống, anh chìa ra trước mặt cô hai cây Ngưu Mao Đoạn Bá kim châm:

- Em nhận ra chứ? Đây chính là thứ mà em đã dùng để giết Eric đúng không? Anh đã xem qua vài trường hợp tương tự và quả thật giống như cái chết của Eric.

Cô cười gượng, tựa như anh đang đùa với cô.

- Điều này chỉ chứng minh Eric chết vì hai cây kim này thôi! Đâu có liên quan đến em.

- Nhưng người duy nhất có cơ hội ra tay chỉ có em. Em là người cuối cùng tiếp xúc với Eric. Tại sao em lại nói nó là kim của ông tộc chứ?

Cô vẫn trả lời rất nhẹ nhàng:

- Sao anh lại dựa vào hai cây kim này mà chỉ tội em chứ?

Anh đứng lên đi ra cửa, quay lưng về phía cô:

- Vậy thì anh sẽ nói. Em muốn đi theo mọi người đến đây là vì em chính là nội gián của Triệu Hùng. Kelly chính là nội gián giống như em nhưng em đã nhận lệnh và giết cô ta để diệt khẩu. Eric vô tình phát hiện thân phận của em nên anh ta cũng bị sát hại. Số vũ khí bị cướp là do em đã báo lại với Triệu Hùng đúng không? Em không hề yêu anh mà chỉ xem anh là một quân cờ trong tay của em thôi!

Ánh mắt cô vẫn điềm tĩnh, vẫn hướng về Vinlee:

- Tình cảm em dành cho anh là thật!

- Em còn muốn gạt anh sao? Em đã lên kế hoạch từ trước rồi đúng không? Em nói đi!!!! - Vinlee quay lại nhìn cô.

Hai mắt cô đỏ hoe và đã long lanh nước. Vinlee mất bình tĩnh quát lên:

- EM NÓI ĐI!!!

Cô quay sang hướng khác, giọng cô đều đều:

- Đúng! Em đã làm những việc đó!

- Tại sao vậy? Tại sao em phải giúp tên cáo già Triệu Hùng làm nhiều chuyện như vậy chứ?

Cô hít một hơi thật sâu, cười nhẹ trong nước mắt.

- Đối với mọi người, có thể ông ta là một kẻ đê tiện chẳng ra gì..... nhưng đối với em, ông ta còn hơn cả cha mẹ ruột.

Anh nhìn theo cô, mắt anh cũng đỏ. Cô đứng lên, bước chậm rãi nhìn ra cửa.

- Vào một đêm mưa gió của 12 năm trước, em là một đứa trẻ đang ngồi khóc bên cạnh xác của ba mẹ. Có một người đã tông xe vào ba mẹ em khi họ đang lái xe đưa em về nhà. Ba mẹ em tắt thở không kịp nói với em một lời nào và chính lúc đó em đã gặp ông ta. Triệu Hùng đưa em về nhà dạy dỗ, nuôi nấng và đào tạo em để em được như ngày hôm nay. Vì vậy em sẽ làm bất cứ chuyện gì nếu ông ấy muốn.

- Em muốn anh thương hại em sao?

Cô quay lại, nhìn vào mắt anh:

- Em không hề muốn anh thương hại! Nếu anh muốn giết chết em hay giao em cho Lâm Gia thì anh cứ việc. Em sẽ không trách anh đâu!

Vinlee nắm chặt tay, anh phải làm thế nào bây giờ? Anh không muốn đẩy người con gái anh yêu vào chỗ chết lại càng không muốn những người bạn xung quanh anh bị hại. Tay Nari xuất hiện hai cây kim độc loại lớn nhưng Vinlee không hề hay biết. Vinlee quay lưng che dấu giọt nước mắt:

- Anh chỉ muốn hỏi em một câu cuối cùng thôi!.....Em có thật lòng yêu anh không?

- Em.....

- Không cần nói nữa! Em đi đi!!!! - Vinlee ngắt lời.

Anh sợ nếu cứ phải đối mặt với cô, anh sẽ trở nên yếu đuối mất. Cô trầm ngâm hồi lâu, nước mắt cô chảy dài, cô gọi tên anh:

- Vinlee....

- ANH KÊU EM ĐI ĐI!!!! - Vinlee hét lên.

Cô rời đi, bỏ lại anh một mình ở đó. Một giọt, rồi hai giọt nước mắt rơi xuống nền nhà. Lòng anh đau thắt, cảm giác bị người khác lợi dụng quả thật không dễ chịu chút nào. Tại sao cô lại đối xử với anh như vậy chứ? Không thể nào! Cô yêu anh chứ không hề lừa gạt mà đúng không? Những hình ảnh trong sáng của cô cứ hiện về trong tâm trí anh. Nó như một thước phim chiếu chậm cứ không ngừng tái hiện trong trí nhớ của anh. Hình ảnh cô ôm chú chó Rich vào lòng, nụ cười của cô ngọt ngào như ánh hoàng hôn mà hai người đã từng ngắm. Hình ảnh cô tắt bếp dưới bếp, bên cạnh là Tiểu Nghi đang ăn trái cây và anh đang ngồi ở bàn ăn. Anh và cô là chủ nhân của một gia đình nhỏ, thứ mà anh luôn ấp ủ, mơ ước. Nhưng mà bây giờ chắc không được nữa rồi, thế giới của anh và cô đã được phân chia bởi một ranh giới oan nghiệt. Sẽ không còn những nụ hôn ngọt ngào, không còn ngôi nhà và những đứa trẻ nữa. Hết rồi. Mọi thứ chấm hết rồi. Làm sao anh tin cô được nữa đây? Anh luôn tìm đại một cái lý do để cho rằng cô không phải là người như vậy nhưng sự thật đã phơi bày.

Cô đeo balo, tay cầm cái giỏ thuốc đi ngang phòng khách. Anh ngồi đó, ánh mắt anh vô hồn như không còn thấy được gì nữa. Cô dừng lại nhìn anh, anh không nhìn cô. Cô bước qua mặt anh để trở về thế giới của chính mình. Hai người, hai thế giới, hai con đường song song mãi mãi không thể giao nhau. Bóng cô khuất dần trong màn đêm tĩnh mịch. Anh chỉ muốn chạy theo cô và giữ cô lại bằng mọi giá. Dù cô có là gì đi nữa anh vẫn yêu cô, yêu đến mức điên cuồng. Anh nghiền bàn tay ấm áp hay vuốt ve anh mỗi khi anh mệt mỏi, những cử chỉ quan tâm lo lắng của cô dành cho anh sau mỗi buổi luyện tập. Anh sẽ tha thứ cho cô bằng mọi giá. Anh yêu cô rất nhiều nhưng lý trí bảo anh không được làm như vậy. Anh còn nhiệm vụ quan trọng hơn, anh sẽ cố gắng quên cô đi. Cô chỉ là một cơn gió, thoáng qua đời anh thôi. Rồi mọi chuyện sẽ ổn mà!

Tụi nó biết anh đã thả cô đi nhưng không trách anh lời nào, họ hiểu anh không nỡ giết cô. Nó nói dối với Đại Tỷ là chính Nari đã bỏ trốn. Đại Tỷ cũng không truy cứu nữa. Mọi người bắt đầu lao vào luyện tập tiếp tục vì chỉ còn hai tuần nữa thôi.

*Tuần luyện tập thứ 3:

Cả bọn bắt đầu đấu những trận đấu thật sự. Súng thật, đạn thật, người thật. Họ đánh gục những tên sát thủ do Đại Tỷ phái đến. Họ luôn bị phục kích ở mọi lúc, mọi nơi. Dù là đang ăn, đang tắm, đang ngủ đều phải tập trung cảnh giác. Đó là bài học về sự cảnh giác cao độ như Đại Tỷ đã nói. Tất cả phải mang đá trên lưng leo lên đỉnh núi và leo xuống. Về phần nam thì chân phải đeo đá, nữ phải mang giày cao gót để tập chạy trên những nơi thật cao như đỉnh núi hay nóc nhà. Ban đầu thì khá khó khăn nhưng dần dần cũng thích ứng được. Chỉ là tốn kém và trầy dôi giày cao gót của Đại Tỷ thôi. Bài tập về sự nhanh nhẹn, mọi người đều phải đứng giữa những họng súng đang chĩa về phía mình. Vấn đề là phải làm sao để không bị bắn trúng và hạ tất cả kẻ địch trước mặt trong thời gian nhanh nhất. Không ai có thể làm được và họ đang cố gắng thật nhiều về bài học tốc độ.

Nhị Ca bắt cả bọn tất cả phải dùng súng, loại nào thì tự chọn. Bắt đầu ngắm những tấm bia cách họ khoảng 100m để nổ súng. Đối với Jee thì quá dễ, nhắm mắt bắn cũng được. Phần sáu người còn lại thì cũng không tồi vì họ đã quá quen với việc dùng súng. Trước đây làm Bang Chủ nó cũng dùng súng còn gì. Nhị Ca cho tụi nó bắn vào những quả bưởi treo lủng lẳng. Cứ lắc qua lắc lại hoài thì làm sao mà bắn được cơ chứ? Mục tiêu là mỗi quả phải trúng năm phát, ai không đạt thì nhảy cóc lên núi rồi nhảy xuống. Buổi tập đầu ai cũng khổ sở, Jee trúng được bốn phát còn tụi nó thì chỉ được mỗi một phát đầu. Nhảy lên nhảy xuống ê ẩm cả người.

Tam Ca cho tụi nó đấu võ dưới nước, lực cản của nước làm động tác bị chậm đi và yếu hơn bình thường. Kết quả là tụi nó bị người của Tam Ca cho uống nước quá trời luôn. Vả cả một ngày ngâm mình dưới nước để tập võ. Bù lại tụi nó được cười vui và tắm chung với voi. Buổi học kết thúc đồng nghĩa với việc 200 gánh nước đang chờ đón. Lại một ngày mệt mỏi rồi.

Tám người nay chỉ còn lại bảy người. Có một sự thiếu vắng nhưng biết làm sao được. Số phận đã định như vậy thì đành chịu thôi.

*Ngày hôm sau:

- Hôm nay các con phải tập chịu đau đớn, phải cố gắng vượt qua thử thách. Rõ chưa?

- DẠ RỒ!!!! - đồng thanh.

Tụi nó mặc áo thun ba lỗ, quần dài kiểu bộ đội. Bọn hấn thì quần dài, cởi trần khoe những body đã thêm phần săn chắc. Tất cả bắt đầu bò trên cát nóng, vượt qua những hàng rào gai dây đặc mà Đại Tỷ đã chuẩn bị. Ai cũng muốn bật khóc vì khổ sở tuy nhiên, Đại Tỷ đứng bên cạnh không ngừng động viên:

- Bò đi! Cố gắng bò nhanh lên! Không thì tụi con sẽ tiếp tục chịu nóng và chịu đau đấy! Nhanh nữa lên!

Các bài tập luyện đã có phần gian khổ hơn rất nhiều, khắc nghiệt và hơi khó khăn. Da ai cũng sạm lại vì đen. Cát nóng làm vùng ngực bọn hấn đỏ ửng. Tụi nó thì thôi khỏi nói, ai cũng bị thương vì gai đâm vào người. Nói chung tất cả đã không còn là những công chúa và hoàng tử như ngày xưa nữa.

Nhị Ca dạy cho tụi nó cách ráp các loại súng trong khoảng thời gian nhanh nhất. Hướng dẫn những bộ phận trọng tâm cần phải ngắm thật chính xác như vùng đầu, cổ và ngực. Tất cả các thao tác đã có phần

thành thạo, việc băng súng vào những mục tiêu khó cũng quen thuộc được phần nào.

Tam Ca lại bắt tụi nó chống đẩy dưới nước, hướng dẫn những quyền có thể bẻ gãy xương người và lấy mạng đối phương trong tích tắc. Vị trí là xương cột sống, đốt thứ 5 từ trên đếm xuống, đây là cách giết người có phần hơi tàn độc nhưng không kém phần quan trọng. Tụi nó đều ghi nhớ từng lời Tam Ca dạy.

Tất cả phải chạy bộ lên xuống đỉnh núi đến khi hết giờ tập. Tất cả lại tiếp tục lao đầu vào những cuộc tập luyện khá nghiêm khắc.

*Tuần cuối cùng:

Đại Tỷ dắt tụi nó đến sảnh lớn khi trời vừa sáng. Bên trong sảnh lớn xuất hiện một chiếc lồng sắt to dùng kèm theo bảy người lạ mặt cao lớn.

Lâm Gia và các cận vệ đã ngồi vào vị trí. Ông đứng lên đồng dục tuyên bố:

- Hôm nay là ngày các con thể hiện những gì đã được học trong thời gian qua! Hãy ọi người thấy các con là những sát thủ chính hiệu đi!

“Bốp.....bốp.....bốp”

Một tràng vỗ tay vang lên sau lời nói. Tất cả nhìn nhau rồi gật đầu. Đại Tỷ tuyên bố luật chơi:

- Trước mặt các con là chiếc thùng có các mảnh giấy chứa số thứ tự! Số thứ tự ấy tương ứng với bảy người sát thủ đứng ở đây. Các con chỉ được đấu tay không và không được hỗ trợ gì cả. Chỉ khi có một người ngã xuống thì chiếc lồng sắt này mới được mở ra thôi!

Tất cả run run đến chọn số thứ tự, số phận an bày. Nó phải đấu trước tiên, đối thủ của nó là một nữ sát thủ người Nhật. Cánh cửa sắc bị khóa lại, nó và đối thủ bắt đầu lượn tới lượn lui để thăm dò. Cô ta mặc một bộ quần áo đen bó sát người, trên ngực có một cái hình xăm rất đáng sợ. Mặt cô ta rất lạnh lùng, có vẻ là dân khát máu. Mọi người thấp thỏm không yên, nó sẽ làm được hay không đây?

Cô ta cao cỡ 1m70, cặp chân dài của cô ta cho thấy điều đó. Cả hai cứ nhảy tới nhảy lui, cô bay đến tung những cú đá vào nó. Nhị Ca đã từng nói xương hông của nó rất dẻo và bây giờ nó đang cố gắng phát huy. Nó ngã ra sau rồi né sang trái, sang phải liên tục để không bị những cú đá của cô ta lấy mạng. Nó đập vào trụ sắt rồi bay qua khỏi đầu cô ta, tặng cho cô ta một cú kick-back. Nó đáp đất, giơ tay thủ thế. Cô lùi ra xa kiểu như phòng thủ. Nó được nước nên tấn công dồn dập, tay nó tung quyền liên tục nhìn hoa cả mắt. Cô đỡ được nhưng tinh thần có phần bị áp đảo cho nên đã bị ăn một đấm của nó. Cô đưa tay lên xoa mặt rồi lại tiếp tục thủ thế, nó lại bay lên rồi tấn công cô từ phía trên. Mặc dù đã dùng tay để đỡ nhưng cú đá của nó quá mạnh, cô bị nó đá trúng vào mặt và ngã lăn ra đất, miệng cô ứa máu. Cô lom còm bò dậy, hình ảnh phía trước có vẻ mờ đi. Cô lắc đầu vài cái cho tỉnh rồi lại giơ tay chuẩn bị, nó lại dùng những đường quyền nhanh đến chóng mặt và ngay sau đó đã tặng cho cô vài đấm. Cô ngã ra đất, không còn sức để gượng dậy. Cả bọn thở phào nhẹ nhõm khi nhìn mặt của cô ta đã đầy thương tích nhưng nó vẫn không bị xây xát gì. Lâm Gia gật đầu, tỏ vẻ rất hài lòng trước màn võ đẹp mắt. Cánh cửa sắt được mở ra và nó trở thành người chiến thắng. Nó chạy đến đập tay mọi người ăn mừng.

Số 2 là cặp của Ken và một sát thủ người Đức. Anh bước vào nhìn người trước mặt đầy cảnh giác. Một người đàn ông châu Âu có nước da trắng, đôi mắt màu xanh biếc. Ông ta chắc khoảng 1m90 và nặng hàng trăm ký không chừng. Trông ông ta và anh cứ như người khổng lồ và người tí hon. Ông ta cười ngạo nghễ nhìn anh:

- You don't have any chance to be the winner! (Cậu sẽ không có bất cứ cơ hội nào để trở thành người chiến thắng đâu)

Ken bỏ ngoài tay và tập trung cao độ. Ông ta sải chân và đá ngay phía anh, anh nhanh chóng dùng tay để thủ thế. Chẳng những anh không hề hấn gì mà ngược lại ông ta còn phải lùi lại mấy bước. Ông nhìn anh bằng đôi mắt không bình thường, cánh tay anh bắt đầu phát huy sức mạnh. Anh dùng những đường quyền nhanh như chớp len lỏi giữa hai cánh tay ông ta, tặng ông ta một chưởng ngay bụng. Ông ta bị ngã ra sau té phịch xuống đất, anh thủ thế để chờ đón ông ta sẽ phản công. Ông khó nhọc ngồi dậy, bắt đầu múa quyền. Những đường quyền cứng cáp và mạnh mẽ nhưng nào làm khó được anh. Hai cánh tay anh di chuyển với tốc độ kinh hồn tiếp tục đánh vào người, vào mặt ông ta. Anh dùng hết sức đánh liên hồi,

đánh không ngừng tay vào ngay giữa ngực. Anh thu hết sức mạnh vào cú đấm cuối cùng khiến ông ta bay về phía sau và đập mạnh người vào song sắt, ông té xuống đất và bất tỉnh. Cú đấm đầy uy lực khiến đối phương không có cơ hội đứng dậy. Anh giờ tay cười rạng rỡ, mọi người xung quanh vỗ tay nhiệt liệt. Mấy người bạn của Lâm Gia cũng hết lời khen ngợi:

- Cậu ấy đúng là tuổi trẻ tài cao, ông bạn chọn người khéo đấy!

- Đúng vậy! Một sát thủ người Đức to con như vậy mà lại bị cậu ta hạ gục! Đúng là chúng ta phải ngả mũ chào thua rồi!

Số 3 là cặp của Hani với một sát thủ người Anh. Anh ta trông rất điển trai và đưa đôi mắt màu xanh lãng tử nhìn chăm chăm vào cô. Hôm nay cô mặc bộ quần áo sát thủ nhưng lại là kiểu quần ngắn, chân mang giày thể thao. Mái tóc nâu, xoăn thành nhiều lọn nhỏ khiến cô trở nên rất dễ thương. Anh ta nháy mắt với cô, nở nụ cười sát gái:

- You're so beautiful!!!!!! (Em đẹp quá)

Cô làm lơ nhưng bên ngoài Jee sắp tung cửa sắt xông vào rồi. Dám tán tỉnh bạn gái người khác giữa thanh thiên bạch nhật thế à? Cái đồ mất nết không biết xấu hổ, anh hùng hực lửa giận may mà có Vinlee ngăn lại. Trận đấu bắt đầu, Hani sải chân dài ra thủ thế. Cô chạy đến tấn công nhưng đối phương có vẻ quá điềm tĩnh, anh ta đấu mà cứ như đùa. Anh đưa tay sờ lên gương mặt baby của cô, cô vùng ra khỏi người anh rồi lại thủ thế, gương mặt có phần hơi tức giận. Lâm Gia bật cười, ông chăm chú theo dõi trận đấu của cô. Cô lại tấn công và lần này anh có phần nghiêm túc hơn. Anh nắm lấy cánh tay cô rồi áp vào mặt, cô rút tay ra rồi bắt đầu chải rửa:(bằng english nhé)

- Nè! Anh đang đùa cợt tôi đó hả? Đấu cho nghiêm túc vào đi! Đừng làm tôi cáu. Ok????

Anh ta lại cười, làm ra vẻ thích thú:

- Người đẹp nổi giận lại càng đẹp!!!!

Hani tức điên người, cô chạy tới vùng tay đấm vào mặt anh tới tấp. Do sơ suất nên anh không đỡ được. Cô lợi dụng cơ hội đá liên tục vào hai chân anh, rồi lại đấm anh như thể trút giận. Cô bay lên dùng hai chân đập vào ngực anh làm anh té xuống đất. Hai mắt anh bầm tím, mũi thì chảy máu. Anh thấy đầu óc quay cuồng rồi ngất xỉu luôn. Hani thắng một cách đơn giản vậy thôi đấy. Cô reo lên như một đứa con nít:

- YEAH! EM THẮNG RỒI!!!

Cửa vừa mở là cô vùng chạy đến ôm Jee nhảy lên sung sướng. Sát thủ gì mà con nít quá trời.

Số 4 là Vinlee và một sát thủ người Nhật. Ông ta nhìn Vinlee đờ đờ sát khí. Anh bình tĩnh đi xung quanh thăm dò tình hình, trận đấu bắt đầu. Ông đá những cú đá không thể ngờ được. Nhanh, mạnh và rất dứt khoát. Ông ta đá liên tiếp vào Vinlee, những cú đá nhanh và hiểm hóc làm anh hoa cả mắt. Một cú đá giáng vào mặt anh làm anh anh lộn mấy vòng trên không trung rồi rơi xuống đất, bọn nó vùng dậy khỏi ghế hoảng sợ nhìn anh. Anh khó nhọc ngồi dậy, trên mặt có một vết bầm hơi mờ hiện ra. Anh lại thủ thế, lần này ông ta bay lên đá liên tiếp. Anh phát giác né sang một bên và xoay người tặng cho ông ta một cú đá giữa bụng làm ông rơi xuống đất. Trong khi ông ta đang lảo đảo đứng lên, anh chớp lấy cơ hội tấn công ông liên tiếp. Ông ta đưa tay đỡ rất nhanh nhưng mỗi cú đá anh giáng xuống ẩn chứa sức mạnh hơn ông gấp mấy lần. Dù dùng tay đỡ đỡ nhưng ông ta vẫn bị hất ra phía sau. Vinlee xoay người đá một cú đá bằng tất cả sức lực, ông bị hất vào song sắt rồi rơi xuống đất bất tỉnh. Anh đã hạ gục đối thủ.

Số 5 là hần và một sát thủ người Thái Lan. Tên đó cứ nhún nhảy, vờn tới vờn lui tỏ ra kênh kiệu. Hai tay tên quần băng giờ lên thủ thế. Hần phóng tới, lùi lại như một màn khởi động. Cả hai bắt đầu lao vào nhau, tên đó tung những cú đấm vào hần, hai tay hần đưa lên che chắn và nhân cơ hội giờ chân đá một phát. Tên kia cũng giờ hai tay lên đỡ, hần cảm thấy chân mình ê ẩm. Tên này mình đồng da sắt à? Hần tiếp tục vờn qua vờn lại, hết đấm rồi đến đá. Hần thu hết sức mạnh tung một cú vào ngực đối phương, tên đó không hề hần gì mà ngược lại hần cảm thấy đau tay. Hần gồng mình thủ thế, tên kia mỉm cười đắc chí. Hần đá một cú vào mặt tên kia, tay hần lật phăng lớp băng trên tay đối phương. Thì ra là tên đó lột sắt vào bên trong cánh tay. Chơi ám khí à? Hần điên tiết đánh tên kia liên tục không ngừng, đưa tay xé toạc áo đối phương. Một mảng sắc to treo trước ngực, hần lại càng tức giận đánh như vũ bão. Tên kia hết đường chống trả nên

bị ăn không biết bao nhiêu đấm. Hắn bay lên đá vào đầu một phát làm đối thủ bất tỉnh nhân sự, mặt tên đó tóe máu.

Số 6 Roy và một sát thủ người Trung Quốc. Lâm Gia theo yêu cầu của anh sát thủ cho phép hai người sử dụng vũ khí. Roy dùng gậy gỗ còn anh ta dùng côn nhị khúc. Cả hai thủ thế đối mặt với nhau. Anh ta múa côn như gió riêng Roy vẫn đứng yên. Cô nhắm mắt hít một hơi tập trung cao độ. Cô bắt đầu đi những đường gậy thật nhẹ nhàng, một luồng sức mạnh tỏa ra làm chiếc lồng sắt phát lên những âm thanh leng keng. Anh nhìn cô không bình thường chút nào, cô mở mắt và bắt đầu lao vào tấn công. Mỗi gậy cô vung ra khiến không gian trở nên hồi hã, dù trên tay cầm một cây côn nhưng anh không thể nào chống trả được những đường gậy quyết liệt của cô. Cô quơ gậy một vòng, tuy không trúng anh nhưng luồng sức mạnh trong chiếc gậy vẫn khiến anh bị hất ra đằng sau. Mọi người như nín thở để chăm chú theo dõi trận đấu của cô. Cô bắt đầu lia gậy tới tấp, mỗi cú giáng xuống như muốn lấy mạng người. Chiếc gậy mỏng manh chạm vào song sắt, phần bị va chạm cong lên trước con mắt ngỡ ngàng của mọi người. Cây gậy của cô quán lấy côn của anh làm nó văng qua một bên. Cô đánh tới tấp vào lưng, vào chân anh. Anh khụy xuống, cô kết thúc trận đấu bằng một cú đá vào đầu khiến anh bại hoàn toàn.

Cuối cùng là cặp của Jee và một nữ sát thủ người Mĩ. Cô ta cao khoảng 1m70 mặc đồ vest. Trông mặt cô ta có lẽ rất nghiêm túc và lạnh lùng. Trận đấu bắt đầu, cô ta bất ngờ lao đến đá Jee một phát ngay bụng làm anh khụy xuống. Cô ta được nước đá liên tục, Jee dùng chân để đỡ đòn nhưng lại bị cô ta đá trúng một phát nữa. Cả hai lùi ra nhìn nhau, cô ta thủ thế chực tấn công. Jee lấy lại tinh thần, chẳng qua anh ngại việc đánh phụ nữ thôi chứ làm sao đánh không lại chứ. Cô ta lao đến tung quyền vào mặt, anh nắm được cánh tay cô ta và định đánh trả nhưng khựng lại. Không thể đánh phụ nữ mà. Cô ta thấy anh sơ hở nên vùng ra, Jee xoay người định tung cho cô ta một cước nhưng đến gần mặt cô ta anh lại dừng lại. Cô ta lại đá vào chân anh và lùi ra. Nhìn như vậy thì thế nào cũng thua cuộc nhưng anh không thể xuống tay với một người phụ nữ. Sao anh lại chọn số thứ tự của cô ta vậy chứ? Thật là điên cái đầu!!! Cô ta cao lên đến ngang mặt anh nhưng anh lùi ra sau và né được. Anh nảy ra một sáng kiến, đợi cô tấn công nhanh tay rút lấy cái cà vạt trên cổ áo cô. Tay phải cô ta vung nắm đấm bị anh quán lấy một vòng dây, cô tiếp tục tấn công bằng tay trái. Anh nhanh nhẹn quán thêm một vòng nữa làm hai cánh tay bị siết chặt. Anh choàng cà vạt ra phía sau cổ của cô rồi nhanh tay trói lại. Cô ta bị khóa tay nên chịu thua. Trận đấu cuối cùng khép lại khẳng định giang hồ chính thức có thêm bảy sát thủ tài năng trẻ tuổi.

Mọi người đồng loạt đứng dậy vỗ tay quyết liệt. Lâm Gia cười hài lòng trước những lời khen ngợi của mọi người:

- Sát thủ do Lâm Gia đào tạo có khác!!!! Quả đúng là lợi hại!
- Lâm Gia thật khéo chọn người! Chẳng những xinh đẹp mà còn tài năng!

Tụi nó cúi đầu thay cho lời cảm ơn. Lâm Gia ra hiệu, hai người cận vệ khiến một chiếc rương chạm khắc tinh xảo ra đặt giữa sảnh. Ông thấy tụi nó ngạc nhiên thì giải thích:

- Số vũ khí bị cướp chỉ là những món tầm thường trong bộ sưu tập của ta thôi! Đây mới chính là tâm huyết của ta, bảy món này ta đã dùng cuộc đời để nghiên cứu. Và bây giờ ta đã chọn được những người xứng đáng để trao lại. Đại Tỷ giúp ta phần còn lại nhé!

Lâm Gia ngồi vào ghế đến phiên Đại Tỷ bước lên, chiếc rương được mở ra. Một luồng sáng tỏa ra khẳng định sự quý giá. Đại Tỷ cầm món đầu tiên lên, là một chiếc roi đỏ đính đầy gai:

- Hani! Con lên đây!!!

Hani bước lên, Đại Tỷ bắt đầu giới thiệu sơ qua:

- Đây là chiếc roi do Lâm Gia đặc chế, ta nghĩ chỉ có con mới hợp với món này thôi! Những chiếc gai này chứa đầy độc, một nhát có thể khiến hàng chục người mất mạng. Ta hi vọng con dùng nó đúng cách.
- Con cảm ơn sư phụ! - Hani cúi đầu nhận lấy.

Cô run tay vì đang cầm một vật mà cô chưa bao giờ nghĩ đến. Đại Tỷ lấy ra món thứ hai. Là một đôi găng tay bằng sắt, chạm trổ rất tinh xảo.

- Ken à! Đến lượt con!

Ken bước lên cúi đầu với Đại Tỷ.

- Đây là đôi găng tay độc nhất vô nhị, nó sẽ giúp cú đấm của con tăng sức mạnh lên gấp bội phần. Giữ nó cẩn thận nhé!

Đại Tỷ đeo vào tay cho Ken, nó rất đẹp và sáng. Anh cúi đầu cảm ơn rồi trở về chỗ. Món thứ ba là một cây gậy nhỏ, ngắn khoảng 70cm. Cô gọi tên Roy, Roy bước lên đứng trước mặt cô.

- Đây là gậy nhưng không phải gậy thường đâu! Nó là Gậy Như Ý đây! - Đại Tỷ cười ẩn ý.

Roy nhận lấy, cô ngắm nghía. Nó rất vừa tay, lại rất nhẹ nhưng nó ngắn thế này thì làm sao mà múa được. Đại Tỷ hiểu ra và bảo:

- Tay cầm có một cái nút nhỏ đấy!

Roy ấn vào, gậy dài ra gấp đôi. Đúng như ý cô. Nó màu đen, sáng bóng. Cô vui mừng trở về chỗ.

Món tiếp theo, là một đôi bốt đen có đế sắt. Dĩ nhiên chỉ Vinlee mới có thể sở hữu được món vũ khí này. Đôi bốt này sẽ giúp những cú đá của anh trở nên dũng mãnh hơn. Anh tự tay mang vào, rất vừa vặn, di chuyển cũng rất dễ dàng. Đá một phát chắc gãy xương quá!

Đại Tỷ lấy món tiếp theo, là một đôi giày đen trông chẳng có gì đặc biệt. Đại Tỷ gọi hần:

- Aiden! Đây là của em!

- Của em sao? - hần ngạc nhiên tỏ vẻ không hài lòng.

Đại Tỷ hiểu nên mỉm cười:

- Em mang thử xem!

Hần tự tay mang giày vào chân, trông cũng chẳng có khác lạ chỉ có phần đế hơi mềm mềm.

- Em thử bật người lên xem!

Hần bật lên rất dễ dàng, cứ như là có lò xo ấy. Hần bắt đầu hiểu ra nguyên lý của nó. Đại Tỷ bảo:

- Đế của đôi giày này được làm bằng một chất liệu rất đặc biệt. Em hay dùng những cú kick-back nên khi em giẫm mạnh xuống đất mũi giày sẽ bật ra một con dao. Đó là chỗ kì diệu!

- Dạ vâng!

Hần quay về chỗ. Đến lượt nó, không biết Đại Tỷ sẽ cho nó cái quái gì đây? Đại Tỷ cầm trên tay một sợi xích sắt dài trao lại cho nó. Nó hỏi:

- Cái này dùng để trói đối thủ hả sư phụ?

Cả đám xém bật ngửa, biết là nó ngốc nhưng đâu cần phải ngốc đến thế. Đại Tỷ giải thích:

- Con biết khinh công đúng chứ? Con có thể dùng sợi xích này để khống chế đối phương từ trên cao. Đó chẳng phải sẽ trở thành thể mạnh của con sao?

- Ồ há! - mắt nó sáng lên.

Cuối cùng, là Jee. Đại Tỷ lấy ra một cái thắt lưng và một đôi giày. Nó nhăn mặt:

- Sao sư phụ cho anh Jee nhiều thế ạ? Tụi con chỉ có một món thôi!!!

Đại Tỷ cười rồi giải thích:

- Trong tất cả những món này đều có kim độc và ám khí đấy! Con có muốn sử dụng nó không??

Nó lắc đầu:

- Dạ thôi ạ!

Jee hỏi:

- Vậy giờ con phải sử dụng như thế nào ạ?

- Con nghe cho kĩ nha! Nếu con muốn phóng ám khí, chỉ cần rút trong thất lưng này ra. Những loại kim này tuy nhỏ nhưng cực độc, trong chiếc thất lưng có đến hàng ngàn lặn đấy! Nếu con bách phát bách trúng thì một mình con cũng có thể hạ tất cả người của Triệu Hùng. Đôi giày này cũng bình thường thôi, khi con giẫm mạnh vào gót giày những mũi kim sẽ vào vị trí chuẩn bị. Con chỉ việc vung chân vào đối thủ thì những mũi kim sẽ bay ra.

- Lợi hại thật! - anh trầm trồ nhận lấy hai món.

Buổi tiệc hôm đó kết thúc. Họ chỉ còn vồn vện ở lại đây đúng năm ngày. Trong năm ngày đó phải thuần thục cách sử dụng vũ khí. Không biết họ sẽ chiến đấu ra sao đây????

24. Chương 24

Tại văn phòng của Triệu Hùng:

Triệu Hùng đang ngồi trên bàn làm việc, vẻ mặt rất dăm chiêu. Đôi mắt ranh ma xoáy vào không trung như thể đang tính toán chuyện gì đó ghê gớm lắm.

- Lập tức cho người chuẩn bị, đúng năm ngày nữa ta bắt đầu khởi binh san bằng lãnh địa Hắc Long Bang.

- Như vậy có gấp quá không? - cô sát thủ mặc đồ đen đứng bên cạnh cất tiếng hỏi.

- Ta nghĩ đó là khoảng thời gian thích hợp để bọn chúng không kịp trở tay! Lúc ấy chắc chắn là bọn chúng sẽ không về kịp. Phen này Dragon Lee có chạy đằng trời! Ta nhất định phải có trong tay năm tập đoàn đó!!!- ông ta gằn giọng.

Cô gái sát thủ đó không ai khác ngoài Nari, gương mặt cô vẫn lạnh băng không chút cảm xúc. Cô nói:

- Số vũ khí đã đủ số lượng, ngày mai là buổi thử nghiệm đó ạ!

- Được! Tốc độ rất tốt! Người ra ngoài đi!

Nari cúi đầu rồi mở cửa ra ngoài. Ông ta lại cười ranh ma vì kế hoạch sắp thành công.

Nói sơ qua về lãnh địa Hắc Long Bang nha. Đây là một khu đất rộng lớn tại Mỹ, trong đó có 5 ngôi biệt thự sang trọng của ba mẹ Vinlee, Ken, Jee, Hani và Roy. Tập đoàn Hắc Long là tập đoàn lớn mạnh thế giới được nhiều người biết đến cũng như Hắc Long Bang rất nổi tiếng trong thế giới ngầm.

*Ngày hôm sau:

Triệu Hùng và Nari đang có mặt tại một ngọn núi cao, hẻo lánh. Tay sai của Triệu Hùng đang dùng súng để dồn người dân trên núi vào một chỗ. Một số khác tay cầm vũ khí đang hằm hằm nhắm vào người dân. Triệu Hùng ngồi xuống cái ghế gần đó, Nari đứng ngay sau lưng.

- Chủ tịch! Họ là ai vậy? - Cô hỏi.

- Chỉ là bọn dân đen bình thường thôi! Có chuyện gì sao? - ông ta đáp.

- À....không....không có! - cô nói.

Ông ta nhếch mép cười thâm độc:

- Bọn chúng phải cảm thấy vinh dự khi chết dưới những món vũ khí thần kì như thế này? Người quên ta đã dạy người những gì rồi sao? Đã làm chuyện lớn thì không thể mềm lòng!

- Dạ vâng! - cô cúi đầu.

Đám tay sai của ông ta dàn thành hàng ngang, tay kẻ nào cũng đều cầm vũ khí. Người dân hoảng sợ la hét tán loạn, lập tức hàng ngàn mũi kim độc lao đến họ. Một số ngã xuống, chết tại chỗ. Chưa để họ hết kinh sợ, những chiếc xích sắt bay đến họ dồn dập. Những vết thương cắt sâu vào cổ, vào mặt trông rất khủng

khiep. Bỗng đạn trong súng của bọn chúng bay ra tạo nên những tiếng nổ rất kinh hoàng, núi rừng như viển cảnh ngày tận thế.

“Bùm....bùm....ầm....ầm”

- Áaaaaa.....

- HAhahaha.....hhahaaha.... - Triệu Hùng cười như điên dại trong khi Nari kinh hãi vô cùng. Cô lấy tay che miệng như giấu đi cảm xúc. Thật đáng sợ!!!

Tại sao trên đời này lại có người tàn nhẫn như ông ta chứ. Xác người dân vương vãi khắp nơi, ai cũng đầy thương tích không một ai sống sót. Mấy trăm người dân đã bỏ mạng, kể cả trẻ em. Họ bị thiêu đốt bởi những viên đạn gây nổ, họ bị mất máu do bị xích sắt cắt vào da thịt. Đám tay sai đến xem xét rồi báo lại:

- Thưa chủ tịch! Chúng chết hết rồi ạ!

- Tốt!!! Tốt! Hahaha..... - ông ta lại cười.

Trán Nari đầy mồ hôi, chân cô như muốn khụy xuống tại chỗ. Nhìn những em bé chưa đầy năm tuổi, những người già ốm yếu, phụ nữ có cả người đang mang thai nằm dưới chân cô bỗng dưng cô lại cảm thấy bản thân mình thật đáng kinh tởm. Tại sao lại hại chết nhiều người vô tội như vậy chứ? Nhưng trước đây khi giết người, cô không hề có những cảm giác như thế này. Chẳng lẽ cô đã bị tội nó ảnh hưởng rồi sao? Không! Cô là một sát thủ tàn nhẫn! Không được phép yếu lòng với bất cứ ai!!!

Đêm đến, khi cô đang yên giấc, bỗng những hình ảnh ban sáng lại hiện về trong giấc mơ của cô. Những lời kêu cứu thảm thiết, những xác chết vương vãi khắp một vùng. Những tiếng nổ kinh hoàng, những mũi kim độc. Cô nói trong vô thức:

- Hơ....không! Không!

Cô vùng dậy, hóa ra là mơ. Cô đổ mồ hôi, thở phào nhẹ nhõm. Không sao! Tất cả sẽ ổn! Mọi chuyện không có gì nghiêm trọng đâu mà. Cô trần trọc cả đêm không ngủ được, may sao có thuốc an thần.

*Sáng hôm sau tại chỗ của tội nó:

- Hai ơi! Cố lên nha!!! - nó cổ vũ.

Vinlee nhìn mọi người rồi gật đầu, anh lùi một chân ra sau để thủ thế. Đại Tỷ hô to:

- BẮT ĐẦU!!

Một thanh gỗ dài bay đến phía anh, anh xoay người đá một phát làm tấm gỗ gãy vụn. Liên tiếp nhiều thanh gỗ bay đến, anh đá liên tục không ngừng làm những mảnh gỗ dày vỡ vụn văng ra xa. Uy lực trong đôi bốt giúp cú đá của anh rất mạnh. Anh kết thúc phần tập luyện với 20 tấm gỗ nát trên mặt đất.

Đến lượt Roy, cô lại múa gậy. Cô vùng những đường gậy tưởng như rất nhẹ nhàng nhưng trong không gian lại toát ra một luồng sức mạnh đáng sợ. Cô nhào lộn trên không trung múa tới tấp. Gió bắt đầu mạnh dần, cát bụi bay mù mịt. Gió rít lên từng hồi làm đám lá trên cây cũng phải khua xào xạc. Cô đập mạnh cây gậy xuống đất, nó lún sâu làm đất in cả hình cây gậy. Tội nó vỗ tay quyết liệt.

Ken mang găng tay sắt vào rồi đứng đúng vị trí. Anh thủ thế và đợi lệnh của Đại Tỷ.

- Ta đã chuẩn bị cho con 10 cây cột, cứ việc đâm gãy hết cho ta!

- Vâng thưa sư phụ!

Anh thủ thế hít thở thật đều. 10 cây cột trước mặt vừa to vừa dày. Anh lao đến vùng tay đâm nát và làm cây cột gãy làm đôi. Đôi găng tay quả thật lợi hại! Anh lần lượt đâm gãy từng cây một và chính bản thân cũng không ngờ mình lại mạnh đến như vậy. Cây cột cuối cùng bật lên khỏi vị trí và cũng chịu chung số phận với những cây cột khác.

Buổi tập luyện trôi qua nhanh chóng, tất cả đều phải sử dụng vũ khí của mình để tập theo lệnh của Đại Tỷ. Kỹ năng của tất cả đã được hoàn thiện hơn rất nhiều.

.....

*Năm ngày sau:

Màn đêm buông xuống bao trùm lên lãnh địa Hắc Long Bang một màu u tối. Đâu đó là bóng dáng những tên cận vệ đang canh gác, khói thuốc lá hòa quyện vào không trung. Những đốm lửa nhỏ thoát ẩn, thoát hiện trong đêm. Hàng chục cái tàn thuốc bị dẫm bẹp dưới chân cho thấy lòng ai cũng đang sốt ruột. Trăng đêm nay tròn vành vạnh, sáng cả góc đường. Những đám mây u ám cứ trôi mãi, trôi mãi không có điểm dừng. Cho thấy một trận chiến sống còn sắp xảy ra. Hình ảnh một con cú mèo đang đậu trên ngọn cây ở phía xa làm hoang cảnh càng thêm chết chóc. Trên một ngọn cây khác là một bóng đen thanh mảnh, thoát ẩn thoát hiện với nụ cười nửa miệng trên môi. Nụ cười của sự chào đón.

Những tiếng bước chân của hàng ngàn người vang lên, chúng to dần to dần như đã ngày một gần. Đám cận vệ móc súng cảnh giác nhìn xung quanh. Theo sau đó là tiếng những chiếc xe đang lăn bánh đến gần với chỗ họ đang đứng. Một người khoát tay, một người khác chạy đi. Đám đông hàng ngàn người đã đứng trước mặt, chúng đứng ra hai bên để nhường chỗ cho hai người bước xuống. Chính là Triệu Hùng và Nari. Ông ta chỉnh sửa lại áo quần rồi đứng thẳng người, nở nụ cười giả tạo:

- Sao? Bang Chủ của các người đâu mà để các người tiếp đón ta vậy?

- Ông đến hơi bị đúng giờ quá đấy!

Ông Dragon Lee bước ra từ đám đông, sau lưng là hàng ngàn người cận vệ mang huy hiệu Hắc Long. Ông nhận ra Nari và lấy làm thất vọng, có lẽ con trai ông đã bị phản bội. Ông tiếp:

- Hôm nay có gì vui à? Sao kéo đàn em theo đông thế?

Triệu Hùng đánh mặt, những nếp nhăn xô lại với nhau. Đã ngoài 60 mà sao ác dữ dội thế không biết. Triệu Hùng vào thẳng vấn đề:

- Nói mà còn tình còn nghĩa là tôi muốn giao chiến với cậu một trận, còn nói mà mất hẳn quan hệ hai bên là tao muốn giết mày!

Dragon Lee nhếch mép cười bình thản:

- Đủ trình sao?

Triệu Hùng nhíu mày, sao đối phương lại bình tĩnh thế kia. Ông ta khoát tay, một tên cận vệ bước lên.

- Để xem thử có đủ trình không nhé! - Triệu Hùng lùi xuống.

Tên lính của TH bắt đầu móc sợi xích sắt ra, hất quất xuống đất mấy đường rồi thủ thế, ông Dragon Lee phải lùi ra đằng sau. Đúng như ông dự đoán, TH đã nắm trong tay số vũ khí của Lâm Gia. Tên cận vệ của TH vung sợi xích sắt về phía ông Dragon Lee, ông ta xoay người né được. Tên đó tiếp tục tấn công tới tấp, ông di chuyển rất nhanh không bị trúng phát nào. Đừng quên chính ông là người đã đào tạo nên Halee và Vinlee của chúng ta nhé! TH lại khoát tay, thêm ba tên nữa xông lên, kết quả là một chọi bốn. Ông Dragon Lee bị bao vây từ tứ phía, bốn tên đồng loạt vung sợi xích vào ông để xem ông còn né đi đâu được. Ông Dragon Lee nhíu mày, có thể là ông sẽ mất mạng không chừng. Khi bốn chiếc xích đã đến gần ông, bỗng từ đâu xuất hiện một chiếc xích khác quấn lấy cả bốn chiếc rồi bắt ngờ vung mạnh. Bốn tên cận vệ của TH văng ra xa chết tại chỗ vì nội thương. TH kinh ngạc đưa mắt tìm kiếm xung quanh, đâu đó là tiếng chân người đập vào thân cây rồi lại đập vào không trung. Màn đêm mờ ảo xuất hiện một bóng đen, kinh công của người này rất khá.

Nó nhẹ nhàng hạ cánh trước mặt TH cười vui vẻ:

- Ba tôi nói quả không sai! Ông chưa đủ trình để chơi với gia đình tôi đâu!

Nó quay sang nhảy mắt với ba nó cười tinh nghịch:

- Thuộc hạ cứu giá chậm trễ, xin Bang Chủ “đập chai” bỏ qua nha! Hhihi....

Ông Dragon Lee ngạc nhiên nhìn người trước mặt, con nhóc này thành sát thủ thật rồi ư? Nhìn nó đi khinh công mà ông muốn lòi mắt éch. Tưởng nó không về kịp chứ. Ông cốc đầu nó, trách yêu:

- Nhóc con! Ta cứ tưởng con về không kịp!

- Tèn ui! Chẳng phải người ta đã đứng trước mặt ba rồi sao? - nó xụ mặt xoa chỗ vừa bị cốc đầu.

TH đánh mặt, quát:

- Thôi đi! Cứ chờ đó, để xem người có thể chống chọi lại được bao lâu!

Ông ta khoát tay, năm tên cận vệ khác bước lên tay mỗi người cầm một chiếc hộp. Nó dùng tay che chắn cho ba nó và bảo ông lùi xuống. Nó đứng đó khoanh tay chờ đợi.

- BẮN!!! - TH hô to.

Lập tức năm tên cận vệ đồng loạt xoay cái công tắc trên hộp, hàng ngàn mũi kim độc bay ra. Nó nhắm mắt, gió bắt đầu nổi lên. Tóc nó bay phất phơ trong gió, những mũi kim độc bay đến trước mặt nó bỗng ngừng lại rồi rơi xuống. Xung quanh nó như có một bức tường vô hình bảo vệ. TH xanh mặt, lắp bắp:

- Sao....sao lại có thể?

Nó mở mắt nhìn TH:

- Lũ nhãi nhép! Tưởng có trong tay mấy món đó là ngon à? Chơi với tôi còn chưa đủ trình mà đòi chơi với ba tôi ư? Đúng là láo thật!

TH giận điên người, ông Dragon Lee đưa ngón tay cái lên tỏ ý khen nó. Nó cười xuề xòa như bảo không có gì.

- TẤT CẢ ĐỒNG LOẠT DỪNG KIM ĐỘC BẮN CHÚNG CHO TA!!! - TH hét

Lập tức cả đám cận vệ giơ chiếc hộp lên vào tư thế chuẩn bị. Ba nó vỗ vai nó:

- Tiếp đi con gái!

Nó quay lại, giọng lắp bắp thì thào:

- Con....con chỉ...nô khí được một lần thôi à!

- WHAT???? - ba nó cùng đám cận vệ phía sau đồng thanh..

Nó cười ngu ngơ rồi ra phía sau lưng ba nó đứng đẩy ông lên trên. Con nhỏ này đúng là hết chỗ nói, không bao giờ mà nó toàn vẹn được chuyện gì cả. Ông Dragon Lee lo lắng không biết làm thế nào thì TH đã hạ lệnh:

- BẮN!!!

Kim độc lao đi trong không trung như vũ bão, bỗng từ đâu có những chiếc kim độc khác bay ngược hướng. Lại thay là những chiếc kim này nhắm vào từng chiếc kim kia để hạ gục. Kết quả là hai bên chạm vào nhau rồi rơi xuống. Số còn lại thì va vào một cây gậy nên dội ngược trở lại làm đám cận vệ của TH lăn ra chết. Jee và Roy bước đến trước mặt ông Dragon Lee:

- Chào ba “đẹp trai”!

Ông Dragon Lee hỏi:

- Sao tụi con không xuất hiện ngay lúc đầu, vậy có phải tốt hơn không?

- Dạ tụi con xuất hiện từng chập như vậy cho nó hấp dẫn ạ! Hihi... - Roy gãi đầu.

Đang cười nói thì Triệu Hùng lớn tiếng:

- ĐỦ CHƯA????

Tất cả quay lại nhìn ông ta rồi bắt đầu tập trung chuyên môn, ba đứa thủ thế chuẩn bị. Tất cả móc súng ra hướng về phía tụi nó, TH nhếch mép:

- Tụi bây nghĩ tụi bây mạnh hơn súng sao? Cho tụi nó nếm mùi kẻo đồng đi!

“Cạch....cạch....cạch”

“Bộp”

Một chiếc roi gai vung xuống làm đám lính lăn ra chết, mặt vẫn còn hằn dấu. Hani bĩu môi:

- Có ngon thì đầu tay không đi!

Lại thêm một đứa, TH trừng mắt:

- Tại sao trong tay tụi bây lại có những món binh khí đó? Hả?

- Lâm Gia không cho chẳng lẽ lượm về à? - nó hất mặt.

Tụi nó nhìn thấy Nari, ai cũng vừa buồn vừa giận. Nó muốn xông đến trước mặt cô nhưng Jee đã kịp giữ lại. Cô vẫn đứng đó, ánh mắt cô vẫn chỉ hướng vào không trung. Có lẽ cô không muốn đối mặt chẳng? Hắc, Ken và Vinlee bước đến chào ông Dragon Lee. Anh nhìn thấy cô, hai ánh mắt chạm vào nhau. Lòng anh lại đau thắt, anh quay mặt sang hướng khác. Cô cũng vậy, chân cô hướng về phía anh, cô chỉ muốn chạy đến ôm lấy anh thôi. Cô nhớ anh. Nhớ nhiều lắm! Nước mắt cô chực trào nhưng cô đã vội gạt đi. Tại sao số phận lại trở trêu như thế chứ? Cô và anh phải xa cách đến bao giờ đây?

- Nãy giờ đủ rồi! Tất cả xông lên cho ta! Bằng mọi giá phải san bằng nơi này!

Tụi nó dàn hàng ngang lùi lại thủ thế, bên kia là Nari đang dẫn đầu đám cận vệ. Cả hai xông vào nhau, những tên bên kia không ngừng dùng kim độc rồi dây xích, chúng khiến cận vệ phe ta chết khá nhiều. Nó nóng máu bay lên, quất dây xích vào đầu từng tên một cho hả tức. Hani bị bao vây bởi mười mấy tên, cô nhếch mép rồi vung roi. Sợi roi đầy gai độc nhanh chóng cướp đi mạng sống của bọn chúng. Ken đánh chúng bằng gang tay sắt, bọn chúng té nằm chồng lên nhau. Có tên ứa máu miệng, tên thì gãy xương. Anh thu nắm đấm lại, nó tỏa ra một luồng sức mạnh phi thường. Đám chỗ nào thịt lún sâu chỗ ấy, cứ như là trong phim ấy nhỉ? Roy chỉ cần quơ nhẹ cây gậy thì hàng chục tên đã bị hất ra đằng sau, cô dùng gậy đánh liên tiếp vào bọn chúng. Hễ cứ đánh là sẽ có tên chết, thế mà chúng vẫn cứ đâm đầu vào. Chúng móc súng ra nhắm vào cô, viên đạn vừa bay tới liền bị đánh bật lại. Thế là bọn chúng lãnh đủ, gậy ông đập lưng ông. Hắc bật con dao dưới giày ra rồi đá xung quanh, kẻ thì bị trúng ngay cổ, kẻ thì bị trúng ngay mặt. Nói chung đường nào cũng phải chết, mỗi cú kick-back của hắc là một tên bị vỡ sọ hoặc gãy xương cổ.

Tụi nó đang chiến đấu ác liệt với hàng ngàn tên cận vệ, tuy nhiên, chỉ có hai con người đang đứng bất động trong cái hoàn cảnh hỗn loạn ấy. Đúng! Đó là anh và cô! Hai con người đang đứng nhìn nhau. Mắt ai cũng dâng lên một niềm đau khổ. Họ lại gặp nhau nhưng hiện giờ họ không là gì của nhau nữa. Anh rất muốn xem cô là kẻ thù để có thể giết chết cô nhưng mà con tim anh không cho phép điều đó. Nó như muốn ngừng đập khi cô xuất hiện. Ông Dragon Lee nhìn thấy, ông hiểu con trai ông đang yếu lòng. Dù anh có lựa chọn như thế nào đi nữa ông vẫn sẽ ủng hộ anh. Vì anh là người thông minh, sáng suốt. Đám cận vệ của TH chết không còn một ai, ông ta tức giận. Tay ông ta xuất hiện ám khí, ông ta phóng về phía tụi nó, hắc phát giác nên đã đỡ được nhưng nó thì không. Nó đưa tay ôm cái vai đang rỉ máu mà tím tái mặt mày, cả cơ thể nó yếu dần đi. Mối nó tái méc, hắc đỡ nó dựa vào người.

- Bx à! Em không sao chứ? Em nghe anh nói gì không?

- Em...em... - nó ngất đi.

- Halee! Halee!!! - hắc gọi không ngừng, trong ám khí có thuốc mê.

Triệu Hùng bay đến, hai tay cầm hai cây súng bắn tới tấp.

“Đoàng...đoàng...đoàng”

Tất cả tránh né liên tục, những viên đạn vừa chạm đất đã nổ tung. Điều này nằm ngoài dự đoán nên ai cũng bị thương đôi chút. Mọi chuyện sẽ ổn nếu họ không cảm thấy tức ngực, khó thở. Trong đạn có khí độc, họ khụy xuống ôm ngực. Ông Dragon Lee nhìn tụi nó đều ngã xuống thì hoang mang, TH cười đắc thắng:

- Không ai có thể thắng nổi ta! Tụi bây không chống lại ta được đâu!

Ai cũng khụy xuống vì bị ảnh hưởng khí độc. Duy chỉ còn hắc, Roy, Vinlee và Nari vẫn không bị gì. Ba người bọn họ lao vào đấu với Triệu Hùng, dù họ có là sát thủ đi chăng nữa thì võ công của TH nào dễ bị đánh gục. Hắc bay lên định đá nhưng bị ông ta nắm lấy chân và quăng vào gốc cây. Miệng hắc ứa máu,

tay hấn ôm lấy ngực để thở dốc. Roy bị ông ta giằng mất gậy, còn bị ăn một chưởng vào ngực, cô té xuống đất và không sao gượng dậy nổi. Chỉ còn mỗi mình Vinlee, cả hai bắt đầu cuộc chiến sống còn. Anh thủ thế, ông ta cũng vậy. Mọi người đều nhìn anh với ánh mắt hi vọng. Nếu anh không thắng lão ta thì cả đám sẽ chết mất. Ông Dragon Lee muốn giúp Vinlee nhưng chính ông cũng bị ảnh hưởng bởi khí độc nên toàn thân tê buốt không đứng dậy nổi, những người còn lại cũng vậy. Họ chỉ biết trong chờ vào Vinlee. TH lao vào anh, quả thật võ công của ông ta không tầm thường chút nào. Những đường quyền tới tấp làm anh mất kiểm soát, ông ta nhanh chóng đâm vào ngực làm anh phải lùi lại mấy bước. Anh cảm thấy hơi đau, nhưng vì mọi người anh phải tiếp tục. Anh bắt đầu vung những cú đá của mình, những cú đá chuẩn xác đều bị ông ta bắt lại. TH nhân cơ hội đá vào bụng, vào mặt làm anh lộn mấy vòng trên không trung rồi rơi xuống đất như trái banh. Máu rỉ ra ở khóe miệng, mặt anh bầm tím. Anh đau đớn cố gượng gượng dậy, TH bay đến nắm lấy áo anh mà đánh không nương tay. Mỗi cú đâm ông ta giáng xuống làm áu trong người anh như ngừng chảy, anh dần dần buông lỏng bản thân vì không còn sức chống cự. Anh nằm đó thoi thóp, ông ta móc trong người ra một cây súng lục bằng bạc chìa về hướng của anh.

“Cạch”

- Phải tiêu diệt mày vì mày có bộ óc quá hoàn hảo! Vĩnh biệt nhé! - ông ta nhếch mép cười gian ác.

Tất cả kinh ngạc tột độ nhưng không ai còn sức để có thể ngăn chặn ông ta.

“Đoàng”

“Phịch”

Một bóng người con gái ngã xuống trước mặt Vinlee. Cô mỉm cười, nụ cười hạnh phúc. Cười vì đã làm được một điều gì đó cho anh. Vinlee đau đớn nhìn người con gái nằm trước mặt mình, là cô. Anh đưa đôi tay về hướng của cô như chờ đợi gì đó, giọt nước mắt của anh lăn dài.

- Em...em....làm gì vậy hả?

- Em..... xinlỗi! Em là..... một kẻ xấu xa không đủ tư cách nhận tình yêu của anh! Em hy vọng sẽ có một người khác xứng đáng với anh thế vào chỗ của em! - khuôn mặt xinh đẹp đầm đìa nước mắt.

- Anh xin em mà! Đừng bị gì cả, làm ơn đi được không? Anh xin em mà! Nari à! Dù em là ai đi chăng nữa anh vẫn yêu em! Em nghe anh nói gì không? Anh yêu em! - Anh nghẹn ngào.

- Em...em...biết mà....nhưng...em....sắp... không chịu ...được rồi!

Cô cũng cố hết sức vươn cánh tay về phía anh, viên đạn ghim vào bả vai trái làm nó loang máu. Anh đau khổ nhìn gương mặt cô đang tái đi vì mất máu, anh giữ chặt tay cô như sợ cô sẽ biến mất. TH nhìn cả hai:

- Nari.....ngươi....ngươi.... Hừ! Đồ phản bội!!!

Ông ta lại giơ cây súng lên:

- Vậy thì ta cho hai đứa bây chết chung vậy!

Ông giơ cây súng lên chìa vào họ, tay ông chuẩn bị vào cò súng.

“Đoàng”

“Cạch”

Cây súng rơi xuống đất, tay TH chảy máu. Ba của Jee (ông King) xuất hiện cùng với cây súng đang bốc khói trên tay. Đây là người đã truyền cho Jee khả năng thiện xạ. TH lảo đảo:

- Mẹ kiếp!

Ba Jee nhếch mép:

- Đầu hàng đi! Tôi không muốn giết ông đâu!

Cả hai cách nhau khá xa, tầm 30m. Bỗng mẹ của Vinlee từ đâu chạy tới:

- Mọi người....mọi người có sao không? Anh à!!! - bà nhìn ông Dragon Lee đang nằm dưới đất.

Chớp lấy cơ hội, TH móc trong người ra một cây súng khác kê vào đầu bà:

- Tội bây dám manh động tao bắn vỡ sọ cô ta!

Vinlee lo lắng:

- Thôi tiêu rồi!

Ông Dragon Lee cũng đổ cả mồ hôi:

- Tội nghiệp!

Bà Jee buông súng xuống đưa ánh mắt thông cảm nhìn TH:

- Tôi đã bảo đầu hàng đi không nghe! Nhớ cẩn thận đấy! Chúc ông toàn thân!

TH lấp bắp, mặt khó hiểu:

- Là...là sao?

Chưa kịp phát giác thì đã bị một cú huých chỏ vào bụng, ông rụng rời rơi luôn cả súng. Tiếp đến là một cú đá méo mặt, rớt luôn cả răng. Bà nhào lộn trên không trung kẹp lấy cổ ông ta quật xuống đất, ông ta chảy máu mũi, máu miệng bất tỉnh nhân sự. Bà phủ tay:

- Uầy! Làm người ta hết hồn!

“Hic! Tội nghiệp lão già Triệu Hùng!” ông Dragon Lee lạnh người.

“Mẹ của mình vẫn là nữ hoàng vô địch như ngày nào! Ổn lạnh quá!” Vinlee nuốt nước bọt cái ực.

Bà ta chính là Nguyệt Tiểu Vy, một thời lừng lẫy với chức vị vệ sĩ của ba nó cũng như kẻ thù không đội trời chung với Bang Chủ Hắc Long Bang. Ghét nhau quá mà sau này lại lấy nhau, cho ra một cặp song sinh trời đánh là Vinlee và Halee. Bà tức tốc gọi cấp cứu và chạy đến đỡ lấy ông Dragon Lee. Vinlee nắm chặt tay của Nari:

- Chúng ta được cứu rồi! Em cố lên!

Anh sượng lại, cô đã ngất đi từ lúc nào. Anh dùng chút sức lực còn lại để đỡ cô dựa vào người, anh hoang mang gọi tên cô:

- Nari à! Em có nghe anh gọi không? Nari! Em mở mắt ra nhìn anh đi mà!

Anh ôm chặt cô vào lòng, nước mắt anh chảy dài. Liệu cô có sống sót? Cả hai sẽ được ở bên nhau? Chập sau nhé!

25. Chương 25

Nari mơ màng tỉnh giấc, lại là mùi thuốc sát trùng. Cảnh vật mờ ảo dần rõ nét. Người con trai đang nắm chặt tay cô mỉm cười:

- Em tỉnh rồi à?

Một cảm giác đau buốt từ sau lưng truyền đến khiến cô khẽ nhăn mặt. Cô đưa tay sờ lên gương mặt đầy thương tích của anh, vậy là cô không nằm mơ. Cô còn sống và anh vẫn đang bên cạnh cô. Cái nắng nhẹ nhàng của buổi sáng hắt vào phòng, gương mặt anh trở nên rất lung linh. Cô gượng ngồi dậy, cảm xúc của cô thật khó tả. Anh siết chặt tay cô áp vào má:

- Em còn đau không?

Cô khẽ lắc đầu. Anh đưa tay vuốt tóc cô, cử chỉ rất dịu dàng.

- Từ nay anh sẽ không để em xa anh nữa!

Mắt cô đỏ hoe đi, cô ôm lấy anh khóc sụt sùi. Sao anh lại vĩ đại như thế chứ? Cô thật sự có lỗi với anh nhiều lắm, cô sẽ không bao giờ rời xa anh nữa. Cô hứa đấy!

“Rầm”

- Ui da!

Cánh cửa bất ngờ mở ra làm cả đám té lăn lóc dưới sàn nhà. Cái tội rình người khác là thế đấy! Nó vẫn giữ nguyên tư thế í ẹ mà cười toe toét:

- Chào buổi sáng!

- Em ngồi dậy ngay đi! Xấu quá! - Vinlee bĩu môi.

Nó đứng dậy phủi phủi quần áo, hai mắt nó sáng rỡ nhìn Nari:

- Nè! Nhà người không sao chứ?

- À....ờ không sao! Cảm ơn cậu! - Nari cười gượng gạo trước thái độ thân thiện của nó.

- Vì cậu đã cứu mạng anh Vinlee nên tội này xóa tội cho cậu! Nhớ đấy nhé! Còn tái phạm nữa là tội này không tha cho cậu đâu! - Roy siết chặt nắm đấm.

- O....dạ tớ biết rồi! - Nari hơi ngạc nhiên.

Cả đám ai cũng mặc đồ bệnh nhân ngồi nói chuyện rôm rả. Xem ra không khí đã được như xưa. Tám con người lại gần bó với nhau.

*Phòng bệnh của ông Dragon Lee:

- Ngài Dragon Lee! Tôi có một số chuyện cần làm rõ với ngài! - một viên cảnh sát quốc tế ngồi xuống bên giường bệnh của ông.

Ông vẫn rất thản nhiên đưa tay lật từng trang báo, ông đoán chắc được những chuyện sắp xảy ra nhưng có vẻ đó chỉ là những chuyện cỏn con. Ông nhếch mép cười lạnh:

- Sếp cứ việc tự nhiên! Tôi sẽ khai báo những gì tôi biết!

- Được vậy thì quá tốt! Vụ thảm sát ở lãnh địa của ngài đã lan nhanh trên các mặt báo. Vậy ngài giải thích sao về việc này?

- Tôi không có gì để giải thích cả! - vẫn điềm tĩnh đọc báo.

- Oh hôm qua Triệu Hùng đã bị bắt, ông ta khai rằng cô Hồ Nhã Lâm là đồng mưu. Hôm nay chúng tôi đến đây để bắt cô ta!

Ông nhẹ nhàng bỏ tờ báo xuống, đây thực sự là vấn đề mà ông đã lường trước. Xem ra chuyện này quá đơn giản, ông đưa đôi mắt nghiêm nghị nhìn viên cảnh sát:

- Vậy sao?

- À...vâng! - viên cảnh sát có phần hơi lúng túng khi đối mặt với một nhân vật tầm cỡ.

- Cô Nari là người của tôi, Triệu Hùng đang bịa đặt. Cậu thử đứng đến người của tôi thử xem! - ông lại nhếch môi.

Viên cảnh sát toát mồ hôi lạnh, xem ra không nên chống đối ông ta thì hơn. Anh nhanh chóng cười xuề xòa:

- Nếu vậy thì vấn đề sẽ khác! Triệu Hùng sẽ chịu mọi tội danh! Tôi xin lỗi vì đã làm phiền ngài nghỉ ngơi! - viên cảnh sát đứng dậy cúi chào rồi ra ngoài.

Mọi chuyện đã ổn thỏa, chỉ chờ cho bọn nó khỏe lại là có thể lên đường trở về Đài Loan rồi.

*1 tuần sau:

- Haizz ngôi máy bay mệt chết đi được! Cuối cùng cũng có thể về lại ngôi nhà thân yêu rồi! - nó nằm phịch lên ghế sofa.

Tất cả mọi người thu dọn lại đồ đạc, lên phòng sắp xếp quần áo. Ngôi nhà nó vẫn vậy, chỉ có 6 người sinh sống, dĩ nhiên là hai người kia ở nhà riêng của họ rồi. Nó nhắc máy gọi cho Nari.

- Alô! Gì đó ku?

- Ya...ai là ku hả? Tôi chứ không phải Vinlee nhá! - nó hét trong điện thoại.

Nari cười khì khì:

- Người ta gọi thế không đúng thì thôi! Mới gặp ở sân bay vừa về đến là gọi điện rồi! Có việc gì hả?

- Đi học lại không? Để tớ biết mà gọi cho cha già hiệu trưởng! - nó se se tóc.

- Thì tức nhiên đi rồi! Chẳng lẽ ở nhà à mà cho tớ vào làm việc lại được không? - Nari dò hỏi ý nó.

Nó được nước nên lên giọng:

- Để ta coi lại đã! Có rất nhiều người muốn làm DJ trong bar của ta nên ta phải xem xét thật kĩ. Thử xem người có thành ý...

Nari ngắt lời:

- Thôi khỏi đi! Ta méc Vinlee bây giờ đây!

- Ủầy... nóng thế! Làm ơn làm phúc đừng có nói với Vinlee, ông vắn hợng tớ mất! Ngoài cậu ra tớ không cho ai làm công việc đó đâu!

- Vậy thì còn coi được. Mai gặp ở trường!

“Tút..tút...tút”

Nari cúp máy, nó ấn số gọi cho hấn.

- Alô Aiden đẹp trai nghe!

- Hở...dạ xin lỗi anh em nhầm số!

Nó tắt máy, bấm số gọi lại.

- Anh nghe đây bx! Có việc gì à?

- À không! Lúc nãy em gọi cho anh nhưng nhầm vào máy của thằng Aiden nào đấy! - nó hồn nhiên phát biểu.

- Thế anh tên gì?

- Huy. Trịnh....Trịnh...cái gì đó... - nó gãi đầu gãi tai nhớ lại.

Hấn bực cả mình, tên hấn mà nó không biết kìa trời đất ơi! Con nhỏ này nó làm vợ người ta thế đấy hở? Hấn quát um trong điện thoại:

- NÈ! LÝ KHÁNH HÀ! HALEE! BA CỦA EM TÊN LÝ KHÁNH LONG, MẸ CỦA EM TÊN NGUYỆT TIỂU VY ĐÚNG CHỨ? EM CAO 1M68 NẶNG 50KG CHỨ GÌ? SAO EM LẠI KHÔNG BIẾT TÊN CỦA ANH HẢ?????

Nó đưa điện thoại ra xa, màng nhĩ của nó muốn bung ra rồi. Tên khốn này ăn cái giống gì mà lớn hợng thế không biết, nó hùng hổ quát lại:

- YAA! ANH QUÁT VẬY MÀ COI ĐƯỢC À? TÊN CÚNG CỐM CỦA ANH LÀ TRỊNH TUẤN HUY CHỨ GÌ! MỌI NGƯỜI HAY GỌI ANH LÀ AIDEN ĐÚNG CHƯA? NGƯỜI TA LỖ QUÊN THÔI MÀ! LÀM GÌ GHÊ THẾ? XÍ...

Nó mắng xong thì cúp máy cái rụp, nó bực mình lắm bầm:

- Tên điên này hôm nay ăn trúng cái giống gì thế không biết! Tự dưng quát om sòm! Ủa mà hình như mình quên nói với hấn cái chuyện đi học rồi! Trời ơi!

Nó khổ sở úp mặt vô sô fa. Tự kỉ một lát rồi thì nó lại cầm điện thoại lên nhắn tin cho hân:

“Ê tên điên có kinh niên! Ngày mai nhớ đi học đấy!”

Hân đọc xong tin nhắn thì mỉm cười, con nhỏ này trẻ con thật!

*Tại nhà của Nari:

“Tính...toong”

Cô tức tốc chạy ra mở cửa, nhìn xung quanh không thấy ai. Nhưng khi nhìn xuống dưới thì một cái bóng bé nhỏ đã vụt vào nhà mất rồi! Biết ai rồi đấy! Cô đóng cửa rồi đi vào nhà.

- Hello chị Nari! - miệng Tiểu Nghi dính đầy sữa chua cười toe toét.

Nari lắc đầu rồi tiếp tục sắp xếp đồ, cô nhìn Tiểu Nghi rồi lâu lâu lại cười một mình. Nếu sau này cô và Vinlee có một đứa con tinh nghịch như vậy thì sao nhỉ? Nó sẽ chạy khắp nhà, lục tung mọi thứ lên rồi cười. Cô sẽ tắm cho nó còn Vinlee thì giúp nó mặc quần áo. Cô sẽ dạy nó học văn còn Vinlee sẽ dạy nó học toán. Cuộc sống đó sẽ thật hạnh phúc.

- Chị Nari ơi!

Giọng của Tiểu Nghi cất lên làm cô thoát ra khỏi những dòng suy nghĩ.

- Gì đó nhóc?

Cô cười dịu dàng lấy khăn lau miệng cho cô bé, nhóc chớp chớp hai mắt:

- Mẹ em nói gia đình em sắp phải sang Mỹ, chị nuôi Rich giúp em được không?

- Dĩ nhiên là được rồi! - cô xoa đầu Tiểu Nghi.

Kết thúc một ngày như mọi ngày, mọi người sẽ trở lại trường học. Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây nhỉ???

*Sáng hôm sau tại cổng trường Paradise School:

Một buổi sáng thứ hai đầu tuần, rất bình thường đúng không? Học sinh vẫn đến trường, số thì đứng trên ban công chém gió, số thì tùm năm tùm ba ở sân trường. Kẻ chơi bóng rổ, người ngồi đọc sách.

Bỗng hai chiếc xe hơi dừng lại trước cổng, cửa xe mở ra và theo sau đó là những bóng dáng quen thuộc.

- Nư...nữ...hoàng..... - một học sinh lắp bắp.

- Nữ hoàng siêu quậy.....Nữ hoàng siêu quậy đi học lại kìa! - một học sinh khác.

- Ôi! Sư tỷ Halee! Sư tỷ Halee trở lại rồi! Em nhớ chị lắm!- một đứa vui mừng nhảy cẫng cẫng lên.

Sáu người hiên ngang tiến vào lớp 11A, Jin đứng bật dậy:

- Halee! Cậu về rồi ư?

Nó quăng cái cặp xuống bàn, ôm nhẹ lấy Jin:

- Sao? Đạo này có gì không ổn à?

- Dĩ nhiên là có rồi! Tình hình lộn xộn lắm! Con Cherry không biết kiếm đâu ra ba con nữ ma đầu nữa, kết bè kết phái làm chị hai trường này đấy! Cậu về thì đỡ quá! - Jin báo cáo.

- Ba con nhỏ đó tên gì? - nó hỏi.

- Con nhỏ tên Jess tóc bạch kim, con nhỏ tóc đỏ tên Red và đứa còn lại là Nana.

Nó xoa cằm suy nghĩ, con nhỏ đó có thêm đồng minh à? Không sao! Thế thì càng vui. Nó sẽ ra tay dạy dỗ từng đứa một. Làm loạn trường của nhà nó sao? Mơ đi!

Bỗng bên ngoài hành lang lộn xộn cả lên, nó cùng hai con bạn bước ra xem chuyện gì. Là bốn con yêu nữ Jin nói đó sao, trông xấu tệ. Cái mặt thì cả tấn kem phấn, tát một phát chắc nó rớt từng cục. Nó nhìn Roy và Hani, hai cô hiểu ý và cả ba bắt đầu tiến về chỗ ấy.

“Bốp”

- Ô xin lỗi! Có sao không? - nó hỏi khi vừa va trúng Cherry.

- Mẹ kiếp! Đồ..... - Cherry khựng lại khi nhìn thấy nó.

Ba đưa tụi nó khoanh tay, đối mặt với bốn nhỏ đó. Cherry gặp nó thì cũng có phần hơi e ngại nhưng mà bây giờ cô có đồng minh rồi thì còn sợ gì nữa. Cô hất mặt:

-Đi đứng kiểu gì thế hả? Có mắt để trang trí à?

Nó nhếch miệng cười nhẹ, xem ra đang được nước lên mặt nhỉ? Một con nhỏ có mái tóc bạch kim đứng sau lưng cô ta bước lên:

- Còn không tránh đường, muốn chết à? TRÁNH RA!!! - con nhỏ đó quát um lên.

Oa! Sợ thật đấy. Đang quát đấy à? Sắp run rồi đây này! Nó trừng mắt:

- Đã xấu thì đừng làm màu.....lết ra sau đi chứ đừng bày đặt leo lên đằng đầu!

Hành lang đông nghẹt học sinh, cuộc chạm trán của nữ hoàng siêu quậy hấp dẫn quá mà. Con nhỏ tóc bạch kim giận run người, cô giơ tay lên định tát nhưng đã bị Roy chụp lại.

- Đã bảo là đừng làm màu rồi mà! Sao lại dữ thế kia?

“Bốp”

- Đây mới gọi là tát cứng nhé! - Roy phủ tay sau khi đã ban cho con nhỏ đó một cái bạt tay.

Con nhỏ tóc đỏ chạy lại đỡ lấy cô ta:

- Chị Jess! Chị không sao chứ?

Cherry nhìn nó đầy cảnh giác, có lẽ nó đang muốn hỏi tội cô đây mà. Nó vẫn đứng đó, cười thản nhiên như đang được xả stress sau mấy ngày chiến đấu. Nó ngồi xuống nâng cằm Jess lên:

- Tao chúa ghét cái loại bon chen thích làm rối ren sự việc! Sau này gặp tao thì nhớ ngậm cái mồm mày lại. Ok?

Jess nhìn nó như muốn nuốt chửng nhưng lại không dám manh động gì. Nó đứng lên nhìn sơ qua cái đám đó, một con nhỏ tóc đen dài bước ra lên giọng văn hóa:

- Bạn gì đó ơi! Bạn là người được giáo dục đảng hoàng mà sao lại tùy tiện đánh bạn của tôi? Bạn mau xin lỗi Jess đi!

Nó nhìn con nhỏ từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên.

- Tổ đánh nó ảnh hưởng đến kinh tế nhà cậu à? - nó hỏi lại rất nhẹ nhàng.

- Sao cậu lại nói như vậy? Tổ biết bọn tổ đẹp hơn bọn cậu nên cậu mới cư xử nông nổi như vậy chứ gì! Tổ không chấp đâu! Cậu chỉ cần xin lỗi Jess thôi! - Nana khoanh tay.

Cả đám tụi nó cười phá lên, con này đi học sức kém chống nhục hả trời? Hani ôm cả bụng, đám học sinh xung quanh cũng che miệng cười khúc khích. Hani bảo:

- Bạn đẹp! Mặt bạn baby! Dáng bạn sexy! Nhưng trong mắt tổ bạn chỉ là con kiki!

- Hahaha....hahaha....hahaha...”

- Hihihhi...hihhi....

Hàng loạt tiếng cười xung quanh vang lên, thật hả dạ khi con nhỏ chảnh chọe này bị Tam đại sư tỷ trừng trị. Nana nóng trong người, nghiêng chặt răng:

- Mấy cậu....mấy cậu..... thật là quá đáng mà! Im hết cho tôi! Không được cười! Có gì đúng đáng để cười chứ?

- Sống là phải biết đúng biết sai....chứ không phải gặp ai cũng sửa cũng tát! - Roy nhếch miệng.

- Mắt cắt, mũi sữa, cằm gọt, mặt bơm botus, ngực độn,... Đẹp chỗ nào vậy không biết! - Hani lắc đầu.

Bốn đứa nhìn tụi nó không chút thiện cảm, nó vẫn nhếch miệng cười trêu tức. Hấn lững thững đi đi vào, vừa gặp nó chưa kịp chào thì đụng trúng vai Nana. Cô ta giả vờ yếu đuối té phịch xuống đất. Hấn đỡ cô dậy ân cần hỏi han:

- Bạn có sao không vậy?

Nana ngất ngây trước trai đẹp, mặt cô ta đỏ lịm:

- Ô...dạ....không sao! Anh là học sinh mới ă?

- À mình tên Aiden!

- Em là Nana, hân hạnh được quen biết anh!

Cô cố tỏ ra dễ thương hết mức để lấy lòng hot boy, hấn đỡ cô dậy nở nụ cười tỏa nắng với cô. Nana rụng rời hai chân, máu cô sắp phụt ra đến nơi rồi. Nó và đám học sinh xung quanh che miệng cười thầm, đúng là không biết mắc cỡ. Hấn quay sang nhìn nó;

- Ủa ă! Em tới lâu chưa?

Nana há hốc mồm, hổ nặng rồi. Hấn tiến đến quàng vai nó, hôn nhẹ một cái lên má. Nó nhếch miệng với Nana rồi quay sang hấn:

- Anh đi học hơi trễ đấy! Em đợi anh lâu quá chừng!

- Ui! Anh xin lỗi nha! Mình vào lớp thôi!

Cả đám tụi nó quay lưng bước vào lớp. Nana quên muốn chui xuống lỗ, sao lại có thể như vậy được chứ? Cả trường này ai cũng biết đại tỷ Halee và Aiden sư huynh là một cặp. Duy chỉ trừ một vài trường hợp đui mù, tai điếc hoặc mất nhận thức mới không biết thôi. Cherry và Jess học chung với nhau. Còn Nana và Red thì học 11A tức là chung với tụi nó. Xem ra mọi chuyện sẽ vui lắm!

26. Chương 26

“Reng.....reng.....reng”

Tiếng chuông báo giờ học, Nana và Red bước vào lớp. Dãy bàn cuối chỉ có mỗi Ken và Jee, số còn lại thì chưa thấy vào. Red khều vai Nana:

- Ê nhìn hai bạn đó dễ thương quá! Hình như là học sinh mới!

- Dễ thương cách mấy thì gặp tớ cũng phải đổ thôi! - Nana hất tóc cười tự tin.

Cả hai tiến về chỗ của hai anh đang ngồi, Nana ea về lịch sự:

- Hai bạn ơi! Đây là chỗ ngồi của tụi mình!

Jee ngược lên, anh rối rít:

- Ô mình xin lỗi! Tụi mình mới vào nên không biết!

Red cười hiền:

- Không sao đâu! Hai bạn tên gì vậy?

- Mình là Jee còn đây là Ken!

Nana cười thân thiện:

- Mình là Nana, bạn của mình tên Red! Tụi mình cùng ngồi chung luôn nha!

- Ô...việc đó....thì...- Jee ngập ngừng.

Cả hai lấy làm khó hiểu trước thái độ của Jee, hai cô nhìn nhau. Sao kì vậy ta?

- Cứ việc ngồi đi! Dưới đất còn chỗ đấy! - giọng Hani cất lên.

Hai cô quay lại, tụi nó đang tiến đến. Red bảo:

- Tôi đang nói chuyện với hai bạn này chứ không nói với cô! Tôi chỉ giành lại chỗ của mình thôi!

Hani nhếch miệng:

- Vậy sao? Chỗ ngồi này của hai cô sao? Sao tôi học ở đây hai năm mà tôi không biết vậy nhỉ?

Cả hai chưng hửng, Hani đang nói gì vậy? Chẳng phải họ chỉ vừa chuyển về vào ngày hôm nay thôi sao? Nana quát:

- Ý là cô cũng đang tỏ ý giành ngôi chỗ này chứ gì? Đúng là không có liêm sỉ!!!

Roy che miệng cười rồi bước đến trước mặt Nana, cô lấy tay phủi phủi áo đồng phục của Nana rồi bảo:

- Chị nghĩ kẻ không có liêm sỉ là hai cưng đấy! Cưng nghĩ bản mặt cưng có còn nguyên vẹn không khi ngồi cùng bàn với bạn trai của hai chị?

Nana và Red mở to mắt, ngạc nhiên quá mà. Nó cười châm chọc:

- Bấm nút đi! Nếu tao là mầy thì nãy giờ tao về đến nhà rồi đấy!

Tụi nó hiên ngang bước vào chỗ ngồi trước vẻ mặt tức tối của hai cô. Nana và Red ngồi vào chỗ thường ngày, trong lòng vô cùng hậm hực. Hôm nay là ngày gì mà xui quá vậy không biết. Ba anh hot boy đẹp ngồi ngồi đều thuộc quyền sở hữu của tụi nó. Đã vậy còn bị tụi nó làm bẽ mặt. Đúng là láo toét mà!

Vinlee và Nari xuất hiện, cô định bước vào chỗ cũ thì anh nắm tay kéo cô xuống dãy bàn cuối. Nó cười toe toét khoe răng tỏ ý chào đón. Red lắc đầu:

- Lại thêm một hot boy đã có chủ! Sao cứ là người của tụi nó thể nhỉ?

Nana suốt buổi cứ ngồi cắn bút, vẽ mặt rất tức tối. Cô móc điện thoại ra nhắn tin cho lũ bạn bên trường Star:

“Hết giờ qua Paradise School tớ nhờ tí việc”

“Ok”

Nana nhìn xuống chỗ tụi nó rồi nhếch môi cười, để xem tụi bây còn dám láo nữa không?

Trong khi cả lớp đang chăm chú nghe giảng thì tụi nó làm đủ thứ chuyện trên đời. Nó thì dựa đầu vào vai hắt ngủ li bì. Hấn thì vừa đeo headphone nghe nhạc vừa đọc cuốn truyện Conan mới mượn của nó. Nari thì chăm chú chép bài, Vinlee ngồi bên cạnh nghịch tóc cô. Hani và Jee vừa nhai snack vừa chơi game. Roy và Ken vò đầu bứt tai suy nghĩ trả lời mấy câu đố vui trên mạng. Phần thưởng là một chiếc BMW. Câu đố có nội dung như sau:

Câu 1: Giữa axit và brom, thứ nào khi uống vào sẽ giúp cơ thể khỏe mạnh, tăng chiều cao?

Câu 2: Cách dùng trứng gà để đập bể một bức tường bằng bê tông.

Câu 3: Có phải trong truyện Bạch Tuyết và Bảy Con Khùng, mù phù thủy đã dùng kali xyanua để đầu độc Bạch Tuyết hay không?

Cả hai nhìn nhau chán nản:

- Chiếc xe này mà chạy chắc té đập mặt quá!

- Số trời đã định hai chúng ta không sở hữu được rồi!

*Giờ văn:

- Như chúng ta đã biết, văn học nước ta phát triển rất phong phú qua các triều đại trong lịch sử....bla....bla...

Thầy văn giảng bài rất say sưa trong khi nó đang đang ngủ thẳng cẳng, công nhân giọng thầy truyền cảm ghê gớm.

- HALEE!!!

Không nhờ hấn giữ lại thì chắc nó té chổng gọng rồi. Nó dụi mắt lia lia đứng lên:

- Dạ thầy gọi em ạ!

- Lại ngủ trong giờ học nữa sao? Mấy tháng qua vẫn không thay đổi à? - ông đẩy gọng kính nghiêm mặt nhìn nó.

- Em đâu có ngủ đâu! Hihhi.... - nó cười ngố.

- Không nói nhiều! Em đứng đó cho tôi! - ông bảo rồi quay lên tiếp tục giảng bài.

Nó bĩu môi rồi cầm cuốn truyện Conan đọc để giết thời gian. Ông lại quát:

- NÈ! HALEE!

- Dạ! Lại gì nữa ạ? - nó bỏ cuốn truyện xuống.

- Em đọc truyện trong giờ học à? Em không muốn học nữa phải không?

Nó làm ra vẻ bức xúc:

- Lúc nãy thầy bảo em đứng chứ có bảo em học đâu! Vì thế em làm gì là quyền của em!

- Em...em....

- Em sao thầy? Em đẹp quá mà phải hôn? - nó cười toe toét.

- ĐẸP CÁI GÌ? RA NGOÀI QUỠ GỐI! MAU!!!! - ông thầy quát.

Cả lớp vẫn tủm tỉm cười vì Halee sư tử hết lần này đến lần khác trêu ông thầy. Nó chấp tay sau lưng đi ra cửa, nó quỳ xuống trước cửa lớp mà mặt nó vui lạ lùng. Nana nói với Red:

- Đúng là cái thứ vô học! Dám vô lễ với thầy cô!

- Ồ nhưng sao gan con nhỏ đó to thế nhỉ?

Bỗng hấn giơ tay lên, ông thầy mời hấn phát biểu:

- Dạ thưa thầy....em “mắc” quỳ gối quá! Thầy cho em ra ngoài luôn nha!

Ông thầy nóng mặt, ông đưa tay ôm ngực. Cơn giận của ông đã tới rồi.

- Em....em....ra ngoài luôn đi!

Hấn chào ông thầy rồi mang cả đồng bánh kẹo với truyện tranh ra ngoài quỳ gối chung với nó. Ông thầy đưa đôi mắt sắc lẹm nhìn sơ qua cái lớp, đứa nào cũng bụm miệng cười. Ông gõ bàn:

- Không cười nữa! Chúng ta tiếp tục học!

Ông thầy vừa quay lên bảng thì cái lớp ồn ào như cái chợ:

- Jee! Gương của em đâu?

- Anh để nó trong cặp của em mà!

- Em tìm không gặp, anh tìm giúp em đi!

- Sao em cứ đua xe hoài vậy Roy? Đưa anh mượn điện thoại đi!

- Không được đâu em đang chơi mà!

- Vinlee à! Ngồi yên để em học nào! Anh lóc chóc qua đi!

- Anh mà lóc chóc à? Không thấy anh đang ngồi yên bên cạnh em sao?

“Rầm”

- MẤY ANH CHỊ RA NGOÀI ĐI CHO TÔI NHỜ!!!! - thầy đập bàn quát.

Cả đám lũ lượt kéo nhau ra ngoài, Nari cũng bị phạt luôn. Tám gương mặt đẹp như thiên thần đang quỳ trước cửa lớp học. Đây là cảnh tượng đẹp nhất trong những kì quan thế giới.

“Reng.....reng.....reng”

Hết giờ học, tụi nó thông thả tản bộ ra cổng còn bốn anh thì phải xách cặp ở phía sau. Nó bảo:

- Mọi người đi lấy xe đi nha! Tụi em chờ ở đây!

Bốn anh rời đi, bỗng từ xa có một nhóm nữ sinh trường Star tiến đến. Đứa nào đứa nấy mặt mày hầm hầm, miệng nhai kẹo cao su nhóp nhép. Thậm chí có cả đứa mang theo gậy bóng chày. Con nhỏ đi đầu rất là xinh nhưng gương mặt đờ đờ sát khí, mặc đồng phục theo phong cách y chang tụi nó. Xộc xệch như du côn vậy. Đẹp mà hung thế uống thật! Hai bên đối mặt nhau, cô ta bảo:

- Bốn người vừa vào học hôm nay đúng không?

- Đúng! Thì sao? - nó bảo.

- Vậy thì đi theo tụi này đến một nơi!

Cô ta khoát tay rồi quay lưng, bốn đứa tụi nó nhìn nhau rồi cũng bước theo. Chuyện này thú vị đấy! Không làm gì cũng bị dân đàn chị đến tìm.

Tụi nó bị dắt đến một bãi đất trống gần trường, xung quanh rất ít nhà ở. Bên trong khu đất có tiếng người nói chuyện rôm rả, nghe đâu đó còn có tiếng xe mô tô. Vừa bước vào thì đã gặp bốn cái bản mặt kẻ thù truyền kiếp. Chúng ngồi vắt vẻo trên ghế trông bộ dạng rất chi là thanh thơi. Vậy thì hiểu lý do tụi nó bị dẫn đến đây rồi ha. Đúng là đồ khốn kiếp! Bên cạnh là một con nhỏ tóc ngắn mặc đồng phục trường Star, trông mặt chắc là cầm đầu rồi. Sau lưng là vài chục đứ học sinh, nam nữ lộn xộn. Con nhỏ tóc ngắn nhếch môi:

- Xem ra tụi bây có mạng đến mà không có mạng về rồi!

- Mày đủ trình giết tao sao? - nó hất mặt.

- Nana nói tụi bây láo nhưng tao không tin, ai mà dám hỗn xược với bốn đứa bạn của tao chứ! Nhưng bây giờ gặp mày thì tao đã tin rồi.

- Ủ thì tao láo.....nhưng tao vẫn hơn những con cáo như tụi mày! Còn mày.... - Nó chỉ vào Nana làm cô giật mình. - Cái lưỡi mày không xương nhưng sức sát thương thì hơi bị lớn đấy!

Nana hơi run nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh:

- Thì....thì đã sao? Ai bảo tụi mày dám đụng đến tụi tao?

Con nhỏ tóc ngắn ra hiệu bảo Nana đừng cãi với nó nữa, cô ngồi bắt chéo chân nhìn nó:

- Đã đến đây thì không dùng miệng đâu, tụi bây sẽ phải trả giá vì đã đụng đến bạn tao!

Jess giả vờ lên giọng:

- Mìn à! Cậu nhẹ tay thôi nha! Dù sao họ cũng là đàn em mới vào trường nên không biết gì.

Hani và Roy cười cợt:

- Ê xem cho làm trò kìa!

- Ồ diễn đạt ghê!

Bốn đứa tụi nó cười khinh bỉ, Mìn bắt đầu mất kiên nhẫn:

- Mấy đứa chán bĩ! Đập nát mặt bốn con nhỏ này cho tao!

Roy huých vai nó:

- Vừa nghỉ xả hơi có vài ngày mà giờ có chuyện để vận động tay chân nữa rồi đấy!

Nó nhún vai, quay sang Mìn:

- Khi dễ tụi tao vừa phải thôi! Ít ra cũng phải thuê sát thủ quốc tế hay xã hội đen chứ. Cái tụi tép riu này mà đòi rạch mặt tụi tao à?

Đường đường là sát thủ được đào tạo bài bản mà bấy giờ đi đánh nhau với cái tụi học sinh. Thiệt là nhục nhả hết sức! Chỉ cần múa vài đường là cả đám ngã chổng cẳng rồi, đúng là cái lũ không biết trời cao đất dày. Bốn người tụi nó bàn tán:

- Bây giờ ai đứng ra đánh tụi nó đây? Tớ không chơi với mấy đứa hèn mọn này đâu! - nó nói.

Tụi nó bàn tán rôm rả và xem tụi kia không ra gì. Năm con nhỏ đó tức muốn soi máu lên nhưng vẫn cố nghe xem tụi nó sẽ nói những gì.

- Cậu nghĩ mấy con nhỏ đó đủ trình để tớ ra tay hay sao? - Hani se tóc.

- Vậy chẳng lẽ bắt tớ đánh tụi nó à? Thôi đi! Nhục lắm! - Roy nói.

Ba đôi mắt đổ dồn vào Nari, cô giật bản mình:

- Ya! Đừng nhìn tớ thế chứ? Tớ đâu phải là Nari lớp trưởng như lúc trước nữa đâu.

Năm con nhỏ đó tức muốn ỏi máu vì bị coi thường. Min cắn răng vì đường đường là đàn chị của trường Star mà bị coi rẻ lời nói. Sao tụi nó không sợ cô nhỉ?

- Thôi tớ không có đứt dây thần kinh mắc cỡ mà đi đánh tụi nó đâu!

- Tớ cũng vậy! Không rảnh!

- Vậy thì không được! Hay là oản tù xì đi!

- Cái này được nè!

“Oản tù xì ra cái gì ra cái này”

- Nari thua rồi! Nari thua rồi! Haha... - nó vui mừng trong khi Nari đang yếu xiu.

- Vậy Nari cố chịu nhục nha, mà kêu tụi nó đánh nhanh đi rồi về! Tớ đói bụng rồi! - Hani nhăn nhó.

Min đứng lên, đập cái ghế văng ra xa. Cô nghiêng răng:

- Đúng là lão thật! Tụi bây! Xông lên!

Cô khoát tay, lập tức mấy chục đứa phía sau lưng cô tiến lên. Kẻ thì cầm cây, người thì cầm tuýp. Jess, Cherry, Red và Nana hả hê vô cùng. Phen này tụi nó chết chắc. Nó, Hani và Roy lui xuống nhường chỗ cho Nari. Nó cười cợt:

- Cô giáo bảo như thế là xấu đấy!

- Mày im đi! Rồi mày sẽ phải trả giá vì đã tát tao, sớm muộn mày cũng ra khỏi trường thôi! - Jess quát.

- Không bao giờ và đừng mong chờ! Plèzzz..... - nó lè lưỡi trên Jess.

- Mày.... - cô toan đứng lên thì Cherry giữ lại.

Nari tỏ vẻ chán nản miễn cưỡng thủ thế, cô mà ra tay thật chắc có mấy chục cái á mạng quá. Cô né đòn rồi rồi xô hai con nữ sinh vào nhau, ấy thế mà nó cũng té thấy mắc thương. Những tên nam sinh bị cô đá văng vũ khí rồi bắt chân, vậy mà cũng lẩn lóc ôm chân vì đau đớn. Cô cố gắng kiềm chế sức mạnh trong người và ra đòn nhẹ nhất có thể. Cô không tấn công mà chỉ tránh né thôi. Vậy mà cả chục đứa lại nằm vật vã dưới chân cô. Năm con kia giật mình, không còn đứa nào đứng lên được nữa. Nó hỏi:

- Đánh nữa không?

Nó khoát tay, bốn đứa xông lên. Mấy con nhỏ kia quờ quạng thì giỏi chứ đánh đấm giống gì. Nó nắm đầu con Jess tát cho vài chục cái bạt tay, mỗi cái tát giáng xuống khiến mặt ả sưng vù lên. Jess lồm cồm bò dậy nhưng nào được yên với nó. Nó nắm đầu Jess làm cô ngửa mặt lên:

- Người hối hận phải là mày! Dám lên giọng với tao à? Hôm nay tao sẽ ầy biết thế nào là lễ độ!

- Dừng...dừng....

Khỏi van xin vô ích, nó lại tát liên tiếp. Cho đến khi Jess ngã xuống đưa hai tay ôm mặt. Nó quay sang Min, đánh với cô ta vài quyền cho có lệ rồi nắm đầu cô ta mà tát.

- Tao ghét nhất là mấy đứa học đòi làm đàn chị! Chẳng hạn như mày đây! Mày có biết những đứa bị mày đánh sẽ cảm thấy như thế nào không hả? Hay là mày chỉ thỏa mãn cái tính kiêu ngạo, ham chứng tỏ bản thân trong đầu mày thôi? Đồ rác rưởi!

Nó xô Min ngã nhào xuống đất, móc ra một cây dao. Nó làm Min hoảng sợ:

- Mày...mày...muốn làm gì?

Nó nhếch miệng:

- Làm cái lúc này mày đòi làm tao đây!

Hani thì đập vào cái mặt của con Nana không biết bao nhiêu là đấm. Cô ghét con nhỏ này nhất trong bọn vì nó chảnh. Cô hồn cát dẫn mà lên giọng văn hóa, xấu mà bày đặt đầu gấu. Mồm miệng toàn là dao găm mà cứ thích chứng tỏ. Cái việc đòi tán Jee là đủ làm Hani điên tiết rồi, lại thêm cái việc kéo mấy con nhỏ trường Star qua đây kiểm chuyện nữa. Cái mặt con Nana giờ đây như cái mền, hai con mắt thì bầm tím. Vậy mà Hani lại tát không thương tiếc.

- Cua chồng chị hả? Vô liêm sỉ này!

“Bốp...bốp”

- Áaaa....đau...đau quá! - Nana kêu gào thảm thiết.

Roy thì nắm đầu Red dựng lên, trước đó đã dẫn ột trận rồi.

- Em út trong đám đây phải không? Nghe đồn lúc này muốn ngồi chung bàn với Ken của tao phải không?

- Không....không.... - Red sợ hãi lắc đầu.

Roy tát mấy cái rồi lại hỏi:

- Vì những đứa như tụi bây mà trường mới mất hình tượng đây!

Red ứa nước mắt, nước mắt cá sấu ấy mà. Roy xô Red té xuống đất rồi tiến đến chỗ con Cherry đang sợ sệt. Cô nhào vào túm áo rồi xô đến chỗ con Red.

- Mày là cái đồ mặt dày! Nhân cơ hội tụi tao đi rồi làm mưa làm gió trong trường hả? Dám kéo cái đám này đến kiểm chuyện tụi tao sao? Đúng là hết nói nổi mà!

Tụi nó đang đứng khoanh tay trước mặt năm con kia, đứa nào cũng te tua hết rồi. Nó chỉ vào mặt Min:

- Mày! Theo như tao biết thì mày đã từng rạch mặt nhiều nữ sinh rồi phải không?

Min không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn nó như oán hận. Lúc này nó đã ban một nhát lên mặt cô rồi, máu vẫn còn chảy dài kia kia. Bốn con nhỏ kia nhìn mà phát hoảng, hy vọng là nó không làm thế với mình. Nó nhìn sơ qua một lượt rồi chỉ vào mặt con Cherry:

- Còn mày! Muốn xưng bá trong trường đúng không? Tao sẽ giúp tụi bây được nổi tiếng chịu không?

Nó quay sang hai con tiểu yêu:

- Còn hai đứa bây! An phận thì tao sẽ nhẹ tay còn không thì tự lường trước hậu quả nhé!

Nó ngồi xuống nâng cằm Jess lên:

- Còn cưng! Thích bị ăn tát thì cứ việc làm càng đi nhé! Đảm bảo lần sau sẽ dùng gang tay sắt để tát cưng đây!

Nó đứng lên:

- Tao cảnh cáo lần cuối! Đừng làm mấy cái trò này trước mặt tao nữa, không thì chuẩn bị tiền đi phẫu thuật thẩm mỹ cái mặt của tụi bây đi!

Điện thoại nó rung lên, nó lấy ra xem. Là số của hắn:

- Alo em nghe đây!

- Bọn em đi đâu thế hả? Tụi anh tìm mãi, anh gọi cho em hơn mấy chục cuộc rồi đấy!

- Em xin lỗi! Tụi em có chút việc, mấy anh còn ở đó không?

- Đang đợi nè! Nhanh đi còn về nhà nữa!

- Vâng.

Nó cất điện thoại rồi khoát tay cùng đám bạn bỏ đi. Năm con nhỏ đó vẫn tức giận không chịu nổi. Nhất là Min, cô bị nó rạch mặt thì chịu làm sao được chứ? Hai tay cô nắm chặt, cô nhất định phải trả thù. Thật sự không cam tâm mà!

27. Chương 27

*Hôm sau đến lớp:

Tụi nó và bọn hắn đang trò chuyện rôm rả, bỗng Jin chạy vào:

- Halee! Tụi nó tới rồi!

Nó nháy mắt, ra lệnh:

- Cả lớp vào vị trí!

Mọi người vào chỗ ngồi trật tự, cửa lớp được khép lại. Ngoài hành lang, Nana và Red đang tiến về lớp. Trông bộ dạng cả hai có phần hơi tàn tạ ả nha. Mặt mày bầm tím, đôi chỗ còn dán băng keo nữa. Thấy cửa lớp đóng, Nana không ngần ngại đưa tay đẩy cửa bước vào. Bỗng nước từ phía trên ập xuống khiến cả hai ướt sũng. Riêng Nana thì lạnh trọn cả cái xô nhựa lên đầu. Cả lớp giả vờ không nghe, không thấy, nhin cười lật vờ ra học bài. Nana mếu máo nhìn Red:

- Hic....ướt hết rồi!

Cả hai lấy khăn giấy lau lấy lau để. Vừa lau vừa đi về chỗ, do không để ý nên vấp phải sợi dây dưới chân. Cả hai té nằm dài dưới đất.

- Á....

- Đau quá!

Nó bật cười nhưng kịp che miệng lại còn mấy cô thì chảy cả nước mắt. Các anh lắc đầu, thấy cũng tội mà thôi cũng kệ. Hai người tự ngồi dậy rồi bước vào chỗ ngồi. Tuy nhiên, ngồi chưa được 10 giây thì bỗng thấy ngứa một cách kì lạ. Hai cô gãi lia lịa, gãi đến nổi tay chân đỏ ửng.

- Sao....sao ngứa vậy nè?

- Khó chịu quá!

Cả hai vùng ra khỏi chỗ để chạy lên phòng y tế. Nguyên cái lớp cười rộ cả lên khi hai đứa vừa đi khuất, ai cũng hả hê vô cùng vì cuối cùng nữ ma đầu cũng bị Halee sư tỷ trừng trị. Cả lớp vỗ tay rần rần tán thưởng nó.

Nana và Red vừa đến phòng y tế thì đã thấy Jess và Cherry cũng bị tương tự. Đầu tóc thì ướt nhem, tay chân thì gãi liên tục. Vết thương cũ chưa lành thì vết thương mới đã tới. Cả bốn hậm hực vừa xoa thuốc vừa lầm bầm:

- Không biết ai đã làm những chuyện này nữa?
- Có lẽ là lũ học sinh trong lớp. Chúng dựa hơi con Halee đây mà!
- Thật là quá đáng! Mọi người đều về phe nó là sao chứ?

*Tại một ngôi nhà khác:

“Xoảng”

Chiếc gương bị ném vào tường vỡ tan tành. Min tức giận:

- Mày dám rạch mặt tao sao? Rồi mày sẽ phải trả giá!

Cô lấy điện thoại ra gọi điện rồi bỏ đi ra ngoài.

*Tối hôm đó tại bar Black Dragon:

Bản nonstop sôi động khiến mọi người điên đảo. Cả đám người vừa nhảy vừa la hét om sòm, riêng nó thì ngồi một góc vừa uống rượu vừa ăn trái cây một mình. Tại vị trí DJ thì Vinlee và Nari vừa mix nhạc vừa nâng ly cùng mọi người. Không khí trong quán khởi lên vào đầu được. Trong đám người đông đúc đang lắc điên cuồng xuất hiện một bóng dáng bé nhỏ, trên tay cầm một cây dao nhỏ sáng hoắc. Cô len lỏi qua từng người một và hướng về chỗ của nó, ánh mắt cô chứa đầy sự thù hận. Nó vẫn ngồi đó, một mình nhâm nhi ly rượu mạnh đang cầm trên tay. Ánh mắt nó thanh thản nhìn vào không trung. Thời gian như bị tua chậm, cô gái đó bước từng bước một. Rượu trong ly cũng chuyển động bởi những cái lắc thật nhẹ từ nó. Tiếng người la ó, mùi khói thuốc, mùi rượu và cả tiếng nhạc trộn lẫn vào nhau. Cô đã thoát khỏi đám đông và cầm con dao lao thẳng đến đâm nó. Nó cảm nhận được mùi nguy hiểm đang vây lấy mình nhưng nó không tỏ ra cuốn quýt mà ngược lại còn vô cùng nhàn nhã. Đã là sát thủ thì đồng nghĩa độ nhạy bén phải hơn hẳn những người thường chứ. Nó vùng chân trái đá bay cây dao rồi dùng chân phải đá vào mặt cô. Cô ngã xuống đất, máu miệng rỉ ra. Sự việc chỉ xảy ra vồn vện trong 3 giây. Nó tiếp tục uống rượu một cách bình thản như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Tiếng nhạc tắt hẳn, mọi người vây lấy chỗ đó xem chuyện gì xảy ra. Hani bước ra khỏi đám đông:

- Có chuyện gì vậy?

Đèn trong quán bar được bật lên. Roy chỉ vào mặt cô:

- Min? Mày đến đây làm gì?

Nó ra hiệu ọi người im lặng, mọi ánh mắt đổ dồn vào nó. Min vẫn ngồi đó đưa tay quệt máu rồi nhếch môi kiêu khinh bỉ. Nó đứng lên chậm rãi tiến đến chỗ của cô rồi ngồi xuống bên cạnh. Gương mặt nó trở nên không cảm xúc, đã thế trong đôi mắt còn tỏ ra luôn sát khí muốn giết người nữa chứ. Nó nhếch mép tạo nên nụ cười nửa miệng đẹp đẽ đúng kiểu. Nó nâng cằm của Min lên:

- Sống.....là phải biết điều..... chứ đừng tỏ vẻ máu liều nhiều hơn máu não!

Min gạt tay nó ra khỏi mặt mình, lên giọng đe dọa:

- Người của bang Black Dragon sắp đến để lấy mạng mày đấy! Đờm mày tàn rồi con ạ!

Nó quay sang hướng khác bật cười, kiểu như nó không thể tin nổi Min còn có thể lên giọng kiêu đó. Nó búng tay, năm cái xác mặt vest đen bị vút xuống ngay trước mặt Min làm cô hoảng hốt tột độ. Nó đứng lên quay lưng về phía cô:

- Đây là người của bang Black Dragon mà mày đang nói tới phải không?

- Sao....sao.... - cô hốt hoảng lắp bắp.

Mọi người xì xầm nhìn Min chỉ trở đủ kiểu. Họ cười cợt vì Min quá ngu ngốc ấy mà. Nó xoay người lại nhìn gương mặt đang sợ hãi của Min:

- Có biết quy tắc của bang Black Dragon là gì không?

Min sợ sệt đưa đôi mắt thơ thẩn nhìn nó. Nó tiếp:

- Đó là....không được đánh người hoặc giết người bừa bãi khi không có lệnh của Bang Chủ.

- Sao....sao....mày có thể....biết điều đó chứ? - Min ngạc nhiên nhìn nó.

Nó lại cười, cười thay cho tất cả mọi người đang đứng ở đây, cười thay cho cái đầu óc nông cạn của Min. Nó ngồi xuống ghế đưa ly rượu lên miệng nhấp một ngụm rồi nhếch mép:

- Vì tao là người đã đặt ra cái quy tắc đó mà!

- Cái...cái gì? - Min bị shock.

Min xanh mặt, trán cô đầy mồ hôi như đã hiểu ra được vấn đề. Cô e sợ nhìn con người trước mặt. Dựa vào thái độ của mọi người này giờ chẳng lẽ nó thực sự là Bang Chủ của Hắc Long Bang sao? Thôi tiêu đời rồi! Bỗng nó đập bàn là cô giật thót tim.

“Rầm”

- Mẹ kiếp! Dám cho người giả mạo thành viên Hắc Long Bang mà còn còn đòi giết tao sao? Nhờ những đứa mồm mép như mày mà bang hội của tao ngày càng nổi tiếng trong thế giới ngầm rồi đấy!

Cả bọn hoảng sợ nhìn nó, chưa bao giờ họ thấy nó tức giận như vậy. Còn Min thì thôi khỏi nói, cô cứng họng không trả lời được nữa. Nó vẫn trừng mắt nhìn cô:

- Người đâu?

Hai tên cận vệ bước ra cúi đầu chờ lệnh, nó tiếp:

- Lôi nó vào trong cũi rồi đi! Sẵn tiện đập gãy chân nó để nó khỏi đi ức hiếp ai nữa!

- Dạ!!!

Hai tên vệ sĩ giữ chặt hai tay Min, cô không ngừng gào thét:

- Đừng mà! Làm ơn tha cho tôi!

Min bị lôi đi, nó thở hắt ra tựa đầu lên thành ghế. Nó ra lệnh ọi người tiếp tục, những người khác tỏ ra còn bảy người kia thì ngồi xuống bên cạnh nó. Nari cất tiếng:

- Làm vậy có ác quá không?

- Đúng đó Halee à! Em bỏ qua đi! - Vinlee cũng đứng về phe Nari.

Nó cười nhẹ:

- Nó chỉ bị giam vài ngày thôi, em không làm gì nó đâu mà! Em sẽ cho bác sĩ phẫu thuật cho nó!

Roy thắc mắc:

- Phẫu thuật gì?

- Phẫu thuật vết dao bị tó rạch lên mặt đấy! Có lẽ nó sợ rồi nên tớ không ép nó và đường cùng làm gì.

Hắn cười tươi bẹo má nó:

- Anh biết bx anh là người tốt mà!Hihi....

- Thôi mọi người ra chơi tiếp đi nào! - Jee bảo.

Cả đám kéo nhau ra ngoài sàn nhảy hòa mình vào tiếng nhạc. Đây chính là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của nó.

*Sáng hôm sau tại nhà hắn:

”Why oh why tell me why not me.....Why oh why we were meant to be

Baby i know i could be all you need

Why oh why, oh why”

Tiếng nhạc chuông điện thoại vang vọng khắp phòng, trên giường là một cái xác chết cởi trần ngủ li bì. Đủ mọi tư thế ngủ mà từ trước đến giờ chưa gặp lần nào. Giống những điều kì thú ghê! Hấn tỏ ra bức bối dùng gối bịt tai lại ngủ tiếp. Tối hôm qua la cà với nó đến tận 2h sáng, thế mà ngủ chưa được bao nhiêu lại có kẻ gọi đến làm phiền. Tiếng nhạc ngưng hẳn, hấn mỉm cười thoải mái rồi tiếp tục chuyên môn. Bỗng:

"Why oh why tell me why not me....Why oh why we were meant to be

Baby i know i could be all you need

Why oh why, oh why"

Lại reo nữa, hấn điên tiết ném cái gối vào tường rồi ngồi dậy tìm cái điện thoại. Trời ạ! Đêm qua mắt nhắm mắt mở nên ném luôn cái điện thoại ở cái xó nào rồi không biết. Tiếng chuông thì cứ reo văng vẳng mà bóng dáng chẳng thấy đâu. Hấn lục từng cái ngăn kéo, hộc tủ. Hấn cẩn thận xem xét trong mấy chiếc giày nằm lăn lóc. Rồi mở tủ quần áo, kiểm tra nhà vệ sinh. Đều không có!!! Mãi khi tiếng chuông reo lên lần thứ 21 thì hấn mới phát hiện nó nằm trong cái sọt rác cạnh bàn học. Có nét y như chị Halee vậy nhỉ? Là số của ba hấn.

- Alô! Con nghe đây ba!

- Sao lâu bắt máy thế hả? Làm ba chờ mãi!

- Con xin lỗi! Tại con đang ở trong nhà vệ sinh. Mà có việc gì vậy ba?

- À cũng không có gì quan trọng, dạo này con ít gọi điện cho ba quá đấy!

- Con bận quá, ba thông cảm! - hấn dụi mắt xuống giường.

- À có phải con đang qua lại với tiểu thư của tập đoàn Hấn Long không vậy?

- HẢ???? SAO BA BIẾT??? - hấn bật dậy như lò xo.

- Haha...đúng rồi chứ gì? Hình của hai đứa đầy rẫy trên mạng xã hội kia kìa! Sao? Có muốn tới luôn không? - ông cười nham hiểm.

Hấn bối rối:

- Con mới 17 tuổi thôi mà ba! Tới là tới làm sao?

- Hai nhà chúng ta quen biết từ khi con học chung với Vinlee mà, có gì đâu phải ngại chứ? - giọng của ông Dragon Lee vang lên ở đầu dây bên kia làm hấn chết điếng.

- Bác...bác Dragon Lee ạ?

- Ta đây! Ta đang ngồi cùng ba của con để tính chuyện của các con đấy!

Hấn thấy vui vô cùng, sắp có vợ đẹp rồi nhưng mà phải diễn đôi chút nếu không người ta sẽ đánh giá mất.

- Tụi con còn đi học mà! Bác và ba con bàn chuyện gì thế?

- Ta và ba con đang chọn ngày tốt cho hai đứa đính hôn đấy! Xem ra tuần sau là thích hợp nhất!

- Ô....dạ? Sao nhanh thế ạ?

- Nè Aiden! Ba đồng ý rồi nên ý kiến của con không còn giá trị nữa đâu, con nhớ thông báo cho Halee và hai đứa chuẩn bị đi nhé! Chúng ta sẽ về nước tổ chức cho tụi con.

- Nhưng mà ba à....ba!

"Tút...tút....tút..."

Bên kia tắt máy mất tiêu, hấn vui mừng nhảy cẫng lên. Sướng quá đi! Sắp được lấy nó làm vợ rồi. Nhưng mà trước hết phải thông báo cho nó đã. Để xem nếu vậy thì phải chuẩn bị cái gì đó thật đặc biệt và hấp dẫn chứ nhỉ? Hấn lao vào nhà vệ sinh thật nhanh để chuẩn bị.

*Tại nhà nó:

- Sao ạ? Mẹ nói đính hôn cái gì? - nó ngạc nhiên.

Giọng của mẹ nó vang lên ở bên kia đầu dây:

- Thì ba con và ba của Aiden đang bàn tính đấy! Lúc này họ còn gọi cho Aiden nữa cơ mà!

- Sao mẹ biết? Mẹ cũng ở đấy à?

- Không! Mẹ rình...

- Trời! Con bó tay với mẹ rồi! - nó yếu xìu.

- Thôi! Lo chuẩn bị đi! Ba con đã quyết và nhà Aiden cũng đã đồng ý rồi! Tuần sau ba mẹ về nước.

- Ô...dạ! Con tạm biệt mẹ!

Mặt nó thoáng đỏ, đính hôn với Aiden sao? Đúng là một chuyện vui nhưng đối với nó còn bất ngờ quá. Nó nằm suy nghĩ vu vơ về những chuyện mẹ nó vừa nói. Không biết hẳn có cảm giác giống nó không ha. Vừa hồi hộp vừa vui vui nữa. Bỗng chuông điện thoại nó reo lên:

"I'll love you till i die

Deep as sea wide as sky

The beauty of our love paints rainbows everywhere we go...

Là hẳn đang gọi, bỗng tim nó đập nhanh một cách bất bình thường, chắc là vì chuyện đó rồi. Nó thu hết can đảm để bắt máy:

- Alô! Em nghe đây! - giọng nó run run.

- Bx à! Tối nay em rảnh không? - giọng hẳn thì rất phấn khởi.

- À...ờ...em rảnh!

- Vậy tối nay đến công viên gặp anh tí nha!

- À em biết rồi!

Nó cúp máy thật nhanh, mặt nó nóng ran lên. Sao tự nhiên kì cục vậy nè? Trước giờ có như vậy đâu. Chắc là mình nóng nực quá thôi! Đi tắm chắc sẽ hết...

Đúng 7h tối hôm đó nó chọn một cái váy thật dịu hiền rồi đến chỗ hẹn. Tuy đã biết trước nội dung cuộc hẹn nhưng sao nó vẫn hồi hộp quá vậy không biết. Nó đi mà hai chân nó cứ loạng choạng vì run. Nó tới nơi thì không có ai ở đây cả. Hôm nay chỗ này vắng vẻ đến lạ thường. Đang lăm bắm chữ rửa hẳn cái tội đến trễ thì nó bị một phen giật mình. Những chiếc đèn màu được bật lên ngay chỗ nó đứng, những chiếc đèn lấp lánh xếp thành hình trái tim và nó đang đứng chính giữa. Công viên sáng rực và hẳn xuất hiện với nguyên bó hoa đỏ thắm trên tay. Hôm nay trông hẳn đẹp trai lạ lùng. lần đầu tiên nó công nhận điều đó. Hai má nó lại đỏ như quả cà chua khi hẳn bước vào trong trái tim đối mặt với nó.

- Bx, xem anh đẹp trai chưa này? - hẳn cười hồn nhiên.

- Kêu em đến đây để đánh giá nhan sắc của anh à?

- Không! Nhưng em trả lời anh trước đi đã...

- Anh lúc nào mà chẳng đẹp! - nó bỗng cười tươi là hẳn bất ngờ.

Hẳn đưa cho nó bó hoa và một cái hộp. Nó tự tay mở ra, là gì thì chắc ai cũng có thể đoán được rồi đấy! Cặp nhãn sáng lấp lánh mang nhãn hiệu của tập đoàn Phi Hổ. Cái này Hani tài trợ chứ không ai vào đây cả.

- Làm bx anh đi được không?

- Ừm để coi.... Chắc được! - nó cười tinh nghịch.

Hẳn hôn lên má nó rồi đeo nhãn vào, hai bàn tay đan vào nhau. Hẳn thử thì:

- Anh biết ngoài trừ việc anh đẹp trai, nhà giàu, thông minh, học giỏi,... thì anh chả được cái gì cả (sắc...). Anh là một kẻ kiêu ngạo, hống hách lại hay làm em tức giận. Em có chắc là muốn lấy anh chứ?

Nó cười hiền:

- Em không cần một người con trai hoàn hảo! Em chỉ cần một người em bảo là phải nghe thôi!

Nó ôm cổ hắn thật chặt, hắn nhấc bổng nó lên. Công viên chỉ còn tiếng cười nói ríu rít của cả hai thôi. Nhưng chỉ một lát sau thì lại im ắng lạ lùng. Họ làm gì thì mọi người biết rồi đấy! Trong cái bụi lùm gần đấy thì sáu kẻ nhiều chuyện đang nghe lén một cách tích cực. Đã vậy còn quay phim và bình luận sôi nổi nữa chứ!

- Ê họ hôn nhau kìa! Quay lại mau lên!- Roy giục.

- Nhìn hai đứa nó nhí nhảnh thấy gớm hông? - Hani bĩu môi.

- Ganh tị với người ta à? - Jee cười gian nhìn Hani.

Hani lập tức chống chế:

- Ai bảo? Ai nói ganh tị hồi nào!

- Hay là hai đứa mình đính hôn luôn nha!

- Được đó! Quyết định vậy nha ox! - Hani ôm cổ Jee.

Ken châm chọc:

- Trời đất ơi! Vậy mà nói hong ganh tị, coi cái mặt kìa! - quay sang Roy - Em thấy sao? Làm vợ anh luôn đi ha.

- Được thôi! Nếu anh tặng em một chiếc mô tô mới!

- Đơn giản vậy thôi hả! 100 chiếc luôn cũng được!

- Ui anh Ken đẹp trai, tốt bụng quá à! - Roy hôn lên môi Ken.

Bốn đứa nhí nhố làm couple NaVin cũng đỏ mặt, Vinlee thì thâm:

- Mình cũng cưới luôn cho giống người ta ha!

- Anh này! - Nari mặt đỏ quay mặt sang chỗ khác.

Thật là....Bó tay! Thôi kệ, hai đứa trời đánh này như vậy là cũng yên chuyện rồi. Liệu có còn sóng gió gì hong ta? Mọi người xem tiếp là sẽ rõ.... Hihi ^^

28. Chương 28

Hôm sau đến trường, nó và hắn đi cùng một sẽ và kể từ nay sẽ là như thế. Cả hai tay trong tay bước vào chỗ ngồi, 6 người kia cũng lẻo đẻo sau lưng. Jin đứng trước lớp đồng dục thông báo:

- Mọi người trật tự! Các cậu đã hay tin gì chưa?

Cả lớp bắt đầu nhao nhao lên:

- Hả? Tin gì vậy Jin? Lớp có kế hoạch mới hả?

- Hay là lớp sắp có ai chuyên đi? Cậu hả? Thượng lộ bình an nha!

- Tầm bậy! Làm gì có chuyện Jin chuyển đi, nó nguyện sống chết với cái lớp này mà! Chuẩn bị cưới vợ phải hong?

Jin ra hiệu bảo tất cả im lặng, anh tiếp:

- Tuần sau nữ hoàng siêu quậy của chúng ta sẽ đính hôn và dĩ nhiên là với Aiden sư huynh!

- WOAAAA.....^^^^^.....

Cả lớp đồng thanh reo lên, ai cũng vỗ tay chúc mừng. Tuy vậy cũng có nhiều người kiềm chế để không bị shock mà ngất xỉu, huhu thần tượng lên xe hoa mất rồi.....

Nó đứng lên phát biểu:

- Các cậu à! Chân thành cảm ơn mọi người trong thời gian qua đã hợp tác với tớ để tạo nên lớp 11A “cô hồn cát đản” như ngày hôm nay! Hôm đó tớ sẽ dành bàn VIP cho tất cả.

“Lớp...bóp....lớp...bóp”

- Cảm ơn sư tỷ Halee!!!! - cả lớp vừa vỗ tay vừa hò hét.

Thiệt tình mới yếu xiù đây mà thay đổi thái độ nhanh ghê. Hắn đứng lên tiếp lời:

- Nè! Chỉ cảm ơn mỗi sư tỷ Halee thôi sao? - vừa nói vừa nháy mắt một phát khiến mấy nữ sinh rụng rời tay chân.

- Ô....hơ....cảm ơn Aiden sư huynh!!!!

*Tại lớp của Cherry:

- Mấy cậu ơi!!!! Mấy cậu!!!! Halee....Halee của chúng ta.... - một cậu bạn hốt hải chạy vào nói không nên lời.

Một đám nam sinh khác hốt hoảng hỏi dồn dập...

- Halee sao? Halee bị gì?

- Nói đi Nữ hoàng như thế nào rồi? - tiến tới xách áo tên kia.

Cậu bạn vừa thở vừa nói:

- Halee....Halee ... sắp ...đính hôn!!!!

- TRỜI!!!! - cả đám không hện mà đồng loạt hét lên.

Khỏi nói cũng biết cái đám này chính là fan của nó rồi. Nhìn cảnh mấy ổng ăn vạ dưới đất nước mắt nước mũi tèm lem kia kia. Còn có người đòi đập đầu vào tường nữa. Cái này người ta gọi là fan cuồng nè!

- Huhu.... Halee ơi! Sao em lại bỏ anh mà ra đi thế này? (nghe giống như nó chuẩn bị chết vậy đó!).

- Anh không muốn mất em, Nữ Hoàng của lòng anh!

- Tại sao? Tại sao em lại đính hôn với thằng Aiden đẹp trai nhất trường này chứ??? Hic...hic...

- Ngoại trừ việc đẹp trai, học giỏi, nhà giàu thì nó có gì hơn tụi anh? Anh không cam tâm!!!

Tụi con gái trông lớp lắc đầu bó tay, Jess bĩu môi:

- Làm như hay ho lắm! Xí...

Riêng Cherry không nói gì, ánh mắt cô đang chất chứa điều gì đó kinh khủng lắm. Thời gian qua cô đứng nhìn nó và hẳn hạnh phúc như thế chưa đủ hay sao? Vốn dĩ cô sẽ không tính đến chuyện này nữa nhưng giờ nó lại công khai đính hôn với hắn chẳng khác nào muốn vấy lên thù hận với cô. Cô không bỏ qua đâu! Dù cho cô không có được hắn đi chăng nữa thì cũng không để bất kì ai có được hắn. Cherry đập bàn rồi vùng vằng bỏ ra ngoài trước gương mặt ngạc nhiên của Jess. Dĩ nhiên Jess sẽ không hiểu được chuyện gì đang xảy ra rồi.

*Giờ giải lao:

Mọi người rủ nhau ra căn tin chỉ còn Vinlee và Nari trong lớp, anh nằm lên đùi cô cả hai cùng nói chuyện:

- Anh à! Hai ngày nữa gia đình Tiểu Nghi chuyển sang Mỹ đó!

- Hả? Sao anh không biết gì hết vậy? - Vinlee ngạc nhiên.

- Thì em vừa nói cho anh biết rồi đó! Mấy hôm nay em quên mất! - cô vừa nói vừa vuốt tóc anh.

- Vậy hôm nay chúng ta đi chơi với nhóc nhé! - anh nêu ý kiến.

Cô gật đầu đồng ý. Hết giờ học, anh lái xe đưa cô về nhà. Cả hai đứng trước cổng nhà cô nhìn qua nhà Tiểu Nghi. Vinlee định sang nhà con bé nhưng Nari đã ngăn lại, cô đếm ngược:

- 3.....2.....1!

- Oa... Anh Vinlee! - Tiểu Nghi chạy sang, dĩ nhiên là không hề thiếu Rich.

Nari nháy mắt:

- Em biết tại Tiểu Nghi thính lắm mà, nghe tiếng xe ngừng lại là nó chạy sang ngay!

- Ồ quá thính đi chứ! - Vinlee cười.

Anh cúi xuống bế Tiểu Nghi lên, âu yếm nhìn cô bé:

- Vài hôm nữa nhóc sang Mĩ đúng không?

Tiểu Nghi buồn bã gật đầu, chớp chớp đôi mắt to tròn. Vinlee xoa đầu nhóc:

- Vậy hôm nay anh và chị Nari đưa em đi chơi chịu không?

- Dạ chịu!

- Vậy về xin phép mẹ đi nào!

Tiểu Nghi chạy lăng xăng về nhà, Nari cũng vào nhà thay đồ đồng phục ra sân tiejn chuẩn bị mọi thứ.

.....

*15' sau:

Tiểu Nghi mặc áo thun, quần sooc, mang giày bata, đầu đội mũ và mang theo một chiếc balô tí xíu trông đáng yêu vô cùng. Vinlee chất đồ lên xe. Tất cả đã sẵn sàng. Xuất phát!!!

Vinlee lái xe ra ngoại ô nơi có những thảm cỏ xanh rì, những ngôi nhà cổ kính xinh đẹp. Địa điểm dã ngoại của họ và một thảm cỏ rộng lớn bên cạnh một con suối nhỏ. Tiểu Nghi và Rich chạy khắp nơi cười nói ríu rít. Nari trải khăn ra rồi bày thức ăn, bánh kẹo, nước ngọt. Tiểu Nghi lập tức sà đến:

- Oa!!!! Chị Nari làm sandwich ngon quá đi!

- Nước trái cây cũng ngon luôn!!!

- Oa... xem cái đùi gà to chưa này!

Tiểu Nghi ăn ngon lành, bên cạnh là Rich cũng đang xơi xức xích. Vinlee bảo:

- Em ăn từ từ thôi! Anh đâu có giành ăn với em đâu!

Trông họ cứ như một gia đình nhỏ vậy. Khung cảnh thật đẹp biết bao. Ăn xong, Tiểu Nghi lôi Vinlee xuống suối bắt cá + nghịch nước. Do nước chỉ ngang mắt cá chân nên cũng không sợ nguy hiểm. Nari và Rich ngồi trên bờ cổ vũ:

- Tiểu Nghi cố lên! Tắt nước anh Vinlee nhiều vào!

Vinlee ướt từ đầu tới chân làm Tiểu Nghi cười sằng sặc. Nari châm chọc:

- Xem có người giống thua con nít kìa!! Hihi...

Vinlee hất nước về phía Nari:

- Dám trêu anh hả? Anh cho em ướt luôn!

Nari bế Rich lên:

- Rich à! Chúng ta chạy thôi! Lêu...lêu....

Vinlee mỉm cười, ướm gì ngày này cô và anh cũng được vui vẻ như vậy thì tốt biết mấy.

.....

Nari dùng khăn lau cho Tiểu Nghi rồi lau cho Vinlee. Cô chẳng khác nào cô giáo giữ trẻ. Cô hỏi:

- Tiểu Nghi, em ướm hết rồi này! Quần áo đâu mà thay đây?

- Chị yên tâm đi, lúc này mẹ em có để quần áo vào balô của em này!

Tiểu Nghi vừa nói vừa mở cái balô tí xiu để lấy ra bộ quần áo. Cô bảo:

- Vậy em lên xe thay quần áo đi nhé!

- Dạ!

Cô quay sang Vinlee:

- Còn “em”? Phụ huynh của “em” có chuẩn bị quần áo không?

- Dạ không ạ! - Vinlee cười tinh nghịch.

- Vậy mà sao giỡn hăng thế hả? ướm cả áo đồng phục rồi đây nè!

Cô bẹo má anh:

- Lần này anh hơi may mắn đấy nhé! Đi theo em!

Cô kéo tay anh đến gần chiếc xe. Tiểu Nghi vừa thay xong nên phóng ra cười toe toét:

- Em xong rồi!

- Ngoan lắm! Vậy em lại kia ăn bánh đi nha!

Tiểu Nghi chạy đi, cô mở cốp xe lấy ra một cái túi đưa cho anh rồi ra lệnh:

- Vào mặc thử em xem!

Anh ngạc nhiên nhận lấy cái túi rồi lúi thủi vào xe. Một lát sau, anh trở ra với bộ dạng không thể đẹp trai hơn được nữa. Do body anh vốn chuẩn nên mặc gì cũng đẹp cả. Cô đưa cho anh một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản và một chiếc quần jean đen bó. Đúng nhãn hiệu mà anh yêu thích luôn. Anh xoay một vòng rồi nhìn cô:

- Xem anh đẹp trai chưa này?

Cô chỉnh sửa cổ áo lại ngay ngắn giúp anh rồi tắm tặc:

- Oa... Ngực anh rắn chắc ghê ha! Vừa khít luôn, đẹp quá chừng!

Anh thắc mắc:

- Sao bỗng dưng em có quần áo nam sẵn thế?

- Áo là do em may còn quần thì Halee tư vấn để em mua!

- Hả? May á? Em khéo tay thật, đẹp không thua gì hàng hiệu luôn! Mà sao em biết size của anh?

Cô chậm rãi tiến đến ôm lấy anh:

- Thì mỗi lần em ôm anh như thế này, em đều ước lượng kích cỡ của anh. Chiếc áo này em may bằng cảm giác đấy! Em thích con trai mặc áo sơ mi cơ!

- Vậy ai mặc em cũng thích hết à? Kể cả những đứa con trai khác?

- Không! Chỉ mỗi Vinlee của em mặc mới đẹp thôi! Anh biết không, ấn tượng đầu tiên của em với anh là áo sơ mi đấy! Lúc ở công viên, em cứ ngỡ anh là một hoàng tử!!!! - cô nũng nịu trong vòng tay của anh.

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, thủ thỉ:

- Thế tiền công chiếc áo này bao nhiêu? Anh sẽ trả cho em!

- Ừm...để coi! Tiền vải, tiền công, tiền kim chỉ, tiền băng keo lúc bị thương..v...v ... À còn mồ hôi và máu của em tính luôn nhé! Giá của nó bằng với giá của anh đấy! Hihi....

- Vậy anh sẽ dùng cả đời của anh để trả cho em!!!

Anh siết chặt cô vào lòng, ánh hoàng hôn buông xuống một màu đỏ rực rỡ. Màu đỏ ngọt ngào như tình yêu của hai người.

Ba người thu dọn rồi quay về. Trên đường đi, Tiểu Nghi cứ nằng nặc đòi đi chơi nữa nên anh đành chiều ý nó. Anh lái xe đến trung tâm mua sắm, trong đây có khu trò chơi dành cho trẻ em, chỉ cần có thẻ là tha hồ mà chơi. Tiểu Nghi chạy hết chỗ này đến chỗ kia chơi đủ trò, Nari và Vinlee bé Rich đi đằng sau. Tiểu Nghi chơi chán thì kéo hai người vào phòng chụp hình. Nó và Rich ngồi ở giữa tạo dáng đủ kiểu, chụp quá chừng hình luôn. Hết hôn Vinlee rồi đến Nari, nói chung là một ngày đi chơi đầy kỉ niệm.

Chụp hình xong, ba người vào khu thực phẩm, thức ăn. Cả ba tản ra lúc nào không hay. Nari thì mãi mê dạo khu thịt, cá, rau quả. Vinlee thì lựa mấy loại thức ăn nhanh và mấy loại thức ăn giàu dinh dưỡng cho Nari. Tiểu Nghi và Rich thì chơi trốn tìm, đuổi bắt. Mấy cô nhân viên gặp Vinlee thì trầm trồ bàn tán. Họ bảo hôm nay có người mẫu ghé siêu thị, ai cũng muốn đến bắt chuyện. Mấy chị nội trợ thì cũng tương tự, ai cũng muốn ngất ngây trước Vinlee trong khi anh đang mãi mê chọn đồ. Gần đây cũng có mấy cô gái đang chú ý đến anh. Bỗng họ đến gần anh:

- Anh ơi! Anh chụp với em tấm hình được không ạ?

Anh giật mình nhìn họ, sao đông vậy nè? Ai cũng nhìn anh cười rạng rỡ:

- Anh có bạn gái chưa? Anh đẹp trai quá ạ!

- Anh cho em xin số điện thoại nha!

- Cậu ơi! Cậu thật là dễ thương đấy!

Họ bắt đầu chen chúc, xô đẩy để vây lấy anh. Vinlee hoảng loạn cả lên, anh không biết cái quái gì đang xảy ra nữa. Họ hết sờ mặt thì lại bẹo má. Làm sao bây giờ????

- BA OI! MẤY CÔ LÀM GÌ BA CON VẬY? - Tiểu Nghi chạy đến.

Mấy người đó nép sang hai bên nhìn Tiểu Nghi, cô nhóc nháy mắt với Vinlee đầy ẩn ý rồi giả vờ dang hai tay ra che chắn.

- Sao mấy cô bao vây ba con?

- BA???? - tất cả đồng thanh.

Ai cũng căng mắt ra nhìn hai người, không thể nào!!! Đẹp trai vậy mà con cái gì trời? Một người cất tiếng hỏi:

- Con nói đây là ba con hả?

- Dạ vâng! Thì ba con! - Tiểu Nghi chớp chớp mắt, công nhận nhóc diễn đạt ghé.

Về phần Vinlee vẫn chưa hoàn hồn thì Tiểu Nghi giật giật áo:

- Ba nói gì đi chứ? Mấy cô đang nhìn ba kìa!

- À...ờ đây là....là con gái của tôi!

- TRỜI!!!! - lại đồng thanh nhưng lần này volume lớn hơn làm Vinlee và Tiểu Nghi phải bịt tai.

Ai cũng đưa tay ôm tim mình, sao đẹp trai mà lập gia đình sớm vậy trời? Uống quá đi mất! Bỗng sau lưng họ phát ra một giọng nói dịu dàng:

- Chuyện gì thế anh?

Nari mở to mắt nhìn mọi người, thôi chết rồi! Cô mà nói gì bấy bọ là lộ hết. Tiểu Nghi chạy đến ôm chân cô và gọi:

- ME!!!!

Cô ngồi xuống bẹo má cô nhóc:

- Con và ba đợi mẹ có lâu không nè?

- Dạ lâu ạ!

- Vậy mẹ xin lỗi nhé! Chúng ta đi ăn kem nha!

- Dạ!

Vinlee ngạc nhiên nhìn Nari, sao tim anh đập rộn ràng thế nhỉ? Lạ thật!!! Thì ra nãy giờ cô đã nghe mọi chuyện rồi nên mới nhập vai thế đó chứ. Cô dắt tay Tiểu Nghi đi lại chỗ anh đứng:

- Ở đây xảy ra chuyện gì thế anh?

- À....ờ....không có gì hết, bà...xã à!!! - anh đỏ mặt.

Mấy người kia bị đưa từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Họ đang há hốc mồm và cầm thìa sắp rớt xuống đất. Trẻ thế mà có đứa con 6 tuổi ư, trông hai người họ chẳng khác nào học sinh cấp ba (thì sự thật là thế mà). Nari dịu dàng:

- Xin lỗi mọi người chúng tôi xin phép!

- À....ờ....mà khoan! - một người nói.

Nari nhú mày khê hỏi:

- Có chuyện gì thế ạ?

- Cô....cô....có bí quyết gì mà có con rồi dáng vẫn đẹp thế? - người đó nhìn thân hình cô mà thèm thuồng.

Cô bật cười nhẹ:

- Chỉ cần chị sống vui vẻ, hạnh phúc thì tự nhiên chị sẽ đẹp thôi!

Ba người họ quay lưng đi bỏ lại vô vàn sự nuối tiếc. Tiểu Nghi vừa đi vừa cười nham hiểm:

- “Ba” à! “Con” muốn ăn kẹo!

- Không được! Không tốt đâu! - anh nhú mày.

- Thế “con” la lên cho “ba” bị làm thật bây giờ tin không? - cô nhóc lên giọng đe dọa làm Vinlee toát mồ hôi.

Anh lấy gói kẹo trên giá để vào cái giỏ đem ra tính tiền:

- Vừa lòng “con” chưa “con gái yêu quí”?

Nari lắc đầu cười khổ sở, thật bó tay.

Họ dắt Tiểu Nghi đến siêu thị để ăn kem, cô nhân viên thoáng bất ngờ với gia đình “trẻ xuất sắc đẹp điển hình”. Cô tươi cười nhìn Tiểu Nghi:

- Bé muốn ăn gì?

- Cô cho con một ly kem bự thật bự đi ạ!

Vinlee lắc đầu bó tay, bé mà ăn dữ quá hà. Cô nhân viên nhìn hai người:

- Hôm nay quán có chương trình khuyến mãi miễn phí! Anh chị có muốn dùng thử món kem dành cho gia đình ba người không ạ?

Nari định phản đối nhưng Vinlee đã vội tươi cười:

- Cô cứ bưng lên đi!

Chờ cô phục vụ vào trong, Nari huých tay Vinlee:

- Chúng mình có phải gia đình đâu? Anh nói dối người ta à?

Vinlee cười lém lỉnh:

- Ai nói với em là không phải? Tiểu Nghi, gọi ba đi con!

- Ba đẹp trai! Một lát ba trả tiền nhé! Mấy người đẹp trai thường rất tốt bụng! - cô nhóc cười toe toét rồi đưa tay vuốt lông của Rich.

Mặt anh xám ngoét, Nari che miệng cười khúc khích. Anh nhìn Tiểu Nghi:

- Tiểu Nghi là đồ láu cá!!!!

- Kệ, lácá nhưng được ăn kem miễn phí! - cô bé lè lưỡi trêu ngược lại Vinlee.

Bó tay! Không biết con nhóc này có phải là con nít 6 tuổi không nữa. Nó thông minh quá chừng luôn, cái gì nó cũng nói được cả. Cả ba vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ. Mọi người xung quanh ai cũng phải ngẩng nhìn vì gia đình họ quá xinh đẹp và hạnh phúc. Thật ngưỡng mộ! Có người còn trầm trồ:

- Gia đình đó thật hoàn hảo!

- Đúng vậy!

Mấy cô nhân viên bên trong cũng bàn tán:

- Ê nhìn họ hạnh phúc quá ha!

- Ủm, nhìn hai vợ chồng đẹp quá trời luôn! Đứa bé thì rất kháu khỉnh!

- Ước gì sau này tôi có một gia đình như vậy!

Ba người la cà đến tận chiều tối mới về nhà, Tiểu Nghi chào tạm biệt anh chị rồi vào nhà cùng mẹ. Đến phiên Nari tiễn Vinlee:

- Đồng phục để em giặt giúp anh! Anh lái xe về cẩn thận nha!

- Ủm.... Bà xã ngủ ngon!

Anh hôn vội lên má cô rồi lên xe chạy đi. Mặt anh vẫn đỏ lên vì mắc cỡ. Cô đưa tay sờ lên má, có một cảm giác ấm áp thật khó tả. Cô mỉm cười rồi vào nhà đóng cửa. Hôm nay là một ngày bình thường đối với nhiều người nhưng lại là một ngày hạnh phúc đối với hai người.

29. Chương 29

*Hai ngày sau tại sân bay thành phố:

- Anh chị! Hay là anh chị đi cùng em luôn nha! Hic...hic.... - Tiểu Nghi vừa khóc vừa nói.

Vinlee xoa đầu cô bé:

- Không được đâu Tiểu Nghi! Em ngoan nha, khi nào có dịp anh chị sang đó thăm em ha!

- Đúng đó! Đừng khóc nữa, chị sẽ nhớ em nhiều lắm! - Nari lau nước mắt cho cô bé nhưng không biết chính mắt mình cũng đỏ hoe.

Tiểu Nghi mở balô lấy ra ba cái khung ảnh, cô bé đưa cho hai người riêng mình thì giữ lại một cái. Thì ra đó là hình ba người chụp chung trong siêu thị, cô bé nói:

- Anh chị nhớ giữ gìn thật kỹ nha! Anh chị và em mãi mãi là một gia đình xinh đẹp!

Cô bé ôm cổ Vinlee và Nari trông rất đáng yêu. Ba cô bé xem đồng hồ rồi mỉm cười:

- Tới giờ rồi, mình đi thôi con gái!

Mẹ Tiểu Nghi nắm tay cô nhóc rồi quay sang nhìn hai người:

- Cám ơn hai đứa trong thời gian qua đã chơi với nó! Hai đứa ở lại giữ gìn sức khỏe nhé!

- Dạ vâng! Cô chú đi bình an ạ!

Ba người quay lưng đi riêng Tiểu Nghi cứ ngoái đầu lại nhìn, cô bé bảo:

- Anh chị nhớ chăm sóc Rich nha!!!!

Nari gật đầu rồi vẫy tay với cô bé. Bống gia đình họ khuất dần sau cổng soát vé. Nari và Vinlee lên xe trở về.

*Tại nhà nó:

Đầu tóc nó bù xù như con điên đang la hét:

- Nó đâu rồi? Mọi người mau bắt nó ra đây!!!!

Jee từ trên lầu chạy xuống:

- Halee ơi! Anh không tìm thấy nó!

Hani cũng cầm hai chiếc dép đi trong nhà chỉ chờ mà phang thôi:

- Không có nó ngoài vườn!!!

Roy và Ken cũng thở hồng hộc:

- Nhà xe cũng không!!!!

Nó nghiêng răng, mặt mày nó tối sầm:

- Không hiểu tại sao trên đời lại có một con chó phá hoại như mày! Cứ đợi đó, tao mà bắt được mày sẽ biết thế nào là Tiệt Quyền Đạo. MỌI NGƯỜI TIẾP TỤC TÌM NÓ!!!!

Hóa ra là Vinlee để Rich ở nhà cho tụi nó trông hộ, có lẽ cậu nhỏ biết cô chủ đi xa nên tâm trạng không được tốt, đã thế còn gặp toàn mấy người lạ hoắc nên không chịu vâng lời đây mà. Mọi người có biết vì sao Rich bị truy lùng không???

Đơn giản lắm, nó cắn vào trán Halee một phát vì cô nàng cứ lại gần nắm hai lỗ tai của nó mà dai dai. Chơi biến thái như vậy bị chó cắn là đáng đời lắm!!! Rich bỏ chạy và lén vào phòng Hani không may làm vỡ lọ nước hoa đắt tiền của cô. Thế là cũng trở thành kẻ thù của Hani luôn. Hiện giờ Rich đang là tội phạm nguy hiểm số 1 đang ẩn nấp trong căn nhà này. Mọi người đang truy bắt nó rất gắt gao, Halee còn tuyên bố ai bắt được sẽ thưởng cho 50 ngàn đô. Nhưng Rich của chúng ta là chú chó có bộ não siêu thông minh mà, thế thì làm quái gì để mấy người này bắt được. Nó lục tung khắp mọi ngõ ngách trong nhà để tìm cái kẻ đáng ghét khiến trán nó lủng một lỗ.

“Gâu....gâu....”

Tiếng sủa của Rich vang lên, mọi người quay tới quay lui tìm kiếm. Kia rồi! Mục tiêu đang ở trên cầu thang. Tất cả định nhào vô bắt lấy nó thì sững lại. Rich đang ngậm cái gì trong mồm thế kia. Nó thốt lên:

- TRỜI!!! TIỀN CỦA TÔI!!!

Xấp tiền đô vương vãi khắp hành lang trên lầu, số còn lại thì bị Rich cắn nát và tha đi khắp nơi. Rich chớp chớp đôi mắt nhìn nó như muốn trêu tức, nó ra lệnh:

- Anh Jee! Anh Ken! Bắt nó lại giúp em!!!

Hai anh lao vào nhưng Rich đã phóng đi làm hai người té muốn bỏ mạng. Chừa cái tội truy bắt động vật. Hani và Roy cũng không bắt được Rich vì nó quá nhanh. Thoáng một cái là Rich đã phóng xuống khỏi cầu thang mặt đối mặt với nó. Miệng Rich vẫn còn ngậm mấy tờ 100 đô. Nó rượt Rich chạy khắp phòng, miệng nó không ngừng chửi rủa:

- Đứng lại! Trả tiền cho tao đồ lì lợm! Trả đây!

Rich chạy xung quanh rồi chạy ra cửa, nó lấy chiếc dép dưới chân ném theo. Ai ngờ Rich né được và chiếc dép ấy phang thẳng vào mặt Vinlee.

- Ui da!!!!

Rich yên vị trên tay Nari, như đang hoảng sợ. Nó chạy đến rồi rút:

- Anh hai! Anh có sao không? Em xin lỗi em không cố ý đâu!!!

.....

Mọi người đều tập trung ở phòng khách. Ken và Jee thì dán băng keo trên mặt do lúc nãy ngã từ cầu thang xuống. Rich ngoan ngoãn nằm trên đùi Nari, Vinlee trừng mắt nhìn mọi người:

- Sao mấy người lại đối xử với Rich như vậy hả?

Ai cũng im re không dám hó hé nửa lời, Rich chỉ thích mỗi cô chủ và hai anh chị xinh đẹp thôi. Còn cái đám âm binh này dữ dằn quá không thích đâu. Nó e dè nhìn Vinlee:

- Em xin lỗi!!! Tại nó phá quá, nó cắn rách tiền của em hết rồi này!

- Chỉ vậy mà em cầm dép phang nó hả? Anh còn đau muốn thấu trời nếu là nó thì sao nó chịu nổi?

Im phăng phắc, Nari cười hiền:

- Thôi đi mà! Chắc tại mọi người không quen có chó nên mới vậy thôi! Anh đừng nóng!

Vinlee quét đôi mắt giận dữ qua mặt từng đứa:

- Cảnh cáo lần cuối nha! Còn dám đối xử với Rich như vậy nữa thì đừng trách!

- Cảm ơn Vinlee “đại nhân”! - tất cả đồng thanh.

.....

*8:00 pm tại nhà hấn:

Hấn đang nằm lăn lóc trên giường để đọc truyện tranh thì điện thoại báo có tin nhắn. Hấn không rời mắt khỏi cuốn truyện mà đưa tay mò mẫm chiếc điện thoại bật lên xem. Là một số điện thoại lạ:

“Aiden à! Em Halee nè! Anh đến quán bar THIS LOVE liền nha, em có bất ngờ muốn dành cho anh.”

Hấn mỉm cười:

- Sắp tới ngày đính hôn rồi mà vẫn còn.....

Hấn chạy đi thay quần áo chuẩn bị. Chiếc BMW rời khỏi nhà và thẳng tiến đến quán bar THIS LOVE. Hấn vừa lái xe vừa cười thầm vì không biết nó sẽ dành bất ngờ gì cho hắn nhỉ? Hấn gửi xe rồi mở cửa bước vào, mọi người vẫn đang nhảy nhót hò hét. Quán bar này cũng vui nhưng có điều không rộng và sang trọng như quán của nó. Mà nhắc mới nhớ, sao nó không hẹn hắn đến quán bar Black Dragon mà hẹn đến đây chi vậy nhỉ? Hấn ngồi xuống quầy bar đưa mắt tìm kiếm xung quanh. Thiệt tình hẹn người ta mà không thấy mặt mũi đâu hết trơn. Anh phục vụ cất tiếng hỏi:

- Có phải anh được một cô gái xinh đẹp này mời đến đây không?

Hấn ngạc nhiên đáp:

- Ủa sao anh biết? Cô ấy đâu rồi?

Anh phục vụ chỉ cười không nói gì, anh đặt trước mặt hắn một ly rượu đã được pha sẵn.

- Cô ấy bảo ly rượu này tượng trưng cho tình yêu cô ấy dành cho anh! Mời anh dùng nó trong lúc chờ đợi.

Ly rượu sáng sủa một ánh đỏ rất đẹp, nó lung linh và càng trở nên mờ ảo dưới ánh đèn của quán bar. Hấn cười thầm: “Em thật là lắm trò!”

Hắn nâng ly rượu lên uống, đúng là tình yêu của vợ hắn thật ngọt ngào. Nhưng sao rượu này mạnh thế nhỉ? Một chút xíu thôi mà đầu óc hắn quay cuồng, mọi vật trước mắt đều mờ đi. Hắn gục xuống tại bàn không biết gì nữa. Một bóng dáng bước đến bên cạnh nhếch môi:

- Tình yêu của em mạnh mẽ lắm phải không?

Cô ta dìu hắn ra khỏi quán bar rồi bắt taxi đến khách sạn. Hắn hoàn toàn bất tỉnh không hề nhận thức được bất cứ thứ gì. Cô ta nhận chìa khóa phòng rồi dìu hắn bước vào thang máy. Cái xác 1m80 của hắn đúng là nặng chết đi được, cô vã cả mồ hôi. Cô ném hắn xuống giường rồi lục túi hắn tìm điện thoại. Cô gửi tin nhắn vào số của nó:

“Halee à! Ra công viên gặp anh tí nha!”

Cô nhếch môi:

- Cho mày đợi tới sáng luôn!

Cô ném điện thoại hắn lên giường rồi bước vào nhà vệ sinh chuẩn bị.

Tại nhà nó:

Nó nhận được tin nhắn của hắn thì lập tức lên phòng thay quần áo. Roy và Hani đang ngồi xem tivi thì thắc mắc:

- Nó đi đâu vậy?

- Chắc là hẹn với Aiden.... - Roy nhai bánh nhóp nhép.

Nó đi bộ ra công viên đứng đợi hắn, không biết có chuyện gì mà kêu ra giờ này nữa. Nó đứng đợi mãi, đợi mãi mà không thấy bóng dáng hắn đâu. Tên này lại lên cơn tâm thần nữa hay sao không biết. Nó đi qua đi lại và thời gian cứ thế trôi qua.

*Tại chỗ thẳng chồng yêu dấu:

- Cưng à! Tại sao cưng lại chọn nó mà không chọn em vậy? - Cherry đau khổ sờ mặt hắn.

Hắn vẫn ngủ say như chết có biết việc gì đâu. Cô chỉ quấn hồ mỗi chiếc khăn lên người và đang chuẩn bị kế hoạch. Cô cởi quần áo của hắn rồi bày ngổn ngang trên giường để cảnh tượng càng thêm hấp dẫn, cô lấy điện thoại ra và bắt đầu tự sướng theo kiểu của cô. Hàng loạt tấm ảnh được chụp, đủ góc độ. Tấm nào cô cũng cười rất tươi và vài tấm còn thêm những cái ôm tình cảm của hắn. Chủ yếu là dàn xếp thôi chứ ngủ thẳng cẳng như hắn thì làm ăn gì được. Cô cười gian trá:

- Để xem mày dính hôn như thế nào? Tao phải ầy nếm mùi đau khổ như tao.

Nó cứ đi qua đi lại, hết đứng lên rồi lại ngồi xuống. Nó lo lắng không biết hắn có gặp chuyện gì không nữa. Nó gọi điện thoại mà bên kia toàn là không liên lạc được. Nó đã đứng đây đứng hai tiếng rồi, trời đêm lạnh thật! Nó rùng mình rồi lại đứng đợi. Bỗng trời nổi sấm, nó nhán mặt:

- Ya! Đừng nói là giờ này ông mưa nhé?

“Ầm...ầm...rào....rào”

Nó đứng chết trân luôn, nói đùa thôi ai ngờ ông trời mưa thiệt. Nó ướt từ đầu tới chân, lạnh run cả người. Nó nhìn người ta chạy đi để tránh mưa nhưng còn nó vẫn đứng đó. Bỗng có cảm giác buồn buồn, không biết sao này làm vợ hắn thì hắn có thất hứa với nó như vậy nữa không? Nó cười buồn rồi lê bước về nhà khi đã quá mệt mỏi.

Con đường mưa vừa tối vừa lạnh, chỉ có một mình nó thôi. Tự dưng nó cảm thấy có một cảm giác thật tội tệ. Linh cảm của nó bỗng có điều gì đó rất xấu, nó lắc đầu cho qua.

- Hắt xì....

Nó bước thật nhanh về nhà, ngày mai hắn sẽ biết tay nó. Nó vừa vào nhà thì Hani và Roy đã đứng trước cửa. Cả hai nhìn nó ướt sũng thì đâm ra lo lắng:

- Halee! Sao vậy nè?

- Hai đưa đi đâu mà để ướt nhem vậy? Aiden đâu sao không đưa cậu về?

Nó lắc đầu mỉm cười:

- Aiden bận việc nên không tới chỗ hẹn được, mình trở về nhưng trời bỗng mưa. Thế là ướt luôn!

Hani chạy vào nhà lấy khăn xuống cho nó lau người, cô lắc đầu:

- Cha đó tệ quá! Làm gì mà đến nỗi để người ta leo cây vậy chứ?

- Hắt xì..... hắt xì.... Thôi mình lên phòng thay quần áo nha!

Roy vuốt tóc nó:

- Nè, ổn không đó? Cần tụi mình giúp gì không? Hay mình đi mua thuốc nhá!

Nó xua tay:

- Thôi, mình có sao đâu! Cậu không cần phải mua.

Nó nói xong thì đi lên lầu. Hani nhún vai:

- Vài ngày nữa là đỉnh hôn rồi, vậy mà còn đi dầm mưa. Mà cái tên Aiden đó cũng quá đáng nữa, hẹn người ta mà không chịu tới!

- Thôi đi! Chuyện tình cảm của tụi nó thì làm sao tụi mình biết được.

Nó leo lên giường trùm chăn cho ấm. Nó nhớ hần quá đi mất, không biết hần làm gì mà không gọi báo cho nó tiếng nào. Nó lo lắng sợ hần gặp chuyện nhưng gọi điện cho hần lại không được. Làm sao bây giờ?

Nó mò mẫm cái điện thoại gọi cho hần, vẫn là tiếng báo không tín hiệu. Hần khóa máy mất tiêu rồi. Hai mắt nó sụp xuống, tự dưng người nó nặng nề quá chừng. Nó nằm xuống và chìm ngay vào giấc ngủ. Hy vọng sáng mai hần đến trường để nó hỏi cho ra lẽ.

*Tại phòng Vinlee:

Anh ngủ không được nên lấy điện thoại gọi cho Nari. Cô đang cho Rich uống sữa thì cầm điện thoại lên xem, cô cười híp mí xoa đầu Rich:

- Hey, Rich à! Ba gọi đến nè!

Cô nói rồi nhấc máy:

- Em nghe đây! Sao anh gọi muộn thế?

- Tại anh không ngủ được, anh làm phiền em à?

- Không, nhưng thức khuya không tốt cho sức khỏe đâu! - cô ân cần nhắc nhở.

- Em cũng đang thức khuya mà đi nói anh.

Cô mỉm cười, bị anh nắm trúng thóp rồi:

- Hi... Sao anh không ngủ vậy? Anh không khỏe hả?

- Không! Nhưng tự dưng..... anh nhớ em! - mặt anh lại đỏ lên.

Cô im lặng, sao hôm nay thời tiết ấm áp thế nhỉ? Tối nay chắc cô sẽ ngủ ngon lắm.

- Em cũng vậy!

Anh mỉm cười trêu cô:

- Vậy là do nhớ anh nên đến bây giờ không ngủ được ấy hả?

- Anh đừng tưởng bỏ nha! Em buồn ngủ rồi em ngủ đây, không cãi với anh đâu!

- Em ngủ ngon nha! I love you so much!!!!

- Me too.

Cô nói vội rồi cúp máy, thiết tình cứ làm tim người ta lồi nhau hoài là sao?

.....

*Sáng hôm sau:

Hắn mơ màng tỉnh giấc, đầu hắn vẫn còn nhức quá chừng. Bỗng phát giác thấy Cherry nằm bên cạnh, hắn bật dậy mặc vội quần áo vào. Lòng hắn hoang mang vì hắn không hề hay biết chuyện gì đang xảy ra. Cherry nhìn hắn rồi nhếch môi cười:

- Sớm thế?

- Sao...sao cô ...lại nằm chung giường với tôi? - hắn hỏi.

- Anh sợ Halee biết à? - Cherry cuộn chăn vào người nhắm mắt ngủ tiếp.

- Tôi cấm cô không được hó hê chuyện này với Halee rõ chưa? - hắn chỉ tay vào mặt Cherry.

Cô chỉ cười cợt nhưng không nói gì, hắn mở cửa phòng lao ra ngoài với vận tốc ánh sáng. Hắn chỉ muốn thoát khỏi cái nơi quái quỷ này thật nhanh thôi. Hắn phóng xe như điên về nhà. Còn khá sớm, trời chỉ mới hừng sáng. Phải về nhà chuẩn bị đến trường. Phải tỏ ra bình thường như hằng ngày. Hắn lao vào nhà để tắm rửa thay quần áo, hiện giờ tay chân hắn vẫn còn run rẩy. Tại sao hắn lại lên giường với Cherry được cơ chứ? Sao hắn không nhớ được một chút chuyện gì của hôm qua hết vậy nè? Trời ơi đến là khổ!!! Hắn xách cặp chạy vội ra xe rồi phóng đến trường.

Tụi nó đã vào lớp rồi, riêng nó uể oải nằm úp mặt xuống bàn. Nari thấy vậy nên hỏi han:

- Cậu sao vậy? Không khỏe hả?

Nó ngồi bật dậy:

- O đâu có đâu!

Nari nhúm mày:

- Sao mặt cậu xanh vậy? Hiện giờ cậu thấy trong người thế nào?

Nó cười gượng:

- Bệnh nghề nghiệp cậu tái phát à? Tổ rất khỏe không sao cả!!!

- Thế thì tại sao sáng sớm mà lại đổ mồ hôi? Sắc mặt cậu tệ lắm đấy! - Nari bảo.

- Thôi đi tổ đã bảo không sao mà!

Bỗng Hani reo lên:

- Aiden vào rồi kìa!

Nó lập tức nhìn ra cửa, hắn bước về chỗ của nó và ngồi xuống.

- Sao sắc mặt em tệ vậy? Đêm qua lại quên đắp chăn đúng không?

Hắn lo lắng xem xét mặt mày của nó, Roy mỉm mai:

- Thì cũng tại có người hôm qua nhắn tin bảo Halee ra công viên nhưng lại không tới, rốt cuộc đêm mưa nên mới thế thôi!

Hắn chưng hửng, hắn có hẹn nó sao? Không thể nào! Hắn không hề nhắn tin bảo nó gặp mặt gì cả. Mà khoan đã, chắc chắn là Cherry chứ không ai vào đây hết! Đúng rồi! Chắc là lúc hắn ngủ cô ta đã giả trò. Đúng là quá đáng mà!!! Hắn nắm chặt nắm đấm. Nó hỏi:

- Hôm qua anh làm gì mà sao không nghe điện thoại của em?

- O....hả? À.... anh bận việc gấp, điện thoại lại hết pin nên không gọi báo em được. - hắn lắp bắp.

- Thế mà làm em lo chết đi được! - nó nói.

Hắn xoa đầu nó:

- Anh xin lỗi nha! Vì anh mà em mới ra nông nổi này! Anh thề là không có lần sau đâu.

- Ừm.

“Reng....reng.....reng”

Buổi học bắt đầu như mọi ngày, nó dựa vào vai hắn ngủ li bì. Hắn thì vẫn không tập trung được, lòng hắn đang lo sợ vì bận nghĩ đến chuyện ban sáng. Không biết con Cherry có giữ trò gì không nữa. Nếu nó tìm cách cho Halee biết thì tính sao đây? Hắn không thể mất nó được.

- Halee! - tiếng giáo viên gọi.

Hắn giật mình quay sang nó:

- Halee à! Thức dậy đi em!

Mọi người đều lo lắng nhìn nó. Nó chẳng những không thức mà còn có dấu hiệu đang bất tỉnh, mồ hôi nó rịn ướt cả trán. Cả người nó đang run lên từng chập. Hắn lo lắng:

- Halee à! Em không sao chứ? Em mở mắt ra nhìn anh đi!

Vẫn không có động tĩnh gì, hắn đưa tay sờ trán nó. Nóng. Rất nóng. Nó đang bị sốt. Hắn bế nó lên và quay lại nói với mọi người:

- Tớ đưa Halee lên phòng y tế!

Tất cả vừa ngạc nhiên vừa hoảng sợ. Hắn vùng chạy đi, miệng không ngừng gọi tên nó:

- Halee! Halee! Em mở mắt ra nhìn anh đi Halee!

Lòng hắn đang rất hoảng sợ. Sao mọi chuyện cứ đến dồn dập thế này?

Cuối cùng nó được tiêm một mũi thuốc hạ sốt, hắn ngồi bên giường của nó siết chặt lấy tay nó:

- Anh xin lỗi! Tại anh mà em ra nông nổi này! Em mau tỉnh lại đi Halee!

Nó vẫn ngủ rất say, làn mi dày cong vút vẫn im lìm. Tội nghiệp hắn thật nhỉ????

30. Chương 30

Hôm sau nó khỏe hơn nên cùng hắn đến sân bay đón ba mẹ. Cả hai gặp nhau vẫn cười nói chuyện như bình thường nhưng đối với hắn thì vẫn không khỏi lo nghĩ. Cuối cùng, bốn ông bố bà mẹ đã xuất hiện ở cổng soát vé. Nó bước đến ôm lấy ba mẹ và hắn cũng vậy.

- Ba mẹ đi đường có mệt không ạ? - nó hỏi.

- Không! Ba mẹ vẫn ổn. - mẹ nó xoa đầu nó.

Hắn ôm mẹ hắn như thể nhớ mẹ từ lâu lắm rồi. Cũng phải thôi, hắn về đây sống mấy tháng nay có gọi điện ẹ lần nào đâu. Nói sơ qua về mẹ của Aiden nhé! Bà là một người phụ nữ bình thường thôi nhưng bà rất xinh đẹp. Hắn là đứa con duy nhất nên được bà cưng chiều từ nhỏ. Bây giờ là lễ đính hôn của con trai thì đích thân bà phải về đây chứ sao. Nhìn ảnh của nó và hắn trên báo, trên mạng thì bà khá là ưng ý.

- Sao thời gian qua con không gọi điện ẹ? Con học hành sao rồi!

- Con xin lỗi tại con bận quá! Mọi chuyện rất ổn ạ!

Nó bước đến cúi đầu chào ba mẹ hắn:

- Con chào hai bác!

Mẹ Aiden nhìn nó:

- Lý tiểu thư đây sao? Đẹp hơn trong hình nhiều đấy!

- Dạ bác quá khen! Con cũng bình thường thôi. - nó cười khiêm tốn.

Ba hấn bảo:

- Anh đã nói hai đứa nhỏ rất đẹp đôi mà! Giờ thì em tin chưa?

- Rồi, em tin rồi.

Ông Dragon Lee bảo:

- Hay là chúng ta cho tài xế chở hành lí về nhà rồi đến nhà hàng ăn chút gì nhé!

- Tôi thấy được đấy! - ba hấn gật đầu.

*Nhà hàng Hắc Long:

- Tôi thấy chúng ta nên bắt đầu chuẩn bị đi là vừa, chỉ còn bốn ngày nữa là đến ngày tốt rồi! - mẹ hấn nói.

Mẹ nó cười tươi:

- Tôi cũng thấy như vậy! Hai anh chị cứ quyết định địa điểm đi.

Ba hấn nhìn sơ qua nhà hàng này rồi trầm trồ:

- Tôi nghĩ nhà hàng này thích hợp đấy! Hay là ta cứ tổ chức ở đây.

- Vậy thì coi như địa điểm đã được quyết định, về phần..bla....bla...

Người lớn bàn chuyện quả thật rất sôi nổi, nó chỉ nhìn hấn rồi cười không biết nói gì bây giờ nữa. Còn hấn thì lại thấy cắn rứt lương tâm trước nụ cười của nó. Hấn đang lừa dối nó, hấn thật là tệ. Chỉ còn bốn ngày nữa là tình cảm của cả hai sẽ được công bố trên các mặt báo, cả thế giới sẽ biết đến tin này. Nhưng nếu hấn giấu nó thì hấn có ích kỉ quá không? Xem ra nó đang rất hạnh phúc, nếu nó biết được chuyện đó thì nó có chấp nhận hấn nữa hay không chứ? Thật là điên cái đầu! Đáng lẽ hấn phải thông minh hơn để không bị Cherry dụ vào bẫy như vậy. Đáng lẽ hấn phải nhận ra ngay đó không phải là số điện thoại của nó. Nhưng quả thật đêm đó hấn và Cherry không làm gì cả. Hấn vẫn còn trong sạch mà. Biết nói làm sao để nó tin đây. Chuyện đã đến nước này thì hấn phải nói ra thôi. Biết đâu lòng tin của nó dành cho hấn sẽ giúp cả hai ổn định lại tình cảm.

.....

Cả hai đang tản bộ trên đường, con đường mát rượi. Từng cơn gió thổi nhẹ làm mái tóc nó lâu lâu lại bay bồng bềnh trong gió. Nó đang rất vui, cùng người mình yêu làm lễ đính hôn thì sao lại không vui được cơ chứ? Hấn đang rất căng thẳng, sao bỗng dưng khó mở miệng thế này. Hấn phải nói. Nhất định phải nói. Càng để lâu thì lại càng không tốt. Nhưng sao hôm nay cái miệng lại không chịu nghe lời hấn. Hấn cảm thấy rất khó khăn để thốt ra lời nói đó.

- Ha...Halee à! - hấn cố dùng hết bình tĩnh để gọi.

- Hả? Có chuyện gì vậy anh? - nó chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn hấn.

- À....anh....anh... - không hiểu sao cứ nhìn mặt nó là hấn lại ấp úng.

- Anh nói đi em đang nghe mà!

Hấn hít một hơi thật sâu để lấy can đảm:

- Thật ra thì đêm đó....

"I'll love you till i die

Deep as sea wide as sky

The beauty of our love paints rainbows everywhere we go...”

Tiếng chuông điện thoại nó vang lên làm hấn cứng cả họng. Nó nói:

- Anh chờ em một lát nha!

Nó bỏ lại gốc cây gần đó nghe điện thoại chỉ còn mình hấn đứng đấy u sầu thiếu não. Lại không nói được, không biết tính sao đây nữa? Đúng là xui xẻo! Xui xẻo hết sức. Đứa nào mà gọi đúng lúc thế không biết. Nó chạy lại chỗ của hấn:

- Anh à! Mình phải đi đến siêu thị để mua giúp mẹ ít đồ à còn nữa, mẹ bảo tối nay anh sang nhà ăn cơm.

- Ồ..... anh biết rồi! - hấn cười khổ sở, cái mặt méo xệch.

Nó bẹo má hấn:

- Sao tự dưng mặt kì vậy? Hết đẹp trai luôn rồi nè!

Hình ảnh cả hai cười đùa trên phố đập vào mắt Cherry, cô tức giận đập tay lên cửa kính xe hơi:

- Bây giờ vẫn còn cười được à? Rồi bây giờ sẽ phải khóc.

*Tối hôm đó tại nhà nó:

Mẹ nó, Hani và Roy cùng nhau vào bếp nấu ăn. Ông Dragon Lee và Vinlee thì đang ngồi nói chuyện ở phòng khách.

- Con ở đây luôn không về Mĩ thật à?

- Con đang tập trung học hành mà ba! - anh nhăn nhó.

- Chứ không phải “học yêu” sao? - ông cười đầy ẩn ý.

Anh đỏ mặt, lắp bắp:

- Đâu.... đâu... phải như vậy đâu.

- Con chào bác!

Nari xuất hiện làm Vinlee giật mình, đúng là yếu bóng vía mà. Ông Dragon Lee cười nhẹ rồi bảo:

- Con tới thì vui quá! Ta với Vinlee đang nói về....

Vinlee vội ngắt lời:

- Đang nói về thời tiết ấy mà, dạo này trời nóng quá nên chắc sắp có bão. Thôi em vào phụ mẹ nha, đưa Rich đây anh giữ cho. - anh xoắn một tròng đưa tay bế lấy Rich rồi nhanh chóng đẩy cô vào bếp.

Ông Dragon Lee phải bật cười, con trai con đứa gì mà cứ hay mắc cỡ. Hấn, Jee và Ken thì dọn chén đĩa lên bàn. Nó thì bận làm gì đó nên ở trên phòng. Vừa thấy Nari đến mẹ nó đã bảo:

- Nari! Sao con lại vào đây? Con cứ ngồi ở ngoài được rồi khi nào xong bác sẽ gọi con.

- Dạ con vào đây phụ bác, có gì cho con làm không ạ? - cô cười hiền.

- Không có đâu, con cứ ngồi chơi được rồi! - mẹ nó cười.

- Thôi để con lật giúp bác mớ rau này ha, ngồi đợi ăn kì lắm ạ! - cô nói rồi bưng rổ rau ngồi xuống bàn.

Mẹ nó lắc đầu:

- Đúng là một đứa con gái đảm đang!

Hani và Roy làm bù đầu bù cổ này giờ nên thấy bất bình, Hani mở to hai mắt:

- Cái gì kì cục vậy trời?

- Ồ phân biệt đối xử dã man chưa? - Roy bảo.

Mẹ nó lườm một phát muốn rách mặt:

- Lo làm đi!

Hai đứa im thin thít không dám hó hé. Mẹ nó bảo hẳn:

- Aiden! Con lên phòng gọi Halee đi, cơm sắp xong rồi.

- Dạ vâng.

Về phần nó vừa cất xong đồng quần áo vào tủ thì điện thoại reo lên. Nó tiến tới cầm lên rồi bắt máy.

- Alô!

- Chuẩn bị đính hôn vui nhỉ?

Mặt nó đanh lại, con nhỏ này hôm nay ăn gan trời rồi mới dám gọi cho nó.

- Muốn gì? - nó gần giọng.

- Cũng không có gì! Định hỏi xem mấy chuẩn bị đến đâu rồi ấy mà! - Cherry nói chậm rãi.

- Nói đi. Tao biết không đơn giản như thế.

- Nếu mấy đã nói vậy thì tao cũng chẳng vòng vo làm gì. Mấy có biết vì sao đêm đó Aiden đã không đến chỗ hẹn gặp mấy không?

Im lặng

Nó không biết phải trả lời như thế nào. Tim nó đang đập liên hồi, tay chân bắt đầu lạnh đi. Hy vọng là sẽ không như những gì nó tưởng tượng.

Cherry thấy nó im lặng thì đắc ý:

- Không biết chứ gì. Thế thì để tao nói cho biết luôn nhé! Đêm đó Aiden đã ở bên tao suốt đêm. Sao? Bất ngờ lắm phải không? Hahaha.... - Cherry cười hả hê.

Nó dùng tay che miệng, không thể như vậy được. Không bao giờ có chuyện đó, Aiden của nó không thể làm những chuyện như vậy.

- Dựa vào đâu tao phải tin những gì mấy nói cơ chứ?

- Được rồi! Mấy sẽ phải tin.

“Tút...tút....tút”

Cherry cúp máy, lòng nó bắt đầu lo sợ. Nó cố trấn an bản thân rằng Cherry chỉ nói suông để gây áp lực với nó thôi. Tiếng âm báo tin nhắn làm nó giật cả mình, nó run run mở ra xem.

1s

2s

3s

1 giọt..... 2 giọt.... rồi giọt thứ 3...

Nước mắt nó rơi xuống nền nhà. Ai làm ơn nói cho nó biết rằng nó đang nằm mơ đi. Làm ơn giúp nó tỉnh giấc khỏi cơn ác mộng này đi. Sự thật không phải như thế mà. Tại sao hẳn nó đối xử với nó như vậy cơ chứ? Tại sao lại bỏ mặc nó đứng đợi dưới mưa mà đi với người con gái khác. Trong mắt hẳn nó chẳng có chút giá trị nào sao?

Nó đắm chìm trong những dòng suy nghĩ đau khổ, nước mắt nó vẫn đầm đìa trên khuôn mặt. Tay nó giữ chặt cái điện thoại, nó buông lỏng cả cơ thể và ngồi phịch xuống đất. Hình ảnh hẳn và Cherry nằm chung một giường, quần áo ngổn ngang như vậy thì bảo nó phải bình tĩnh như thế nào đây. Những giọt nước trong suốt thay nhau rơi lộp độp xuống sàn nhà.

“Cạch”

- Halee à! Mẹ kêu em.....

Hắn dừng lại khi thấy bộ dạng của nó. Hắn chạy đến lay vai nó:

- Halee à! Em sao vậy? Sao lại khóc?

Nó đưa đôi mắt thơ thẩn vô hồn nhìn hắn. Điều đó càng khiến hắn hoảng sợ hơn. Hắn thấy nó nắm chặt cái điện thoại trong tay, thế là hắn cầm lấy để xem.

“Àm.... âm.... âm”

Trời nổi sấm chớp liên tục, ánh sáng chớp nhóa hiện rõ gương mặt của cả hai. Một người thì nước mắt tuôn rơi không ngớt, một người bàng hoàng tột độ không nói nên lời. Tay hắn bắt đầu run rẩy, hắn nhìn nó:

- Halee, anh....

- Trong mắt anh tôi là gì? - nó ngắt lời và hỏi hắn trong vô thức, đôi mắt nó vẫn nhìn đắm đắm vào không trung.

- Dĩ nhiên em là người quan trọng nhất đời anh. Em nghe anh giải....

- Chứ chẳng phải anh xem tôi là một đứa ngu ngốc chả có một tí giá trị nào sao? - đôi mắt nó bắt đầu nhìn hắn, cái nhìn có chút gì đó căm thù.

- Không phải như vậy mà! Mọi chuyện không như em nghĩ đâu. - hắn nói một cách lo lắng.

- Không như tôi nghĩ thì chắc là sẽ như tôi thấy chứ gì. Tôi thấy hết rồi đó! Anh và con Cherry cũng thành công trong việc làm tôi đau khổ rồi đó! Mấy người hài lòng rồi chứ gì? - nó trừng mắt nhìn hắn và nhấn mạnh từng chữ một.

Thái độ nó như vậy càng làm lòng hắn đau đớn hơn, phải nói làm sao để nó tin đây?

- Nghe anh nói này! Đêm đó anh bị cô ta gài bẫy, anh hoàn toàn không hề nhận tin cho em gì cả. Là cô ta đã giả trở khi đã làm anh bất tỉnh, anh và cô ta không hề làm những chuyện như em nghĩ. Em tin anh đi mà! - hắn bước đến nắm chặt hai vai nó.

Nó gạt tay hắn ra, nó cười nhạt:

- Rành rành trước mắt rồi mà bảo tôi không tin à? Anh to xác chừng này mà bị người ta gài bẫy để đem lên giường à? Anh cũng biết cách nói dối quá đấy! Anh còn định gạt tôi đến bao lâu nữa? Nếu con nhỏ đó không gửi cho tôi những tấm ảnh này thì anh sẽ im lặng và lén lút quan hệ với nó sau lưng tôi đúng không?

Hắn im bật, chẳng lẽ bây giờ nói là mình bị gài bẫy là vì nó. Quả thật đêm đó hắn nghĩ người hẹn hắn là nó nên hắn mới bị lọt vào bẫy. Bây giờ có nói đi chẳng nữa chưa chắc nó đã tin. Nó đang rất hận hắn, dù có nói gì đi nữa cũng nghe không lọt tai. Hắn nhìn nó bằng ánh mắt chân thật nhất có thể:

- Thời gian tụi mình yêu nhau không đủ nói lên con người của anh sao? Em thật sự không có một chút lòng tin nào ở nơi anh à?

Nó dùng tay bịt hai tai lại, không muốn nghe đâu. Nếu tiếp tục nghe thì nó sẽ ngã vào lòng hắn mất. Nó không được như vậy, nếu thế thì chẳng khác nào một đứa con gái yếu ớt, vô dụng.

- Anh đi đi!

- Thật sự muốn anh đi à?

- ANH ĐI ĐI!!!! TÔI KHÔNG MUỐN NHÌN THẤY ANH NỮA. DÙ MỘT CHÚT CŨNG KHÔNG. ĐI ĐI!!!! - nó quát.

Nước mắt nó lại tuôn trào, cả nhà ở dưới nghe tiếng của nó thì giật mình và cùng nhau chạy lên phòng của nó. Cảnh tượng trước mặt làm họ không khỏi ngạc nhiên. Mới lúc sáng còn rất vui vẻ mà, sao giờ lại như vậy? Nó và hắn đang đứng đối diện với nhau. Tay nó đang chỉ về phía cửa như bảo hắn đi đi. Hắn đau đớn nhìn nó, người con gái hắn yêu không tin hắn.

- Nếu em không tin anh thì anh không còn gì để nói nhưng anh sẽ đợi em bình tĩnh lại. Chúng ta sẽ giải quyết rõ ràng chuyện này!

- ANH.... ĐI....

Nó ngất xỉu, hần nhanh chóng đỡ lấy nó. Nó vừa bị bệnh vào hôm qua mà hôm nay lại phải xúc động như thế thì ngất đi là điều không tránh khỏi. Hần lay lay người nó:

- Halee! Halee! Tỉnh dậy đi em! Halee!

Mọi người lập tức ủa vào, mẹ nó đỡ lấy nó. Ông Dragon Lee bảo:

- Gọi bác sĩ tới đây mau!

.....

Mọi người đứng bên ngoài chờ đợi. Hần là người lo lắng hơn ai hết. Cánh cửa phòng bật mở và bác sĩ bước ra. Ông nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại. Hần lập tức chạy đến hỏi:

- Cô ấy sao rồi?

- Cô ấy đang rất yếu, lại kích động như vậy thì không nên. Mọi chuyện cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ cần cho cô ấy nghỉ ngơi nhiều hơn và ăn uống điều độ là được.

- Cám ơn ông! Hani, con tiễn bác sĩ về đi. - ba nó bảo.

- Dạ vâng.

Hani dắt bác sĩ xuống lầu. Mẹ nó, Roy và Nari mở cửa vào thăm nó. Ông Dragon Lee bảo mọi người đi xuống lầu ông có việc cần nói. Mọi người yên vị ở ghế sofa trong phòng khách, ông bắt đầu hỏi:

- Hai đứa có chuyện gì vậy?

Hần bắt đầu kể lại mọi chuyện, mọi người dần dần hiểu ra. Vinlee bảo:

- Con nghĩ Aiden nó không làm vậy đâu. Với lại Cherry cũng là kẻ thù của Halee từ lâu rồi.

- Nếu vậy ta sẽ cho người điều tra và làm rõ chuyện này, chỉ còn vài ngày nữa là lễ đính hôn được tổ chức mà sao hai đứa lại như vậy cơ chứ?

Hần nói:

- Bác không cần làm rõ gì cả. Con muốn nhìn thấy quyết định của Halee, nếu cô ấy tin con thì chắc chắn cô ấy sẽ làm theo cách riêng của mình. Còn nếu Halee vẫn không tin thì con cũng chẳng muốn ràng buộc cô ấy bằng lễ đính hôn này đâu.

Ông Dragon Lee nhíu mày:

- Con muốn thử tình cảm của Halee?

- Cũng có thể cho là vậy. Mọi người đừng nói gì với Halee hết, thời gian sẽ nói lên tất cả.

Cả gian phòng im lặng.

.....

Mọi người ngồi xung quanh giường bệnh của nó. Gương mặt nó tái nhợt và khóe mắt vẫn còn đọng nước. Mẹ nó vuốt tóc nó:

- Chuyện gì thế con gái? Nói mẹ nghe đi!

Nó quay mặt sang hướng khác, nước mắt nó lại chảy dài. Nari lên tiếng hỏi han:

- Cậu không nói thì làm sao mọi người biết mà giải quyết được chứ? Nói đi nào!

Nó kéo chăn lên trùm kín đầu, mẹ nó nhìn nó rồi thở dài. Bà ra hiệu bảo mọi người ra ngoài. Cánh cửa khép lại thì nó bật tung chăn ra. Thực sự lúc này nó cần được yên tĩnh và không hề muốn bị làm phiền.

Ngày hôm sau vẫn vậy, nó vẫn không nói tiếng nào cũng chẳng muốn ăn thứ gì. Đồ ăn mẹ nó mang vào vẫn còn y nguyên. Có một điều làm nó rất buồn là hần không đến thăm nó. Nhưng mà thôi, giờ thì đến làm gì nữa. Nó chẳng cần đâu, nói vậy thôi chứ nó đang nhớ hần sắp phát điên lên rồi. Nghĩ đến những chuyện đó

nó lại khóc. Nó bắt đầu làm ba mẹ nó lo lắng, không ăn uống gì thì làm sao mà chịu nổi cơ chứ? Tuy vậy nhưng họ vẫn không có cách nào làm nó ăn được. Thật hết nói nổi với cái tật cứng đầu cứng cổ.

Ngày thứ hai, vẫn không khá hơn. Nó vẫn ở trong phòng suốt và không chịu ra ngoài. Chuyện đáng nói ở đây là nó vẫn không chịu ăn gì cả. Thuốc cũng chẳng thèm uống. Mọi người ai cũng lo lắng nhưng nó không cho bất cứ ai vào phòng.

Hắn không đến, điều đó làm nó tức giận. Đáng lẽ ra phải đến năn nỉ nó chứ. Đúng là quá đáng mà! Nhưng suy đi nghĩ lại thì cho dù hắn đến nó biết bày tỏ thái độ như thế nào đây? Giận dữ, quát mắng, xúc động quá xấu cái rầm giống hôm bữa à? Hay là cười nói, coi như chưa từng có gì xảy ra và tiếp tục lễ đính hôn? Không thể được. Làm sao mà như vậy được? Nó vò đầu nó như một con điên rồi lại kéo chăn lên trùm kín mít.

Hắn ở nhà cũng đứng ngồi không yên vì nghe ông Dragon Lee gọi đến thông báo nó đang bỏ ăn. Hắn rất muốn phóng đến nhà nó ngay nhưng mà vì đại cuộc nên không thể làm hỏng chuyện. Hắn muốn thấy sự lựa chọn của nó và muốn nó tin mình.

Ngày thứ ba, nó vẫn đang lẩn lóc trên giường như trái banh. Ba ngày rồi bụng nó không có gì cả. Nhưng nó là dân học võ mà, điều đó thì có nhằm nhò gì. Bất quá giảm được vài kí đẹp ra chứ sao. Hắn vẫn không đến năn nỉ nó kìa trời ơi? Đúng là đang chọc điên người ta mà. Nó trầm ngâm hồi lâu, hay là thử tin hắn một lần nhỉ? Nó lấy tấm hình Cherry gửi cho đem ra xem xét. Nó nằm sấp xuống giường và bắt đầu công cuộc khai quật điều bí mật trong tấm hình. Con này giật chổng người ta mà cười tươi gớm. Rồi nó ngồi bật dậy, có điều bất thường trong tấm hình. Nó xem rất kĩ và ấn nút gọi điện.

- Alô Jin à? Giúp tớ điều tra một việc.

- Cậu cứ nói đi!

-

- Được rồi! Có tin tớ sẽ lập tức thông báo.

Nó đập máy đưa đôi mắt đắm chiêu nhìn vào không trung. Phen này nó mà làm rõ là con hồ ly tinh đó chết chắc.

Cherry hả hê vô cùng, mấy ngày hôm nay là mấy ngày cô ta rất lấy làm vui sướng khi cứ thấy nó nghỉ học liên miên. Xem ra chắc sắp có tin hủy lễ đính hôn rồi.

*Chiều hôm đó:

Chuông điện thoại nó reo lên, nó lập tức bắt máy:

- Tớ nghe đây Jin.

-

- Tối lắm! Tớ sẽ đến ngay, à mà cậu giúp tớ thêm việc nữa nhé!

Nó lật đật vào tắm rửa rồi thay quần áo. Nó đang đứng trước gương sửa soạn thì ba nó gõ cửa liên hồi:

- Halee! Con ra đây cho ba! Mai là ngày con đính hôn đấy, con còn muốn tổ chức không thì nói?

“Cạch”

Cánh cửa mở ra và nó xuất hiện trông bộ dạng khá tươi tỉnh. Nó cười với ba mẹ nó:

- Lễ đính hôn thì tức nhiên phải tổ chức rồi! Mẹ à, con đói quá! Làm gì cho con ăn nhá.

Nó nói xong thì đóng cửa lại làm ba mẹ nó ngơ ngác. Ngay chiều hôm đó tin nó và hắn đính hôn được đăng trên hầu khắp các mặt báo. Đơn giản là vì nó nhờ Jin loang tin giùm. Nó ăn uống no nê và uống thuốc trước cái mặt há hốc của ba mẹ nó. Ăn xong, nó lấy chìa khóa xe và lái đến điểm hẹn của Jin. Cherry đọc xong tin tức trên mạng cũng muốn lột hai con mắt ra ngoài, xem xong mấy tấm hình đó mà nó vẫn còn muốn đính hôn sao trời? Đã thế cô sẽ dùng trò khác. Hắn đọc xong bản tin trên mạng thì mỉm cười:

- Xem ra Nữ Bang Chủ siêu quậy đã ra tay thì phải! Có thể chứ!

Thực sự nó đang làm gì và nó đã tìm ra được gì? Mọi người đón xem chap cuối nhá!

31. Chương 31

Ngày hôm sau tại nhà hàng Hắc Long:

Khách của ba mẹ nó đã đến, ba mẹ hấn cũng vậy. Mọi người đến tham dự rất đông đúc, toàn là người trong giới làm ăn. Trong số họ có ba mẹ của Hani, Roy, Ken và Jee. À không thiếu nhà báo và phóng viên đâu nhé. Nó và ba đứa bạn thì ở trong phòng trang điểm. Hôm nay nó lại càng trở nên xinh đẹp. Nó mặt vấy trắng ngần trên đầu gối, mái tóc nâu đỏ được búi cao lên. Nói chung là xinh vô đối. Ba cô cũng thế, ai cũng rất xinh xắn.

Bên phòng của hấn cũng vậy, ba anh kia cũng túm tụm lại cho vui. Họ mặc vest đen trông rất đẹp trai mà nhất là hấn. Hôm nay hấn là người vui nhất thì phải, tuy mấy ngày hôm nay nó và hấn không được gặp mặt nhau nhưng trong lòng hấn hiểu rõ hơn ai hết. Nghĩ đến đó thì hấn nhẹ cả người.

Sau khi khách đã ổn định xong, ba hấn đứng lên trên bục đồng dục phát biểu:

- Hôm nay rất cảm ơn mọi người đã đến tham dự buổi tiệc đính hôn này. Tôi rất lấy làm vinh dự khi được ghép đôi cho con trai tôi và Lý tiểu thư của tập đoàn Hắc Long. Bây giờ thì xin mời cặp đôi Trịnh Tuấn Huy và Lý Khánh Hà!!!!

Tiếng vỗ tay vang lên, nó cúi tay hấn bước ra chào hỏi mọi người. Ai cũng trầm trồ vì nó và hấn rất đẹp đôi. Ba mẹ của các cô và các anh tài trợ hậu hĩnh lắm đấy nhé! Để xem bộ trang sức lấp lánh nó đang đeo là bộ trang sức có một không hai của tập đoàn đá quý Phi Hổ nhà Hani này. Gương mặt nó trở nên xinh đẹp lung linh như vậy cũng là nhờ một phần mỹ phẩm đắt tiền mà mẹ Ken tặng cho. Gia đình của Jee thì tặng một cặp máy tính bản dành cho tình nhân đang rất hot trên thị trường. Còn gia đình Roy thì một chiếc siêu xe do chính tay ba Roy thiết kế. Ba hấn tiếp tục nói vào micro:

- Sẵn đây ta muốn mời các con phát biểu đôi lời có được không?

Nó cúi chào ba hấn rồi cúi chào mọi người. Nó đưa tay nhận lấy micro:

- Hôm nay con cảm thấy rất là vui vì tình yêu của tụi con cuối cùng cũng đi đến nơi đến chốn. Aiden là một người con trai tốt, con tin anh ấy sẽ mang lại hạnh phúc ỉnh. Con xin hứa sẽ tin tưởng anh ấy đến suốt đời. - nó vừa nói vừa cười thật tươi nhìn hấn và hấn cũng vậy.

- Thật thế không?

Một giọng nói khác vang lên khiến mọi người nháo nhào tìm kiếm. Cherry bước ra từ đám đông làm hấn chết điếng. Riêng nó vẫn đứng đó miệng chỉ nhếch nhẹ một cái. Mọi người nhìn Cherry rồi xì xầm bàn tán, ai cũng bán tính bán nghi không biết đây có phải là một chuyện tình tay ba hay không? Lễ đính hôn của hai tập đoàn lừng danh thế giới mà cũng dám tới phá thì chắc là cô ta đang có trong tay thứ gì hay ho lắm. Hấn đang cảm thấy vô cùng lo lắng nhưng nó thì rất đặc ý vì Cherry đã lọt vào bẫy. Xem mặt cô ta hí hửng đắc thắng chưa kia! Jin cũng có mặt ở đây và đang chuẩn bị kế hoạch tác chiến. Nó cười vu vơ và nói vào micro:

- Xem ra hôm nay có thêm sự xuất hiện của một vị khách rất xinh đẹp nhỉ! Xinh thì có xinh nhưng không biết thần kinh có ổn định không đây.

- Mày.... Được rồi! Hôm nay tao không phải đến để đôi co, tao có một món quà muốn giành ầy đây!

Cherry vừa thò tay vào túi xách thì nó đã ngăn lại:

- Khoan! Từ từ đi, làm gì vội thế? Không cần chị phải mang theo đâu, tôi cũng có mà!

Nó búng tay, màn hình tivi lớn ở sảnh hiện ra cái hình ảnh mà chắc mọi người đã biết rồi đấy. Ba mẹ hấn hết sức kinh ngạc, họ không ngờ hấn lại làm chuyện tày trời như thế. Quan khách xôn xao, lời qua tiếng lại bàn tán. Phóng viên thì lia máy ảnh liên tục để chụp lấy. Hấn chôn chân tại chỗ, lòng rất hoang mang. Cherry cũng ngạc nhiên không kém:

- Đã có rồi à? Thế mà vẫn còn muốn dính hôn sao? Đúng là đồ ngu ngốc!

Nó nhếch miệng trông rất bình tĩnh:

- Ngu ngốc theo nghĩa gì? Vì tôi yêu Aiden hay là vì tôi tranh giành với một kẻ ngu ngốc như chị? Xin lỗi nha! Trong tôi không có khái niệm giành giật, thích thì cứ lấy nếu có đủ khả năng.

Mọi người hơi ngạc nhiên vì nó đối đáp khá sắc sảo. Ông Dragon Lee mỉm cười hài lòng: “Khá lắm con gái!”

Nó gọi Cherry bằng chị vì hôm nay đông người thôi, nếu không thì không cần nói chuyện đâu. Nó đã muốn đánh ả lắm rồi. Cherry tiếp:

- Thì chẳng phải tao đã lấy được rồi đó sao? Không cần mầy phải nhắc!

- Lấy được rồi ư? Thật không? - nó giả vờ hỏi.

- Thì chẳng phải mầy đang công bố tấm hình đó sao? Nhìn mà không biết nữa à?

Nó bắt đầu bước đến bên cạnh hắn, tay nó lần mò cởi chiếc áo vest bên ngoài của hắn ra, tiếp đến là chiếc áo trắng bên trong. Mọi người ngỡ ngàng trước cái hành động kỳ quặc của nó. Cherry thì đag nhìn nó chăm chăm như chờ đợi. Nó đưa tay kéo cái áo sơ mi trắng trễ xuống nửa thân người của hắn. Cơ thể của hắn rất đẹp à không quá đẹp mới đúng. Nó sờ lên vết răng cắn ở bả vai của hắn ọi người cùng nhìn thấy. Máy ảnh lại lia tới tập vì sợ bỏ lỡ mấy khoảnh khắc quan trọng này.

- Mọi người biết đây là gì không? Đây là vết tích chủ quyền tôi đã đánh dấu lên người của Aiden khi nhận lời tỏ tình của anh ấy. Tôi đã hứa là sẽ tin tưởng anh ấy suốt đời cho nên ngay sau đây tôi sẽ lật mặt kẻ đã chụp những bức ảnh này để ly gián chúng tôi.

Hắn nhìn nó không chớp mắt, kể từ hôm nay hắn sẽ ham mộ nó luôn. Hạnh phúc quá chừng khi được người mình yêu bảo vệ như thế. Nó bắt đầu vừa hướng lên màn hình vừa phân tích:

- Mọi người thấy tay Aiden vẫn còn đeo đồng hồ đúng không? Đồng hồ này là do tôi tặng anh ấy. Aiden có những cái thói quen rất kì cục, một trong số đó là không thích đeo đồng hồ khi lên giường ngủ. Vậy thì tại sao trong tấm hình này Aiden lại đeo đồng hồ thế nhỉ? Phải chăng là anh ấy bị người ta mang lên giường chứ không phải tự leo lên chăng?

Mọi người lại bắt đầu xì xầm, nhìn tấm hình có gì đó không thật cho lắm. Mẹ hắn nhìn ba hắn rồi gật đầu:

- Anh à! Quả thật Aiden nó có cái thói quen này đấy, nó không thích đeo đồng hồ khi lên giường đi ngủ.

- Ồ...ờ vậy ta nghe tiếp xem Halee sẽ nói gì nữa. - ba hắn toát mồ hôi chăm chú theo dõi.

Cherry vẫn gằn cổ lên cãi:

- Biết đâu mầy và Aiden đã thông đồng những điều này thì sao?

Nó cười nhẹ rồi giúp hắn chỉnh sửa lại cái áo sơ mi. Nó vẫn còn nhiều trò vui lắm chứ không dừng lại ở đây đâu.

- Vậy mọi người nhìn tiếp nhé! Tất cả có nhìn thấy chiếc quần của Aiden ở trên giường không? Chiếc thắt lưng vẫn còn nằm trong chiếc quần đúng chứ? Theo như tôi biết thì Aiden lại có một cái thói quen kì quặc khác đó là khi thay quần áo sẽ rút sợi thắt lưng ra khỏi chiếc quần trước rồi mới làm những việc tiếp theo. Vậy nhưng trong tấm hình này lại ngược với những điều tôi đang nói, phải chăng chiếc quần trong hình được người khác cởi ra chứ không phải là do Aiden tự cởi?

Mọi người nhìn nhau gật gù, mẹ Aiden cũng lấp bắp:

- Đúng....đúng....là như vậy! Anh ơi, Aiden hoàn toàn có những thói quen như vậy!

Ba hắn lau mồ hôi trên trán:

- Không ngờ Halee lại hiểu Aiden còn hơn cả em trong khi anh là cha nó mà chẳng biết gì cả.

Hani nhướn miệng cười:

- Hai đứa này đã làm gì chưa mà chuyện ngủ, chuyện thay quần áo đều biết hết thế nhỉ?

Jee thêm vào:

- Chắc là đã ăn kem trước cổng rồi! Haha...

Ken đưa tay sờ cằm:

- Thôi kệ, nếu nhờ vậy mà ngày hôm nay có trò vui để xem thì cũng đáng mà! Hai đứa này đúng là ranh ma!

Cả đám đều bật cười, đúng là nó hiểu hần từ chuyện ngủ nghê đến chuyện ăn mặc. Xem ra hôm nay Cherry sẽ bị phản đòn một cách bất ngờ.

Cherry bắt đầu thay đổi sắc mặt, xem ra đã bị nó nắm trúng thóp rồi. Không sao, cô sẽ chơi tới luôn. Cô tiếp tục cãi:

- Mấy chuyện đó thì chứng minh được gì? Lập luận suông thế à?

Nó thở dài:

- Haizz hình như chị đã sai lầm khi bày quần áo lên để chụp hình. Định tạo ấn tượng à? Nhưng không ngờ nó chống lại chị có đúng không? Nếu như chị xin lỗi chúng tôi và mọi người ở đây ngay bây giờ thì vẫn còn kịp đấy!

Cherry nhếch mép rất “hồn nhiên”:

- Nghĩ vậy là ai chứ? Tao chả có lỗi gì phải xin cả!

- Được rồi! Là chị tự chọn đấy nhé! Một lát đây bảo vệ sẽ đưa chị về và tên chị sẽ nổi tiếng trên khắp các mặt báo vì đã dựng chuyện để phá hỏng lễ đính hôn của hai tập đoàn Lý - Trịnh.

- Hừ con nít à? Còn trò gì thì giờ ra xem?

Nó búng tay, màn hình lập tức thay đổi thành một cuốn phim. Nó tiếp tục nói vào micro:

- Mọi người à! Đây là đoạn băng của camere khách sạn đã cung cấp ghi lại quá trình Cherry đã mang Aiden lên phòng. Mọi người cùng xem rồi cho ý kiến nha!

Cherry xanh mặt, cô hoảng hốt tột độ. Lần này thì tiêu thật rồi, đây là một bằng chứng không thể cãi vào đâu được. Hôm đó Aiden bất tỉnh ở quán rượu vì do ảnh hưởng của vị rượu mạnh và thuốc mê. Chân anh còn bước không nổi nói chi là làm mấy chuyện kia. Cô phải vất vả lắm mới đưa anh lên được đến phòng vì anh đã hoàn toàn mất nhận thức và không hề nhấc nổi một bước chân nào. Trên đường đi lên phòng cô đã phải dựa vào tường để nghỉ mệt mấy lần vì Aiden quá nặng. Về phần hần thì bị Cherry làm té lên té xuống mà không hề hay biết. Mọi người xem xong đoạn phim thì lại tiếp tục xì xầm, không ngờ trên đời lại có một người phụ nữ thủ đoạn như thế.

Cherry đứng bất động, mồ hôi của ả rịn ra ướt cả trán. Mọi người bắt đầu chỉ trỏ Cherry rồi cười cợt, bàn tán. Nó nhếch miệng:

- Sao? Không còn gì để nói nữa à? Tiếc cho cái mặt xinh mà trí thông minh thì không có, đã vậy nhân cách còn bị méo mó nữa.

Cherry nhanh chóng cầm lấy con dao gọt trái cây ngay bên cạnh mình rồi lao đến chỗ nó. Có lẽ ả đã không còn bình tĩnh nữa. Mọi người giật mình nhੌm dậy riêng nó thì chỉ cười nửa miệng. Nó đá ả y như đá Mìn vào đêm đó, chân trái đá phăng cây dao còn chân phải thì ban vào mặt ả một cú. Sự việc xảy ra chỉ trong nháy mắt khiến mấy vị khách ngạc nhiên hết cỡ. Đúng là tài sắc vẹn toàn. Nó phỉ tay:

- Đã tồn tại ở dạng hai chân thì làm ơn đừng hành xử theo kiểu bốn cẳng. Nói không lại thì bay vào cấn à?

Cherry trừng mắt nhìn nó, cú đá của nó làm cô chảy cả máu miệng. Lập tức có vài người cận vệ đến đưa cô đi nhưng đi đâu thì không rõ. Nó lên tiếng ổn định tình hình:

- Mọi chuyện đã qua rồi! Mọi người cứ tiếp tục buổi tiệc.

Nhờ như thế mà không khí lại trở nên vui vẻ như ban đầu. Nó nhặt chiếc áo vest lên giúp hần mặc vào, tuy vậy nhưng từ đầu buổi tiệc đến giờ nó vẫn không thêm nói chuyện với hần. Hần nhìn nó e dè:

- Còn giận anh sao?

- Không rảnh để giận người đừng! - nó trẻ môi.

- Có thật là người đừng không? - hần cười tủm tỉm.

- Thế không là người đừng thì là gì? - nó vừa chỉnh sửa áo cho hần vừa hỏi.

Hần cười tinh nghịch:

- Người đừng mà biết khi đi ngủ anh không thích đeo đồng hồ, khi thay quần áo anh có thói quen gì sao?

Nó ngược lên nhìn hần:

- Đang đá đếu em à?

- Anh đâu có dám đâu chứ? Anh biết em giận vì mấy hôm trước anh không đến thăm em!

Nó quay mặt sang hướng khác:

- Ai bảo chứ?

- Thực ra thì anh muốn thử xem em có tin anh hay không thôi, bây giờ biết anh trong sạch mà vẫn còn giận anh à? Anh chỉ yêu mình em thôi mà!

Hần vừa nói vừa vòng tay ra phía sau kéo nó vào lòng mình, nó đắm vào ngực hần một phát rồi đau làm hần nhăn nhó.

- Lần sau mà còn ngốc thế nữa thì biết tay em nhá!

- Người ta biết rồi mà!

Cả hai bất ngờ hôn nhau làm mọi người xung quanh hò hét, vỗ tay quá chừng. Tiếng máy ảnh vang lên tới tấp, khoảnh khắc đáng nhớ của cả hai đã được ghi lại. Hôm đó có cả đám “cô hồn cát đản” lớp 11A nữa. Bọn chúng quây phá muốn tan nát nhà hàng Hắc Long luôn. Đúng là đã man tàn bạo vô nhân đạo. Không sao, miễn vui là được.

*Tối hôm đó:

- Ê Hani! Có trò vui nè đi không? - nó thì thầm.

- Vụ gì vậy? Vui là tới! Hehe....

Hani cười gian, nó ngoắc Roy và Nari lại gần. Bốn đứa xì xầm gì đó rồi tản ra. Bốn anh chàng vẫn ngồi đó mãi miết xem tivi. Thế là bốn đứa tụi nó lên ra khỏi nhà thành công, nó nhả ga và lao đi đến quán bar Black Dragon. Mọi người dừng thắc mắc vì bar Black Dragon là lãnh địa chính của bang Black Dragon đấy! Nó và ba cô bạn đi vào phòng giam giữ. Nó thấy Cherry đang ngồi thu lu một góc thì hần giọng:

- E hèm! Cherry có người thăm nuôi nè cưng!

Cherry giật mình quay ra nhìn nó, ánh mắt cô vùn vụt lửa hận. Thật là dễ trào máu mà. Nó đứng bên ngoài cười toe toét, ba cô kia cũng vậy. Anh Duy quản lí mở cửa cho tụi nó đi vào. Cherry vẫn vùng đứng dậy để lao vào nó mặc dù hai tay cô đã bị trói. Hani và Roy giữ cô lại, Nari thì đứng kế bên nó. Nó nhếch miệng:

- Sao rồi cưng? Máu chó cái lên đến đỉnh đầu rồi à?

- Đồ khốn kiếp! Trả Aiden lại cho tao! Anh ấy phải là của tao! - Cherry gầm gừ.

- Ai đồn? - nó hỏi ngược lại.

Thiệt tình sao nó cứ trưng cái bộ mặt đó ra để chọc tức cô chứ? Đúng là tức quá chịu hết nổi rồi mà. Nó bước đến nâng mặt cô lên:

- Xem ra hình như có một đứa làm biếng sống, dám đến phá lễ đính hôn của chị hả cưng? Thiệt tình tao cũng chán việc đánh đập mày rồi Cherry ạ! Nhưng sao mày cứ làm nhiều chuyện để chọc tao điên vậy? Phe

của con Jess còn biết điều, tụi nó biết sợ. Còn mày? Sao mày lì lợm vậy? Làm chuyện thất đức như vậy không sợ quả báo à?

Cherry vẫn luôn miệng chữ bới:

- Mày là đồ khốn! Tao là người đã làm quen Aiden trước chứ đâu phải mày. Đáng lí ra tao nên nặng tay hơn để suốt đời mày sẽ không bao giờ đến được với Aiden mới phải.

Nó vẫn cười khẩy:

- Thế à? Vậy mà tao cứ tưởng mày bám đuôi anh ấy chứ! Mày hiểu Aiden được bao nhiêu? Bằng tao sao? Đã vậy thì để “vợ chồng” tao nói chuyện ấy nghe nhé!

Nó nói rồi móc điện thoại ra gọi cho hấn, nó cố tình bật loa để Cherry cũng nghe được. Cô ả vẫn còn bị Hani và Roy khống chế nên không làm gì được cả, chỉ biết ngồi thu lu một chỗ.

- Alô! Em đang ở đâu thế bx? - giọng hấn ngọt ngào vang lên ở đầu dây bên kia.

- Em mới đi một tí mà đã nhớ em rồi sao? - nó vừa nói vừa nhìn Cherry.

- Tức nhiên rồi! Vắng em thì làm sao anh chịu nổi cơ chứ? Mà khuya rồi đấy! Ba thằng âm binh đang nhào lên vì em bắt cóc vợ tụi nó kìa!

Nghe đến đây thì ba cô bật cười, người ta đang tham gia phi vụ hấp dẫn mà lì. Nó nói:

- Tụi em sẽ về ngay nhưng em có một chuyện muốn hỏi anh cơ!

- Em cứ hỏi đi!

Nó nhếch môi cười rồi tiếp:

- Ngày trước em đã từng nói nếu có đứa dám bén mảng lại gần anh thì nó sẽ bị như thế nào?

- Hả? À.... hình như là em sẽ cho nó rửa mặt bằng brom! - hấn nói.

- Chẳng phải anh nói như vậy sẽ chết sao? Em không phải nói cái đó, cái khác cơ!

Hấn suy nghĩ và cố nhớ lại, một lúc sau thì reo lên:

- À anh nhớ rồi! Em bảo sẽ dùng dao vẽ lên mặt, sau đó xát chanh lên với lại rắc thêm muối ớt cho nó sắc nét. Đúng vậy không ta?

Nó mỉm cười nhìn Cherry:

- Trí nhớ anh tốt lắm ox à!

- Mà sao tự nhiên em lại đi hỏi ba cái chuyện đó? - hấn thắc mắc.

- À không, em định hỏi xem anh nhớ không ấy mà!

- Em nhớ về nhà sớm nha! Anh đợi em đấy! - giọng hấn ngọt ngào.

- Em biết rồi! Bye anh!

Nó cúp máy, Cherry nhìn nó đầy cảnh giác. Cô mím chặt môi rồi liếc xéo nó:

- Đừng giở trò với tao! Định hù tao chắc?

Nó vẫn trơ trơ cái mặt không chút cảm xúc. Nó đưa tay về phía Roy, cô hiểu ý và đặt lên tay nó hai quả chanh. Nó xòe tay về phía Nari, cô đặt lên tay nó một bịch muối ớt. Hani chép miệng:

- Bây giờ mà có thêm vài trái xoài là ok luôn!

Nó chưng hửng:

- Chưa gì mà thềm chua rồi à? Làm ơn tập trung chuyên môn dùm một cái!

Cherry sợ hãi nhìn nó, cô lùi ra phía sau như một phản xạ tự nhiên. Tưởng nó nói chơi ai ngờ nó làm thiệt. Nó cười kiểu như ác quỷ:

- Sao? Sợ rồi à?

Cô mím môi, nước mắt chảy dài kiểu như hoảng sợ lắm rồi ấy. Nó móc trong túi ra một cây dao sáng bóng hươ qua hươ lại trước mặt cô.

“Xoạt”

- ÁAAAAaaaaaa..... - tiếng cô hét thất thanh.

Bốn gương mặt ngổ hết sức nhìn vào Cherry:

- Trời ơi chưa rạch mà la cái gì?

Cherry từ từ mở mắt ra, cô thở phào nhẹ nhõm.

- Tưởng.... tưởng là rạch rồi! - cô lắp bắp.

- Bây giờ mới rạch nè! - nó bảo.

“Xoạt”

- ÁAAAAaaaa..... (lần này la thiệt nè!)

- He he xem chừng có chừa cái tật đi giết chồng người khác hay không?

Nó nói rồi nặn chanh lên vết thương của cô. Thử tưởng tượng xem vết thương đang chảy máu mà lại để nước chanh dính vào thì nó làm sao? Vâng! Dã man rợ lắm đấy ạ! Rát bỏ xừ luôn chứ chẳng chơi. Hèn gì Cherry kêu gào thảm thiết quá chừng:

- Áaaaaaaaaaaaa.....

Nó thì có vẻ rất thích thú trước gương mặt đau đớn của Cherry. Nó mở bịch muối ớt ra rồi trút xối xả vào cái nơi máu đang chảy dài.

- ÁAAAAaaaaaaaaaa

Cherry giãy giụa liên tục, cô quằn quại vì quá đau. Nước mắt cô chảy dài, nó ra hiệu bảo mọi người đứng dậy. Trước khi đi, nó còn gửi lại vài lời hăm dọa:

- Liệu mà sống cho tốt vào, đừng để tao phải đến tìm mày nữa. Nếu không thì không nhẹ như vậy đâu.

- Hic...hic...

Đáp lại chỉ là tiếng khóc vì đau của Cherry. Cô vẫn ngồi đó nhìn theo bóng dáng nó cho đến khi bóng nó khuất. Ánh mắt cô không còn dữ dằn, thù hận nữa mà sâu thẳm trong đó là một sự biết ơn.

*3 năm sau:

- Mấy anh chị cười tươi lên nào! - Tiểu Nghi cầm máy chụp hình cười toe toét.

“Hai.....ba”

“Tách”

- Đẹp lắm luôn nè! - Tiểu Nghi giơ cái máy chụp hình lên khoe. Bên cạnh còn có Rich nữa.

Tại một bãi biển đẹp bậc nhất cả nước đang diễn ra bốn cái đám cưới cùng một lượt. Cô dâu chú rể là ai thì mọi người biết rồi đấy! Sau khi trả lời cha xứ và trao nhẫn cho nhau, họ hôn nhau trước những tràng pháo tay chúc mừng của quan khách. Ai cũng hết lời khen ngợi vì ở đâu lại có những thiên thần xinh đẹp như vậy chứ? Tức nhiên điều đó là do Máu Lạnh Nhók ta tạo ra chứ đâu! He he....

Bỗng một tên cận vệ tiến lại gần nó:

- Bang Chủ! Có một cô gái gửi cái này đến cho cô!

Nó đưa tay nhận lấy và hỏi:

- Cô ta có nói tên không?

- Dạ không ạ!

- Thế trông cô ta như thế nào? Có điểm gì đặc biệt không?

- Cô ta rất xinh đẹp, nhưng trên bàn tay lại có một vết sẹo dài rất lạ!

Nó nở nụ cười khi đã phát hiện ra điều gì đó, nó xua tay để tên cận vệ lui ra. Mọi người tò mò bu quanh nó để hóng chuyện. Ai ngờ bị nó đuổi như đuổi tà:

- Tránh ra! Tránh ra! Một mình ta xem thôi!

Hắn bấu môi:

- Nhớ nói câu đấy nhé! Không cho anh coi thì thôi. Mọi người, chúng ta đi!

Bốn chú rể bỏ đi chỉ còn bốn cô dâu chụm đầu vào nhau. Nó đưa tay mở cái hộp ra, là bốn đôi giày cao gót rất tinh xảo. Bên cạnh còn có một con gấu nhồi bông. Hani tỏ vẻ thích thú nên mang giày vào chân, vừa như in. Nari bảo:

- Hình như trong con gấu có băng ghi âm đấy!

Nó lắc lắc rồi ấn vào bụng con gấu, đúng là có băng ghi âm thật. Bên trong vang lên giọng nói quen thuộc:

“Thành thật rất chúc mừng bốn người vì đã đến được với người mình yêu. Halee à! Cảm ơn cô vì năm đó đã không rạch mặt tôi, tuy vậy nhưng trên mu bàn tay của tôi đã để lại sẹo cho đến hôm nay nè. Tôi biết tôi là người đi phá hoại hạnh phúc của người khác nên tôi cũng chẳng xứng đáng để nhận hạnh phúc. Nhờ cô nên tôi đã biết cách sống tốt hơn, bốn đôi giày này tôi tặng cho bốn cô coi như lời xin lỗi cho những việc làm sai trái trong quá khứ! Hy vọng chúng sẽ mang các cô đến những nơi tốt nhất. Mọi người hạnh phúc nhé!”

Bốn người nhìn nhau, có chút buồn buồn. Thôi kệ, quá khứ rồi mà. Hôm nay là ngày vui nên phải vui lên chứ.

- Oa giày đẹp quá đi mất! - Nari cầm đôi giày lên trầm trồ.

- Mỗi người một đôi nha! - nó reo lên.

Họ mang giày vào rồi bước tới bước lui. Xem bốn cô dâu mà như bốn con diên ầy. Cách đó không xa có một cô gái nhìn chăm chăm vào chỗ họ. Cô nhìn xuống mu bàn tay mình rồi nhìn họ mỉm cười:

- Halee! Aiden! Chúc hai người hạnh phúc!

Cô lên xe và chiếc xe mất dạng sau vài phút. Còn bốn cặp cô dâu chú rể thì xếp hàng ngang để chụp hình. Ai cũng rất xinh đẹp và rất hạnh phúc. Cuối cùng họ vẫn bên nhau. Kết thúc có hậu nha!!!!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nham-nu-bang-chu-sieu-quay>